

หนังสือยอห์น

ผู้เขียนหนังสือยอห์น คือตัวยอห์นเอง ยอห์นเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู เป็นลูกของเศเบดี และเป็นน้องชายของยากอบ หนังสือยอห์นเขียนให้กับคริสเตียนใหม่ มีความแตกต่างจากหนังสือสามเล่มแรกมาก จะเห็นได้จากคำขึ้นต้นที่ไพเราะและลึกซึ้ง ยอห์นได้ใส่ข้อมูลจำนวนมากที่หนังสือเล่มอื่นๆ ไม่มีลงในหนังสือเล่มนี้ หนังสือยอห์นเล่มนี้ต้องการจะพิสูจน์ให้เห็นว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าและเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ยอห์น

พระคำได้มาเกิดเป็นมนุษย์

1 ตอนเริ่มต้นก่อนที่โลกนี้จะเกิดขึ้นก็มีพระคำ¹ อยู่แล้ว พระคำนี้ได้อยู่กับพระเจ้า และเป็นพระเจ้าด้วย ²พระคำได้อยู่กับพระเจ้าตั้งแต่เริ่มต้นก่อนที่โลกนี้จะเกิดขึ้น ³ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอยู่นี้เกิดมาจากพระคำทั้งสิ้น ไม่มีอะไรเลยที่ไม่ได้เกิดมาจากพระคำ ⁴พระคำเป็นแหล่งของชีวิตที่เที่ยงแท้ ชีวิตนั้นได้นำความสว่างมาให้มนุษย์ทุกคน ⁵ความสว่างได้ส่องเข้ามาในความมืด แต่ความมืดไม่สามารถเอาชนะ* ความสว่างนั้นได้

⁶พระเจ้าได้ส่งชายชื่อยอห์น มาเป็นผู้ส่งข่าวของพระองค์ ⁷เขามายกผู้คนที่เกี่ยวกับความสว่าง เพื่อทุกคนจะได้เชื่อในเรื่องที่เขาบอก ⁸ตัวยอห์นเองไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่เขามาเพื่อบอกเรื่องความสว่างนั้น ⁹ความสว่างที่เที่ยงแท้ ที่ให้ความสว่างกับมนุษย์ทุกคนกำลังเข้ามาในโลก

¹⁰พระองค์ได้อยู่ในโลกนี้ แต่โลกนี้กลับไม่รู้จักพระองค์ ทั้งๆที่โลกนี้ถูกสร้างผ่านทางพระองค์ ¹¹เมื่อพระองค์มาถึงบ้านเมืองของพระองค์เอง คนของพระองค์ก็ยังไม่ยอมรับพระองค์ ¹²แต่สำหรับคนที่ยอมรับและไว้วางใจพระองค์ พระองค์ได้ให้สิทธิ์พวกเขาเป็นลูกของพระเจ้า ¹³ลูกของพระเจ้านี้ไม่ใช่ลูกที่เกิดมาจากเลือดเนื้อหรือจากความต้องการของมนุษย์ หรือความตั้งใจของพ่อ แต่เกิดมาจากพระเจ้า

¹⁴พระคำ ได้กลายเป็นมนุษย์ และใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเรา พระคำนั้นเต็มไปด้วยความเมตตากรุณาและความจริง พวกเราได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ซึ่งเป็นความยิ่งใหญ่ของพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระบิดา¹⁵ ยอห์นได้ร้องตะโกนบอกผู้คนที่เกี่ยวกับพระองค์ว่า “คนที่มาที่หลังผมนั้น ยิ่งใหญ่กว่าผมอีก เพราะเขาเป็นอยู่นานแล้วก่อนที่จะผมจะเกิดเสียอีก”

¹⁶พระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา จึงได้อวยพรให้กับพวกเราทุกคน ครั้งแล้วครั้งเล่า¹⁷ พระเจ้าได้ให้กฎปฏิบัติที่เป็นข้อบังคับผ่านมาจากโมเสส แต่พระเจ้าได้แสดงความเมตตากรุณาและความจริงผ่านมาจากพระเยซูคริสต์ ¹⁸ไม่เคยมีใครเห็นพระเจ้า มีแต่พระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ ผู้ที่เป็นพระเจ้าเองและอยู่ใกล้ชิดกับพระบิดาด้วย ได้เปิดเผยพระเจ้าให้เราารู้จัก

ยอห์นได้บอกผู้คนที่เรื่องพระเยซู

(มธ.3:1-12; มก.1:2-8; ลก.3:15-17)

¹⁹นี่คือสิ่งที่ยอห์นบอก เมื่อพวกยิวในเมืองเยรูซาเล็มส่งพวกนักบวช และพวกเลวี* มาถามยอห์นว่า “คุณเป็นใคร”

²⁰ยอห์นไม่ได้ปิดบังความจริง เขาตอบไปอย่างเปิดเผยและชัดเจนว่า “ผมไม่ใช่พระคริสต์†”

²¹พวกเขาอีกเลยถามอีกว่า “ถ้าอย่างนั้นคุณเป็นใคร เป็นเอลียาห์† หรือ”

ยอห์นตอบว่า “ไม่ใช่”

“หรือเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น”

ยอห์นก็ตอบว่า “ไม่ใช่”

1:5 ชนะ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า เข้าใจ

1:19 พวกเลวี เป็นพวกผู้ชายที่มาจากเผ่าเลวี มีหน้าที่ช่วยนักบวชยิวในวิหาร

²²พวกเขาถามยอห์นว่า “แล้วคุณเป็นใครกันแน่ ช่วยบอกหน่อย เราจะได้ไปบอกคนที่ส่งเรามาว่ายังไง คุณว่าคุณเป็นใครกันล่ะ”

²³ยอห์นตอบโดยยกเอาคำของอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ที่ว่า

“ผมเป็นเสียงของคนทีร้องตะโกนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งงว

ทำทางให้ตรงสำหรับองค์เจ้าชีวิต” (อิสยาห์ 40:3)

²⁴ส่วนคนที่พวกฟาริสี[†]ส่งมา ²⁵ได้ถามยอห์นว่า “ถ้าคุณไม่ใช่พระคริสต์[†] ไม่ใช่เอลียาห์ แล้วก็ไม่ใช่ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น แล้วทำไมคุณถึงทำพิธีจุ่มน้ำ[†] ให้ชาวบ้านล่ะ”

²⁶ยอห์นจึงตอบว่า “ผมทำพิธีจุ่มด้วยน้ำ แต่มีคนหนึ่งในท่ามกลางพวกคุณที่พวกคุณเองก็ไมู้จัก ²⁷คนๆ นี้แหละที่มาทีหลังผม ขนาดสายรัดรองเท้าของผมยังไม่มีค่าพอที่จะแก้ให้เลย”

²⁸เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเบธานี ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งเป็นที่ที่ ยอห์นกำลังทำพิธีจุ่มน้ำให้ผู้คนอยู่

²⁹ในวันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซูเดินตรงมาหาเขา ยอห์นจึงป่าวประกาศว่า “นี่ไง ลูกแกะของพระเจ้า[†]ที่จะมาเอาความผิดบาปของโลกไป ³⁰คนนี่ไงที่ผมพูดถึงว่า ‘จะมีคนหนึ่งมาทีหลังผม เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าผม เพราะเขาเป็นอยู่นานแล้วก่อนที่ผมจะเกิดเสียอีก’ ³¹ตัวผมเองก็ไมู้หรือกว่าเขาเป็นใครผมมาทำพิธีจุ่มด้วยน้ำก็เพื่อจะได้เปิดเผยตัวเขาให้คนอิสราเอล[†]ได้รู้จัก”

³²แล้วยอห์นก็ได้บอกว่า “ผมได้เห็นพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ลงมาจากสวรรค์เหมือนนกพิราบ และมาอยู่บนชายคนนี้ ³³ตัวผมเองก็ไมู้หรือกว่าชายคนนี้เป็นใคร แต่พระองค์ผู้[†]ส่งผมมาให้ทำพิธีจุ่มน้ำบอกว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณลงมาอยู่บนใคร คนนั้นแหละคือคนที่จะทำพิธีจุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ³⁴ผมเห็นเรื่องนี้เกิดขึ้นกับตา และเป็นพยานได้ว่า ‘ชายคนนี้แหละเป็นพระบุตรของพระเจ้า’”

ศิษย์รุ่นแรกของพระเยซู

³⁵วันต่อมา ยอห์นยืนอยู่กับศิษย์ของเขาสองคน ³⁶เมื่อเขาเห็นพระเยซูเดินผ่านไป ก็พูดขึ้นว่า “นั่นไง ลูกแกะของพระเจ้า”

³⁷พอศิษย์สองคนนั้นได้ยินอย่างนั้น จึงเดินตามพระเยซูไป ³⁸เมื่อพระองค์หันไปเห็นพวกเขาเดินตามหลังมา ก็ถามว่า “มีอะไรหรือ”

พวกเขาถามไปว่า “อาจารย์พักอยู่ที่ไหนครับ”

³⁹พระเยซูตอบว่า “ตามมาตุลี” พวกเขาก็ได้ตามไปยังที่พักของพระองค์ ตอนนั้นเป็นเวลาสี่โมงเย็นแล้ว พวกเขาจึงพักอยู่กับพระองค์ตลอดวันนั้น

⁴⁰อันดรูว์ เป็นคนหนึ่งในสองคนนั้นที่เดินตามพระเยซูไป หลังจากได้ยินยอห์นพูด เขามีพี่ชายชื่อซีโมน เปโตร ⁴¹สิ่งแรกที่อันดรูว์ทำ คือไปหาซีโมนพี่ชายของเขาและบอกซีโมนว่า “ผมได้พบพระเมสสิยาห์ (หมายถึง พระคริสต์) แล้ว”

⁴²อันดรูว์ได้พาซีโมนไปหาพระเยซู เมื่อพระองค์เห็นเขาก็พูดว่า “คุณคือซีโมน ลูกของยอห์นสินะ คนจะเรียกคุณว่า เคฟาส”(เหมือนกับ เปโตร ซึ่งแปลว่า หิน)

⁴³วันต่อมา พระเยซูได้ตัดสินใจไปแคว้นกาลิลี พระองค์ได้พบฟีลิปและพูดกับเขาว่า “ตาม

เรามา”⁴⁴ฟิลิปมาจากเมืองเบธไซดาเหมือนกับอันดรูว์และเปโตร⁴⁵ฟิลิปได้พบนาธานาเอล และบอกเขาว่า “ผมได้พบคนที่โมเสสและผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนถึงแล้ว เขาคือเยซูชาวเมืองนาซาเร็ธ ลูกของโยเซฟ”

⁴⁶นาธานาเอลจึงถามฟิลิปว่า “นาซาเร็ธนะหรือ จะมีของดีอะไรมาจากเมืองนั้นได้” ฟิลิปตอบว่า “ตามมาดูสิ”

⁴⁷เมื่อพระเยซูเห็นนาธานาเอลเดินเข้ามาหา พระองค์ก็พูดถึงเขาว่า “นี่ไง คนอิสราเอล ขนานแท้ที่ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอะไรเลย”

⁴⁸นาธานาเอลถามพระองค์ว่า “ท่านรู้จักผมได้อย่างไร”

พระเยซูตอบว่า “เราเห็นคุณตั้งแต่อยู่ใต้ต้นมะเดื่อแล้วก่อนที่จะฟิลิปจะเรียกคุณเสียอีก”

⁴⁹นาธานาเอลตอบว่า “อาจารย์ ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล”

⁵⁰พระเยซูก็พูดว่า “ที่คุณเชื่อเรา ก็เพราะเราบอกว่า ได้เห็นคุณอยู่ใต้ต้นมะเดื่อใช่ไหมล่ะ คุณจะได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก”⁵¹แล้วพระเยซูพูดอีกว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า พวกคุณจะได้เห็นสวรรค์เปิดออกเป็นช่อง และพวกทูตของพระเจ้าก็จะขึ้นๆ ลงๆ อยู่เหนือบุตรมนุษย์”

งานแต่งงานที่หมู่บ้านคานา

2 ในวันที่สาม มีงานแต่งงานที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี แม่ของพระเยซูก็อยู่ที่นั่นด้วย²พระเยซูและศิษย์ของพระองค์ก็ได้รับเชิญมาในงานนี้เหมือนกัน³เมื่อเหล้าองุ่นหมด แม่ของพระเยซูได้มา บอกพระองค์ว่า “เหล้าองุ่นหมดแล้ว”

⁴พระเยซูพูดว่า “แม่ครับ มาบอกลูกทำไม ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาของลูก”

⁵แล้วแม่ของพระเยซูก็ไปบอกกับพวกคนใช้ว่า “เขาสั่งอะไร ก็ให้ทำตามนั้นนะ”

⁶มีโอ่งใส่น้ำ* ตั้งอยู่ที่นั่นหกใบ เพื่อใช้ในพิธีชำระล้าง†

⁷พระเยซูได้สั่งพวกคนใช้ว่า “ไปตักน้ำใส่โอ่งพวกนั้นให้เต็ม” พวกเขาก็ตักน้ำใส่จนเต็มถึงปากโอ่ง

⁸แล้วพระองค์สั่งอีกว่า “ตักน้ำนี้ไปให้ผู้ดูแลงานเลี้ยงสิ”

พวกคนใช้ก็ตักน้ำไปให้ผู้ดูแลงานเลี้ยง⁹เมื่อผู้ดูแลงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่กลายเป็นเหล้าองุ่นแล้ว (โดยที่เขาไม่รู้หรือว่า เหล้าองุ่นนั้นมาจากไหน มีแต่พวกคนใช้ที่ตักน้ำนั้นมาเท่านั้นที่รู้) ผู้ดูแลงานเลี้ยงก็เรียกเจ้าบ่าวมาบอกว่า¹⁰“ใครๆ เขาก็เอาเหล้าองุ่นดีๆ ออกมาให้แขกดื่มก่อน พอดื่มจนเมาได้ที่แล้วถึงจะเอาเหล้าองุ่นถูกๆ มาวาง แต่คุณกลับเก็บเหล้าองุ่นที่ดื่ที่สุดไว้จนถึงตอนนี้”

¹¹นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งแรกที่พระเยซูได้ทำ ตอนที่พระองค์อยู่ที่หมู่บ้านคานา ในแคว้นกาลิลี พวกศิษย์ต่างก็พากันไว้วางใจพระองค์เพราะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์

¹²หลังจากนั้น พระเยซูไปเมืองคาเปอร์นาอุมพร้อมกับแม่ พวกน้องชาย และพวกศิษย์ของพระองค์ แต่ก็พักอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

2:6 โอ่งใส่น้ำ โอ่งแต่ละใบใส่น้ำได้ประมาณ 80-120 ลิตร หรือที่จริงคือ 2 หรือ 3 เมเทรเตส (เป็นหน่วยวัดของกรีก ซึ่ง 1 เมเทรเตส เท่ากับ 39.39 ลิตร)

สิ่งที่พระเยซูทำในวิหาร

(มธ.21:12-13; มก.11:15-17; ลก.19:45-46)

¹³เมื่อใกล้จะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย[†] พระเยซูเดินทางขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม¹⁴ในบริเวณวิหาร[†]นั้น พระองค์เห็นคนขายวัว แกะ และนกพิราบ สำหรับใช้เป็นเครื่องบูชา และยังเห็นพวกรับแลกเงิน* นั่งอยู่ที่โต๊ะของพวกเขาด้วย¹⁵พระเยซูได้เอาเชือกมาทำเป็นแสแล้วหวดไล่คนพวกนั้น รวมทั้งแกะและวัวออกไปจากบริเวณวิหาร พระองค์ยังได้เทเหรียญและคว่ำโต๊ะของพวกรับแลกเงินด้วย¹⁶พระองค์บอกพวกคนขายนกพิราบว่า “ชนออกไปให้หมด อย่ามาทำให้บ้านของพระบิดาเรากลายเป็นตลาด”

¹⁷พวกศิษย์นึกขึ้นมาได้ถึงข้อความที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์[†] ว่า

“ความรักที่เรามีต่อบ้านของพระเจ้า เฝ้ามลยาใจของเรา” (สดุดี 69:9)

พวกยิวทักท้วงกับพระเยซูว่า ¹⁸“แกมีสิทธิ์อะไรไปทำอย่างนั้น ทำเรื่องอัศจรรย์พิสดารตัวเองหน่อยสิ”

¹⁹พระเยซูตอบว่า “ทำลายวิหารนี้ลงมาสิ แล้วเราจะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน”

²⁰พวกยิวพูดว่า “วิหารนี้กว่าจะสร้างเสร็จต้องใช้เวลาถึงสี่สิบหกปี แล้วเกิดที่ว่าแกะจะสร้างขึ้นใหม่ได้ภายในสามวันหรือ” ²¹แต่วิหารที่พระองค์กำลังพูดถึงนั้น หมายถึงร่างกายของพระองค์เอง ²²เมื่อพระเยซูฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว ศิษย์ของพระองค์ถึงนึกขึ้นได้ว่า พระองค์เคยพูดอย่างนี้ พวกเขาก็เลยเชื่อพระคัมภีร์ และเชื่อคำพูดของพระองค์

²³ช่วงที่พระเยซูอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เป็นช่วงฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย[†] พระองค์ได้ทำเรื่องอัศจรรย์มากมาย ทำให้มีคนจำนวนมากมาไว้วางใจพระองค์ ²⁴แต่พระเยซูก็ไม่ได้ไว้ใจพวกเขา เพราะพระองค์รู้จักมนุษย์ทุกคนดี ²⁵ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาบอกพระองค์ว่ามนุษย์เป็นอย่างไร เพราะพระองค์รู้จักความคิดของมนุษย์ดี

พระเยซูและนิโคเดมัส

3 มีชายคนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี[†]ชื่อนิโคเดมัส เป็นผู้นำชาวยิวคนหนึ่ง ²เขามาหาพระเยซูตอนกลางคืน และพูดว่า “อาจารย์[†]ครับ พวกเรารู้ว่าพระเจ้าส่งอาจารย์ มาสอนพวกเรา เพราะไม่มีใครทำเรื่องอัศจรรย์อย่างที่อาจารย์ทำได้นอกจากจะมีพระเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น” ³พระเยซูบอกว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เกิดใหม่* ก็จะไม่เห็นแผ่นดินของพระเจ้า”

⁴นิโคเดมัสจึงถามพระเยซูว่า “คนแก่แล้วจะเกิดใหม่ได้ยังไงครับ จะให้เข้าไปในท้องแม่เป็นครั้งที่สอง แล้วเกิดออกมาใหม่ได้หรือ”

⁵พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ ⁶พ่อแม่ให้เราเกิดมาเป็นได้แค่ลูกของมนุษย์ แต่พระวิญญาณของพระเจ้าทำให้เราเกิดมาเป็นลูกของพระเจ้า ⁷ไม่ต้องแปลกใจหรอกที่เราบอกว่า ‘พวกคุณจะต้องเกิดใหม่’ ⁸ลม*อยากพัดไปทางไหนมันก็พัดไป คุณได้ยินเสียงลม แต่ไม่รู้หรอกว่าพัดมาจาก

2:14 พวกรับแลกเงิน รับแลกเปลี่ยนเงินให้เป็นเงินเหรียญที่กำหนดให้ใช้สำหรับจ่ายภาษีวิหาร

3:3 เกิดใหม่ ในภาษากรีกมี 2 ความหมาย คือ เกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง หรือ เกิดจากเบื้องบน (พระเจ้า)

3:8 ลม ในภาษากรีก แปลได้สองอย่างคือ ลม หรือ พระวิญญาณ

ไหนหรือจะพัดไปไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน”

⁹นี่โคเดมัสถามว่า “มันจะเป็นไปได้ยังไงครับอาจารย์”

¹⁰พระเยซูตอบว่า “คุณเป็นอาจารย์ที่เป็นที่นับหน้าถือตาของคนอิสราเอล แต่ยังไม่เข้าใจเรื่องนี้อีกหรือ ¹¹เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเราได้เล่าเรื่องที่เราได้รู้ได้เห็นมา แต่พวกคุณไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่พวกเราบอก ¹²นี่ขนาดเราเล่าเรื่องบนโลกนี้ให้ฟัง พวกคุณยังไม่ยอมเชื่อเราเลย แล้วถ้าเราเล่าเรื่องบนสวรรค์ให้ฟัง คุณจะเชื่อเราหรือ ¹³ไม่มีใครเคยขึ้นไปบนสวรรค์ นอกจากผู้ที่ลงมาจากสวรรค์ ซึ่งก็คือ บุตรมนุษย์†

¹⁴เหมือนกับที่โมเสสยกชูขึ้นในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง*อย่างไร บุตรมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้นเหมือนกัน ¹⁵เพื่อทุกคนที่ไว้วางใจในบุตรมนุษย์นั้นจะได้มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป”

¹⁶เพราะว่าพระเจ้ารักผูกพันกับมนุษย์ในโลกนี้มาก จนถึงขนาดยอมสละพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ เพื่อว่าทุกคนที่ไว้วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่สูญสิ้น แต่จะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ¹⁷พระเจ้าไม่ได้ส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกนี้ เพื่อตัดสินลงโทษโลกนี้ แต่เพื่อช่วยโลกนี้ให้รอดพ้น ¹⁸คนที่ไว้วางใจพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่คนที่ไม่ไว้วางใจก็ได้ถูกตัดสินลงโทษไปแล้ว เพราะพวกเขาไม่ไว้วางใจพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระเจ้า ¹⁹นี่คือวิธีที่พระเจ้าตัดสินว่าใครผิดหรือใครถูก ความสว่างได้เข้ามาในโลกนี้ แต่คนรักความมืดมากกว่าความสว่างเพราะพวกเขาทำชั่ว ²⁰ทุกคนที่ทำชั่วก็เกลียดความสว่าง และจะไม่เข้ามาอยู่ในความสว่าง กลัวว่าความสว่างจะเปิดเผยความชั่วที่เขาทำออกมาให้เห็น ²¹แต่คนที่ทำดีจะเข้ามาอยู่ในความสว่าง เพื่อว่าความสว่างจะทำให้ทุกคนเห็นว่าที่เขาทำได้นั้นเป็นเพราะพึ่งอำนาจของพระเจ้า

พระเยซูและยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

²²หลังจากนั้น พระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์ได้เดินทางไปในเขตแดนของแคว้นยูเดีย พระองค์ได้พักอยู่ที่นั่นกับพวกศิษย์ และทำพิธีจุ่มน้ำให้กับประชาชน ²³ส่วนยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำอยู่ที่อาโยไนน์ใกล้หมู่บ้านสาลิม เพราะที่นั่นมีน้ำมาก คนจึงมาให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำกัน ²⁴(เรื่องนี้เกิดขึ้นก่อนที่ยอห์นจะติดคุก)

²⁵วันหนึ่ง พวกศิษย์ของยอห์นได้เถียงกับชาวยิวคนหนึ่งเรื่องพิธีชำระล้าง† ²⁶พวกเขาจึงพากันมาหา ยอห์น และบอกกับยอห์นว่า “อาจารย์ครับ คนที่อาจารย์พูดถึงและเคยอยู่กับอาจารย์ที่ฝั่งโน้นของแม่น้ำจอร์แดน กำลังทำพิธีจุ่มน้ำอยู่ และคนก็แห่กันไปหาเขาทั้งหมดแล้ว”

²⁷ยอห์นตอบว่า “คนเราเป็นได้แค่ที่พระเจ้าให้เป็นเท่านั้น ²⁸พวกคุณก็เป็นพยานได้ว่าผมบอก ว่า ‘ผมไม่ใช่พระคริสต์† แต่ถูกส่งมาล่วงหน้าเพื่อเตรียมทางให้กับพระองค์’”

²⁹“เจ้าสาวเป็นของเจ้าบ่าว แต่เพื่อนเจ้าบ่าวที่ยืนรออยู่ที่ใต้ยินเสียงเจ้าบ่าวมีความสุขกับเจ้าสาวก็เหมือนกับผมที่ใต้ยินเสียงที่ดังที่สุดเมื่อได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นกับพระเยซู ³⁰พระเยซูต้องยิ่งใหญ่ขึ้น และตัวผมเองต้องด้อยลง”

3:14 โมเสสยกชูขึ้นในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งเมื่อประชาชนของพระเจ้าถูกก่อกำตาย พระเจ้าได้บอกให้โมเสสนำทองสัมฤทธิ์ไปวางไว้บนยอดเสาให้คนที่ถูกก่อกำจะได้หาย (ดู กัณฑ์ดราวีดี 21:4-9)

3:13-21 เป็นการอธิบายเพิ่มเติมจากคนเขียนหนังสือเล่มนี้

3:16-21 นักวิชาการบางคนคิดว่า ข้อ 16-21 เป็นคำพูดของพระเยซู แต่คนอื่นคิดว่า ข้อ16-21

ผู้ที่ลงมาจากสวรรค์

³¹พระองค์ผู้ที่ลงมาจากเบื้องบนเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง คนที่มาจากโลกก็เหมือนกับคนทั่วไปในโลกนี้ที่พูดแต่เรื่องของโลก แต่พระองค์ผู้ลงมาจากสวรรค์นั้นเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ³²พระองค์เล่าเรื่องที่พระองค์ได้เห็นและได้ยินมา แต่ไม่มีใครเชื่อในสิ่งที่พระองค์บอก ³³ส่วนคนที่เชื่อในสิ่งที่พระองค์บอกนั้นก็แสดงว่าเขาเชื่อว่า พระเจ้าพูดความจริงด้วย ³⁴เพราะผู้ที่พระเจ้าส่งมานั้นพูดตามที่พระเจ้าพูด เพราะพระเจ้าให้พระองค์มีฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างเต็มที่ไมจำกัดเลย ³⁵พระบิดารักพระบุตร และให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับพระบุตร ³⁶คนที่ไว้วางใจพระบุตรนั้นก็จะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป แต่คนที่ไม่ไว้วางใจจะไม่พบกับชีวิตนั้น และยังคงตกอยู่ภายใต้การลงโทษของพระเจ้า[†]

พระเยซูคุยกับหญิงชาวสะมาเรีย

4 เมื่อพระเยซูรู้เรื่องที่พักพิงที่พวกฟาริสี[†]ได้ข่าวว่า พระองค์มีศิษย์มากกว่ายอห์น และทำพิธีจุ่มน้ำให้กับผู้คนอยู่ ²(ความจริงพระเยซูไม่ได้เป็นคนทำพิธีจุ่มน้ำเอง แต่พวกศิษย์ของพระองค์เป็นคนทำให้) ³พระเยซูก็เลยออกจากแคว้นยูเดีย กลับไปแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง ⁴ซึ่งจะต้องผ่านแคว้นสะมาเรีย

⁵ในแคว้นสะมาเรีย พระองค์เดินทางมาถึงเมืองสิคาร์ที่อยู่ใกล้ๆ กับที่ดันทียาโคบได้ให้กับโยเซฟลูกชายของเขา ⁶บ่อน้ำของยาโคบตั้งอยู่ที่นั่น พระเยซูได้นั่งพักเหนื่อยอยู่ข้างๆ บ่อน้ำนั้น เพราะเดินทางมาไกล ตอนนั้นเป็นเวลาเที่ยงวัน ⁷มีหญิงชาวสะมาเรีย[†] คนหนึ่งมาตักน้ำที่บ่อ พระเยซูพูดกับเธอว่า “ขอน้ำดื่มหน่อย” ⁸(พระเยซูอยู่คนเดียว เพราะพวกศิษย์ไปหาซื้ออาหารในเมือง)

⁹หญิงชาวสะมาเรียพูดว่า “คุณมาขอน้ำฉันดื่มได้ยังไงกัน คุณเป็นยิว ฉันเป็นหญิงสะมาเรีย”(ปกติแล้วคนยิวจะไม่ยุ่งเกี่ยว*กับคนสะมาเรีย)

¹⁰พระเยซูตอบหญิงนั้นว่า “นี่ถ้าคุณรู้ว่าพระเจ้าอยากให้อะไรกับคุณ และรู้ว่าเรา ที่ขอน้ำคุณดื่มอยู่นี้เป็นใคร คุณก็คงจะขอจากเรา และเราก็จะให้น้ำที่ให้ชีวิต*กับคุณ”

¹¹หญิงคนนั้นพูดว่า “คุณคะ แล้วคุณจะไปเอาน้ำที่ให้ชีวิตนั้นมาจากไหนล่ะในเมื่อถังตักน้ำก็ไม่มี แลมนอนี่ก็ลึก ¹²คุณคงไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่ายาโคบ บรรพบุรุษของเราที่ให้อบ่าน้ำมาหอกนะด้วยยาโคบเองกับลูกๆ และฝูงสัตว์เลี้ยงของเขาที่ดื่ม น้ำจากบ่อนี้กันทั้งนั้นแหละ”

¹³พระองค์ตอบว่า “ทุกคนที่ดื่ม น้ำจากบ่อนี้ก็จะหิวน้ำอีก¹⁴ แต่คนที่ดื่ม น้ำที่เราให้ จะไม่หิวน้ำอีกเลย เพราะน้ำที่เราให้เขาดื่มจะกลายเป็นน้ำพุที่ไหลไม่หยุดอยู่ในตัวเขาและนำชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไปมาให้”

¹⁵หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “คุณคะ ขอน้ำนั้นให้ฉันดื่มบ้างสิคะ จะได้ไม่หิวน้ำอีกและไม่ต้องกลับมาตักน้ำอีกเลย”

¹⁶พระองค์จึงบอกเธอว่า “ไปเรียกสามีของคุณมาที่นี่หน่อย”

3:31-36 อาจจะเป็นการอธิบายของคนเขียนหนังสือเล่มนี้ หรืออาจจะเป็นคำพูดของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

4:9 ไม่ยุ่งเกี่ยว หรือ แปลอีกอย่างหนึ่งคือ “คนยิวกับคนสะมาเรียจะไม่ดื่มจากจากเดียวกัน”

4:10 น้ำที่ให้ชีวิต ความจริงคือ“น้ำแห่งชีวิต”อีกความหมายหนึ่งของคำนี้คือน้ำที่ไหลอยู่

17 เธอตอบว่า “ฉันไม่มีสามีคะ” พระองค์บอกว่า “เออ ก็จริงของคุณที่บอกว่าไม่มีสามี¹⁸ เพราะคุณมีสามีมามากแล้ว และคนที่อยู่ด้วยตอนนี้ก็ไม่ใช่สามีของคุณ มันก็จริงอย่างที่คุณบอก”

19 เธอจึงร้องว่า “คุณคะ ฉันเชื่อแล้วว่าคุณเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า²⁰ บรรพบุรุษของเราได้กราบไหว้พระเจ้าที่ภูเขานี้ แต่พวกคุณชาวยิวกลับพูดว่าจะต้องไปกราบไหว้พระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มเท่านั้น”

21 พระองค์ตอบว่า “เชื่อเราสิ ไกลจะถึงเวลาแล้วที่มันจะไม่สำคัญอีกต่อไปว่าเราจะกราบไหว้พระเจ้าที่ภูเขานี้หรือที่เมืองเยรูซาเล็ม²² จริงๆ แล้วพวกคุณชาวสะมาเรียไม่รู้จักพระเจ้าที่พวกคุณกราบไหว้อยู่ แต่พวกเราชาวยิวรู้จักพระเจ้าที่พวกเรากราบไหว้ดี เพราะพระเจ้าจะช่วยโลกนี้ให้รอดโดยผ่านทางพวกยิว²³ แต่เวลานั้นใกล้จะมาถึงแล้ว และตอนนี้ก็มาถึงแล้ว ที่ผู้กราบไหว้ที่แท้จริงจะต้องกราบไหว้พระบิดาด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยความจริง และคนอย่างนี้แหละที่พระบิดาตามหาให้มากราบไหว้พระองค์อยู่²⁴ พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ ดังนั้น คนที่กราบไหว้พระองค์ จะต้องกราบไหว้ด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความจริง”

25 หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “ฉันรู้ว่าพระเมสสิยาห์ (ที่เรียกว่า ‘พระคริสต์’) กำลังจะมา และเมื่อพระองค์มาแล้ว พระองค์จะอธิบายทุกอย่างให้เรา”

26 พระเยซูได้บอกเธอว่า “เราที่กำลังพูดอยู่กับคุณนี้แหละคือพระเมสสิยาห์”

27 ขณะนั้นพวกศิษย์ของพระองค์กลับมาถึงพอดี พวกเขาแปลกใจที่เห็นพระองค์กำลังพูดคุยอยู่กับหญิง แต่ก็ไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “อาจารย์ต้องการอะไรหรือครับ” หรือ “ไปพูดกับเธอทำไมครับ”

28 ผู้หญิงคนนั้นทิ้งหมอน้ำเอาไว้ และเข้าไปบอกผู้คนในเมืองว่า²⁹ “มาดูผู้ชายที่บอกอดีตของฉันได้สิ ไม่น่าว่าเขาอาจจะเป็นพระเมสสิยาห์ก็ได้”³⁰ คนก็พากันออกจากเมืองไปหาพระเยซู

31 ขณะนั้น พวกศิษย์กำลังจะยืนจะขอยพระเยซูว่า “อาจารย์ กินอะไรบ้างสิครับ”

32 แต่พระองค์บอกว่า “เรามีอาหารที่พวกคุณไม่รู้จัก”

33 พวกศิษย์ต่างก็ถามกันว่า “มีใครเอาอาหารมาให้อาจารย์กินแล้วหรือ”

34 พระองค์จึงบอกกับพวกเขาว่า “อาหารของเราคือการทำตามใจพระองค์ผู้ส่งเรามา และทำงานที่พระองค์ให้เราทำให้เสร็จ³⁵ เมื่อหว่านเมล็ดพืช คุณพูดว่า ‘ต้องคอยถือศีลเดี๋ยว ถึงจะเก็บเกี่ยว’ แต่เราบอกให้คุณล้มตาขึ้นมามากู้งานที่เต็มไปด้วยพืชผล ซึ่งพร้อมแล้วที่จะให้เก็บเกี่ยวเดี๋ยวนี้³⁶ ตอนนั้นคนเก็บเกี่ยวก็รับค่าจ้างอยู่และพืชผลที่เก็บรวบรวมมานี้ก็คือคนที่จะได้รับชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ดังนั้นทั้งคนปลูกและคนเก็บเกี่ยวก็จะมีความสุขร่วมกัน³⁷ จะได้เป็นไปตามคำพูดที่ว่า ‘คนหนึ่งปลูก และอีกคนหนึ่งเก็บเกี่ยว’³⁸ เราได้ส่งพวกคุณไปเก็บเกี่ยวในสิ่งที่คุณไม่ได้ลงแรงปลูกเลย คนอื่นเป็นคนลงแรงและคุณก็ได้ผลประโยชน์จากน้ำพักน้ำแรงของเขา”

39 จากคำพูดของผู้หญิงคนนั้น ที่บอกว่า “ชายที่บอกอดีตของฉันได้” ทำให้ชาวสะมาเรียจำนวนมากในเมืองนั้น มาไว้วางใจในพระองค์⁴⁰ เมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์ ก็ได้ขอร้องให้พระองค์พักอยู่กับพวกเขา พระองค์จึงพักอยู่ที่นั่นสองวัน⁴¹ คำพูดของพระองค์ ทำให้คนมาไว้วางใจพระองค์เพิ่มขึ้นอีกมากมาย

⁴²ชาวเมืองบอกกับหญิงคนนั้นว่า “ตอนนี้พวกเราได้ไว้วางใจพระเยซู ไม่ใช่เพราะ ได้ยินจากคุณเท่านั้น แต่เพราะได้ยินกับหูของเราเอง ตอนนี้เรารู้ว่าชายคนนี้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้อย่างแน่นอน”

พระเยซูรักษาลูกชายของข้าราชการ

(มธ.8:5-13; ลก.7:1-10)

⁴³หลังจากนั้นสองวัน พระเยซูเดินทางต่อไปที่แคว้นกาลิลี ⁴⁴(พระเยซูเคยพูดว่า ผู้พูดแทนพระเจ้า จะไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน) ⁴⁵เมื่อพระองค์มาถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีต้อนรับพระองค์เป็นอย่างดี เพราะพวกเขาเห็นทุกสิ่งทีพระองค์ทำในเทศกาลวันปลดปล่อยที่เมืองเยรูซาเล็ม (พวกเขาได้ไปร่วมงานที่นั่นด้วย)

⁴⁶พระเยซูไปหมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่พระองค์เคยเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้าองุ่นมาก่อน ข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์อาศัยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ลูกชายของเขากำลังป่วยหนัก ⁴⁷เมื่อข้าราชการคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูเดินทางจากแคว้นยูเดียมาที่แคว้นกาลิลี เขามาขอร้องให้พระเยซูไปรักษาลูกของเขาที่เมืองคาเปอร์นาอุม เพราะลูกของเขา กำลังจะตาย ⁴⁸พระเยซูพูดกับเขาว่า “คนอย่างพวกคุณคงไม่เชื่อเราหรอก นอกจากจะได้เห็นเรื่องอัศจรรย์หรือปาฏิหาริย์เสียก่อน”

⁴⁹ข้าราชการคนนั้นบอกพระองค์ว่า “ท่านครับ ช่วยไปก่อนที่ลูกของผมจะตายด้วยเถอะ”

⁵⁰พระเยซูบอกว่า “กลับบ้านไปเถอะ ลูกของคุณหายดีแล้ว” เขาก็เชื่อในคำพูดของพระเยซู แล้วกลับไป ⁵¹ในระหว่างทางนั้น เขาก็ได้พบกับพวกคนใช้ของเขาที่มาส่งข่าวว่าลูกชายของเขาหายเป็นปกติแล้ว

⁵²เขาถามพวกคนใช้ว่าลูกชายของเขาหายป่วยตั้งแต่เมื่อไหร่

พวกคนใช้ตอบว่า “หายไข้ตั้งแต่เมื่อวานนี้ตอนบ่ายโมงครับ”

⁵³พ่อของเด็กก็รู้ว่าเป็นเวลาเดียวกับที่พระเยซูได้พูดว่า “ลูกของคุณหายดีแล้ว” ดังนั้นตัวเขาและทุกคนในบ้านของเขาจึงได้ไว้วางใจพระเยซู

⁵⁴นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งที่สองที่พระเยซูได้ทำตั้งแต่ออกจากแคว้นยูเดียมาที่แคว้นกาลิลี

พระเยซูรักษาคนป่วยที่สระน้ำ

5หลังจากนั้นก็ถึงช่วงเทศกาลของชาวยิว พระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ²ใกล้ๆ กับประตูแกะในเมืองเยรูซาเล็มมีสระน้ำอยู่แห่งหนึ่งชื่อเป็นภาษาอารเมค*ว่า “เบธซาธา”* รอบๆ สระน้ำนั้นมีศาลาอยู่ห้าหลัง ³ภายในศาลามีคนเจ็บป่วยนอนอยู่เต็มไปหมด รวมทั้งคนตาบอด คนง่อย และคนเป็นอัมพาต* ^{4*} ⁵มีชายคนหนึ่งที่อยู่มานานถึงสามสิบแปดปี ⁶เมื่อพระเยซูเห็นเขานอนอยู่ที่นั่น ก็รู้ว่าเขาป่วยมานานแล้ว พระองค์จึงถามเขาว่า “อยากจะทำอะไรไหม”

5:2 ภาษาอารเมค เป็นภาษาพูดของชาวยิวในเขตปาเลสไตน์ในสมัยของพระเยซู

5:2 เบธซาธา หรือเรียกว่า เบธเอลดา

5:3 อัมพาต สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มลงไปว่า “และพวกเขาก็ได้รอให้น้ำกระเพื่อม”

5:4 สำเนากรีกตอนหลังบางฉบับได้เพิ่มคำอธิบายในข้อ 4 คือ “บางครั้งทูตขององค์เจ้าชีวิตลงมาจากบนน้ำ และคนแรกที่ลงไปนั้นก่อน ก็หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่”

⁷ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านครับ ตอนที่น้ำในสระกระเพื่อมก็ไม่มีใครเอาผมลงไป แต่พอผมจะไปคนอื่นก็แยงลงไปก่อน”

⁸พระเยซูสั่งเขาว่า “ลุกขึ้น เก็บที่นอนแล้วเดินไปสิ” ⁹เขาหายทันที และได้เก็บที่นอนแล้วเดินไป

วันนั้นเป็นวันหยุดทางศาสนา[†] ¹⁰พวกชาวยิวจึงพูดกับชายที่หายป่วยว่า “รู้รีเปล่ามันผิดกฎวันหยุดทางศาสนา ที่เที่ยวเดินหอบที่นอนไปไหนมาไหน”

¹¹ชายคนนั้นตอบว่า “คนที่รักษาผมเป็นคนบอกว่ ‘เก็บที่นอนแล้วเดินไปสิ’”

¹²พวกยิวจึงถามเขาว่า “ใครเป็นคนบอกให้เก็บที่นอนแล้วเดิน”

¹³แต่ชายคนนั้นไม่รู้ว่ใครเป็นคนรักษาเขา เพราะพระเยซูได้หายเข้าไปในฝูงชนที่อยู่ที่นั่นเสียก่อน

¹⁴ต่อมา พระเยซูได้เจอชายคนเดิมนั้นในวิหาร[†] และพูดกับเขาว่า “ตอนนี้คุณหายแล้ว อย่าทำบาปอีกละ จะได้ไม่มีเรื่องเลวร้ายกว่านี้เกิดขึ้นกับคุณอีก”

¹⁵ชายคนนั้นก็จากไป และไปบอกพวกยิวว่า พระเยซูคือผู้ที่รักษาเขาจนหาย

¹⁶พวกยิวจึงเริ่มคิดที่จะทำร้ายพระเยซู เพราะพระองค์ทำสิ่งเหล่านี้ในวันหยุดทางศาสนา

¹⁷พระเยซูบอกพวกยิวว่า “พระบิดาของเราไม่เคยหยุดทำงาน แล้วทำไมเราจะต้องหยุดด้วย”

¹⁸ทำให้พวกยิวยิ่งพยายามมากขึ้นที่จะฆ่าพระองค์ เพราะนอกจากพระองค์จะทำผิดกฎวันหยุดทางศาสนาแล้ว พระองค์ยังเรียกพระเจ้าเป็นพระบิดาของตัวเองอีกด้วย ซึ่งเท่ากับเป็นการทำตัวเสมอกับพระเจ้า

พระเยซูได้รับอำนาจจากพระเจ้า

¹⁹พระเยซูได้บอกพวกยิวว่า “เราจะบอกให้รู้ว่ พระบุตรจะทำอะไรตามใจตัวเองไม่ได้เลย เขาจะทำได้แต่สิ่งที่เขาเห็นพระบิดาทำเท่านั้น พระบิดาทำอะไรก็ตาม พระบุตรก็จะทำสิ่งนั้นด้วย

²⁰พระบิดารักพระบุตร และให้พระบุตรเห็นทุกอย่างที่พระองค์ทำ พระบิดาจะแสดงบางสิ่งให้พระบุตรเห็น เป็นสิ่งทีพระองค์จะให้พระบุตรทำ ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าการรักษาชายคนนี้เสียอีก แล้วพวกคุณ

จะตกตะลึง ²¹เหมือนกับที่พระบิดาทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาใหม่ พระบุตรก็จะให้ชีวิตกับใครก็ได้ทีพระองค์ต้องการเหมือนกัน ²²พระบิดาไม่ได้ตัดสินลงโทษใคร แต่ได้มอบสิทธิอำนาจทั้งหมดในการตัดสินลงโทษให้กับพระบุตร ²³เพื่อว่ทุกคนจะได้ให้เกียรติพระบุตรนั้นเหมือนกับที่พวกเขาให้เกียรติพระบิดา คนที่ไม่ให้เกียรติพระบุตรก็เท่ากับไม่ให้เกียรติพระบิดาผู้ส่งพระบุตรมาด้วย

²⁴เราจะบอกให้รู้ว่ คนที่ฟังคำพูดเราและไว้วางใจพระองค์ผู้ส่งเรามา ก็มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป และเขาจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ เขาได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ²⁵เราจะบอกให้รู้ว่เวลานั้นใกล้มาถึงแล้ว และเวลานี้ทีคนตายจะได้ยินเสียงของพระบุตรของพระเจ้ก็มาถึงแล้ว

และคนที่เชื่อฟังก็จะมีชีวิต ²⁶พระบิดามีฤทธิ์อำนาจทีจะให้ชีวิต และพระองค์ทำให้พระบุตรมีฤทธิ์อำนาจทีจะให้ชีวิตเหมือนกัน ²⁷พระบิดาให้พระบุตรมีสิทธิ์ทีจะเป็นผู้พิพากษาด้วย เพราะพระบุตรนั้นเป็นบุตรมนุษย์[†] ด้วยเหมือนกัน ²⁸พวกคุณไม่ต้องแปลกใจในเรื่องนี้หรือ เพราะเวลาที่พวกคนตายทั้งหมดจะได้ยินเสียงบุตรมนุษย์ใกล้จะมาถึงแล้ว ²⁹แล้วพวกเขาจะออกมา

จากอุโมงค์ฝังศพ คนที่ท่าดีก็จะฟื้นขึ้นมามีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ส่วนคนที่ทำชั่วก็จะฟื้นขึ้นมาเพื่อรับการตัดสินลงโทษ”

ผู้ที่เป็นพยานให้กับพระเยซู

30“เราไม่ได้ทำตามใจตัวเองหรอก เราได้ยินจากพระเจ้ามาอย่างไร เราก็ตัดสินไปอย่างนั้น และคำตัดสินของเราก็ยุติธรรม เพราะเราไม่ได้ทำตามใจตัวเอง แต่ทำตามความต้องการของพระเจ้าที่ส่งเรามา

31ถ้าเราเป็นพยานให้กับตัวเอง สิ่งที่เราพูดก็เชื่อถือไม่ได้ 32แต่ยังมีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานให้กับเรา เรารู้ว่าสิ่งที่เขาพูดเกี่ยวกับเรานั้นเป็นความจริง”

33“พวกคุณได้ส่งคนไปถามยอห์นเกี่ยวกับตัวเราและยอห์นก็ได้บอกความจริงกับพวกเขา 34ไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์มาเป็นพยานให้กับเราหรอก แต่ที่เราพูดถึงเรื่องนี้ก็เพราะเราอยากให้คุณเชื่อและรอด 35ยอห์นเป็นเหมือนตะเกียงที่จุดให้แสงสว่างอยู่ พวกคุณก็มีความสุขกับแสงสว่างนั้นอยู่พักหนึ่ง

36แต่เรามีพยานที่ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นอีก นั่นก็คืองานต่างๆ ที่เรากำลังทำอยู่นี้ ซึ่งเป็นงานที่พระบิดาให้เราทำให้เสร็จ งานนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าพระบิดาส่งเรามา 37พระบิดาผู้ที่ส่งเรามาเป็นพยานให้เราด้วย พวกคุณไม่เคยได้ยินเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างหน้าตาของพระองค์ 38คำพูดของพระองค์ไม่อยู่ในตัวคุณ เพราะพวกคุณไม่ไว้วางใจผู้ที่พระบิดาส่งมา 39พวกคุณศึกษาพระคัมภีร์ 1 อย่างละเอียด เพราะคิดว่ามันจะให้คุณมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป พระคัมภีร์นั้นได้พูดถึงเรา 40แต่พวกคุณกลับไม่ยอมมาหาเรา เพื่อเราจะได้ให้คุณมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป

41เราไม่สนใจคำชมของมนุษย์ 42แล้วเรารู้ด้วยว่า พวกคุณไม่ได้รักพระเจ้าจริงๆหรอก 43เรามาพูดแทนพระบิดาผู้ที่ส่งเรามา พวกคุณกลับไม่ยอมรับเรา แต่เวลามีบางคนมาพูดเพื่อตัวเอง พวกคุณกลับยอมรับเขา 44พวกคุณจะไม่ไว้วางใจเราได้อย่างไร ในเมื่อพวกคุณชอบคำชมจากพวกเดียวกัน แต่ไม่ได้สนใจคำชมจากพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว 45อย่าคิดว่าเราจะเป็นคนฟ้องคุณต่อหน้าพระบิดา โมเสสคนที่คุณคาดหวังว่าจะช่วยคุณต่างหากที่จะเป็นคนที่ฟ้องคุณเอง 46ถ้าคุณเชื่อโมเสสจริงๆ คุณก็จะเชื่อเราด้วย เพราะโมเสสได้เขียนถึงเรา 47ถ้าคุณไม่ได้เชื่อในสิ่งที่โมเสสเขียนแล้วคุณก็จะเชื่อในสิ่งที่เราพูดได้ยังไง”

พระเยซูเลี้ยงอาหารให้คนมากกว่าห้าพันคน

(มธ. 14:13-21; มก. 6:30-44; ลก. 9:10-17)

6 หลังจากนั้น พระเยซูได้เข้าไปอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบกาลิลี (หรือทะเลสาบทีเบเรียส) 2 มีคนมากมายติดตามพระองค์ไป เพราะพวกเขาเห็นพระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์ตอนรักษาคนป่วย 3 พระเยซูขึ้นไปบนภูเขา แล้วนั่งอยู่กับพวกศิษย์ของพระองค์ 4 ตอนนั้นใกล้จะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย 1 ของชาวยิวแล้ว

5 เมื่อพระองค์เงยหน้าขึ้นก็เห็นคนมากมายพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงพูดกับฟีลิปว่า “พวกเราจะไปซื้ออาหารที่ไหนถึงจะพอเลี้ยงคนทั้งหมดนี้” 6 (พระเยซูถามเพื่อลองใจฟีลิป เพราะพระองค์รู้อยู่แล้วว่า จะทำอย่างไร)

⁷ฟิลิปตอบว่า “เงินค่าแรงเกือบเจ็ดเดือน* ก็ยังไม่พอซื้ออาหารให้คนพวกนี้กินกันคนละนิดละหน่อยได้เลยครับ”

⁸ศิษย์อีกคนหนึ่งของพระเยซู ชื่ออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตรบอกพระองค์ว่า ⁹“มีเด็กชายคนหนึ่งที่นี่ มีขนมปังบาร์เล่ย์อยู่ห้าก้อน กับปลาอีกสองตัวครับ แต่แค่นี้ จะไปพออะไรกับคนตั้งมากมายขนาดนี้”

¹⁰พระเยซูบอกพวกศิษย์ว่า “บอกให้พวกเขานั่งลง” (ที่นั่นมีหญ้าขึ้นเต็มไปหมด) แล้วทุกคนก็นั่งลง (มีผู้ชายประมาณห้าพันคนในฝูงชนนั้น) ¹¹พระเยซูเอาขนมปังของเด็กน้อยคนนั้นมาเมื่อขอบคุณพระเจ้าเสร็จแล้ว ก็แบ่งขนมปังแจกให้กับทุกๆ คนที่นั่งอยู่ที่พื้นนั้นอย่างไม่มีอัน และพระองค์ก็หยิบปลามาทำอย่างเดียวกัน

¹²เมื่อผู้คนกินกันจนอิ่มแล้วพระองค์สั่งพวกศิษย์ว่า “เก็บขนมปังที่เหลือให้หมด จะได้ไม่เสียของ” ¹³พวกศิษย์ก็เก็บเศษที่เหลือจากขนมปังห้าก้อนนี้ใส่ได้สิบสองเข่งเต็มๆ

¹⁴เมื่อคนพวกนี้เห็นสิ่งอัศจรรย์ที่พระองค์ทำเขาเริ่มพูดกันว่า “คนนี่ต้องเป็นผู้พูด แทนพระเจ้าคนนั้นที่ว่ากันว่าจะมาในโลกนี้แน่ๆ”

¹⁵เมื่อพระเยซูรู้ว่า พวกเขาจะมาบีบบังคับให้พระองค์ไปเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระองค์ก็หลบขึ้นไปบนภูเขาเพียงคนเดียว

พระเยซูเดินบนน้ำ

(มธ. 14:22-27; มก. 6:45-52)

¹⁶พอตกเย็น พวกศิษย์ของพระองค์ก็ไปที่ทะเลสาบ ¹⁷พวกเขาหลงเรือและเริ่มข้ามฟากไปที่เมืองคาเปอร์นาอุม ตอนนั้นมีมืดแล้ว แต่พระเยซูก็ยังไม่ได้มาหาพวกศิษย์ของพระองค์ ¹⁸เกิดพายุลูกเห็บทำให้คลื่นในทะเลสาบปั่นป่วนรุนแรงมาก ¹⁹เมื่อเรือออกจากฝั่งมาได้ประมาณห้าถึงหกกิโลเมตร พวกศิษย์เห็นพระเยซูกำลังเดินอยู่บนน้ำตรงมาที่เรือ พวกเขาพากันตกใจกลัว ²⁰แต่พระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “นี่เราเอง ไม่ต้องกลัว” ²¹พวกเขาก็ดีอกดีใจและรับพระองค์ขึ้นมามบนเรือแล้วเรือก็ถึงฝั่งที่พวกเขาจะไปทันที

ผู้คนตามหาพระเยซู

²²วันต่อมา ฝูงชนที่ยังคงอยู่ในบริเวณที่พระเยซูเลี้ยงอาหารนั้น ต่างก็รู้ว่าที่นั่นมีเรืออยู่แค่ลำเดียว และพวกศิษย์ลงเรือลำนั้นไปแล้ว พระเยซูไม่ได้ไปด้วย พวกเขาเลยตามหาพระเยซูกันเป็นการใหญ่ ²³มีเรือบางลำมาจากทิเบเรียสได้เข้าจอดที่ฝั่งใกล้ๆ กับที่พวกเขาได้กินอาหารกันคือหลังจากที่พระเยซูของค์เจ้าชีวิตได้ขอบคุณพระเจ้าแล้ว ²⁴เมื่อประชาชนเห็นว่าทั้งพระเยซู และพวกศิษย์ไม่ได้อยู่ที่นั่น พวกเขาก็ลงเรือไปตามหาพระองค์ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พระเยซูคือขนมปังแห่งชีวิต

²⁵เมื่อพวกเขาพบพระเยซูที่อีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ พวกเขาก็ถามพระองค์ว่า “อาจารย์มาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

²⁶พระเยซูตอบว่า “เราขอพูดตรงๆ นะ ที่พวกคุณตามหาเราไม่ใช่เพราะเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วถึงสิ่งอัศจรรย์ที่คุณได้เห็น แต่เพราะได้กินอาหารจนอึดหน่าสำราญต่างหาก ²⁷อย่า

ทำงานเพื่อจะได้อาหารที่เน่าเสีย แต่ให้ทำงานเพื่อจะได้อาหารทิพย์ที่ให้ชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป บุตรมนุษย์¹ จะให้อาหารทิพย์นั้นกับพวกคุณ เพราะพระเจ้าพระบิดาได้ให้สิทธิอำนาจกับบุตรมนุษย์ที่จะทำสิ่งนี้²⁸ พวกเขาถามพระองค์ว่า “แล้วพวกเรควรจะทำอย่างไรล่ะ พระเจ้าถึงจะพอใจ”

²⁹พระเยซูตอบว่า “ถ้าจะทำให้พระเจ้าพอใจ พวกคุณก็ต้องไว้วางใจคนคนหนึ่งที่พระเจ้าส่งมา”

³⁰พวกเขาถามอีกว่า “อาจารย์จะทำสิ่งอัศจรรย์อะไรให้ดูล่ะ เพื่อที่เราจะได้เชื่อว่าพระเจ้าส่งอาจารย์มา ตกลงว่าจะทำอะไรให้ดูล่ะ”³¹ บรรพบุรุษของพวกเรากินมานา* ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งตามที่พระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า ‘เขาได้ให้ขนมปังจากสวรรค์กับพวกเขา’*³²

³²พระเยซูพูดว่า “จริงๆ แล้วโมเสสไม่ได้เป็นคนให้ขนมปังจากสวรรค์นั้นกับคุณหรอก แต่เป็นพระบิดาของเราต่างหากที่ให้อาหารอันแท้จริงจากสวรรค์กับคุณ³³ เพราะขนมปังจากพระเจ้านั้นก็คือคนที่ลงมาจากสวรรค์ และให้ชีวิตกับโลกนี้”

³⁴พวกเขาจึงว่า “ถ้าอย่างนั้น ให้ขนมปังนั้นกับพวกเราตลอดไปด้วยเถอะ”

³⁵พระเยซูพูดว่า “ตัวเรานี่แหละคือขนมปังที่ให้ชีวิต คนที่มาหาเราจะไม่หิวอีกเลย และคนที่ไว้วางใจเราก็จะไม่กระหายน้ำอีกเลย³⁶ เหมือนกับที่เราเคยบอกพวกคุณแล้วว่า พวกคุณได้เห็นเราแล้ว แต่ก็ยังไม่ไว้วางใจเรา³⁷ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระบิดาให้เรา ก็จะมาหาเรา และใครก็ตามที่มาหาเรา เราจะไม่ทอดทิ้งเลย³⁸ เพราะเราไม่ได้ลงมาจากสวรรค์เพื่อทำตามใจตัวเอง แต่มาเพื่อทำตามความต้องการของพระองค์ผู้ส่งเรามา³⁹ นี่คือนิสัยที่พระบิดาผู้ส่งเรามาต้องการให้เราทำ ซึ่งก็คือการเก็บรักษาทุกคนที่พระองค์ยกให้กับเราไว้ไม่ให้สูญหายไปสักคนเดียว และทำให้เขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย⁴⁰ พระบิดาของเราอยากให้ทุกคนที่เห็นพระบุตรและไว้วางใจพระบุตรนั้นมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปและเราจะทำให้พวกเขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย”

⁴¹พวกยิวเริ่มบ่นกันเรื่องที่พระเยซูพูดว่า “เราคือขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์”⁴² และพวกยิวพูดกันว่า “นี่มันเจ้าเยซู ลูกของโยเซฟ ที่เรารู้จักทั้งพ่อและแม่ของมันไม่ใช่หรือ โอ้เอ๋ย แล้วมันพูดได้อย่างไรว่า ‘เราลงมาจากสวรรค์’”

⁴³พระเยซูพูดขึ้นว่า “เลิกบ่นกันได้แล้ว⁴⁴ ไม่มีใครมาหาเราได้ ถ้าพระบิดาผู้ส่งเรามาไม่พาเขามาหาเรา และเราจะทำให้เขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย⁴⁵ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าจะส่งสอนพวกเขาทุกคน’* ทุกคนที่ได้ฟังและเรียนรู้จากพระบิดาก็จะมาหาเรา⁴⁶ (ไม่มีใครเคยเห็นพระบิดา นอกจากผู้ที่มาจากพระบิดาถึงจะเคยเห็นพระองค์)⁴⁷ เราจะบอกให้รู้ว่าผู้ที่ไว้วางใจเราก็มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป⁴⁸ เราเป็นขนมปังที่ให้ชีวิต⁴⁹ บรรพบุรุษของพวกคุณได้กินมานาในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง สุดท้ายพวกเขา ก็ตายกันไปหมด⁵⁰ แต่ใครก็ตามที่ได้กินขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์ จะไม่ตายอีกเลย⁵¹ เราเป็นขนมปังจากสวรรค์ที่ให้ชีวิต ใครก็ตามที่กินขนมปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป ขนมปังนี้คือเนื้อหนังของเรา ที่เราจะให้เพื่อคนในโลกนี้จะได้มีชีวิต

⁵²พวกยิวก็เริ่มเถียงกันว่า “ผู้ชายคนนี้จะเอาเนื้อหนังของเขาให้พวกเรากินได้อย่างไร”⁵³ พระ

6:31 มานา เป็นภาษาฮีบรู เป็นอาหารจากสวรรค์ที่พระเจ้าให้กับพวกยิว ในตอนที่พวกยิวเดินวนเวียนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง 40 ปี

6:31 “เขาได้...พวกเขา” ดู สดุดี 78:24

6:45 พระเจ้า...ทุกคน ดู อัสยาห์ 54:13

เยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าพวกคุณไม่ได้กินเนื้อหนัง และไม่ได้ดื่มเลือดของบุตรมนุษย์[†] คุณก็ไม่มีชีวิตที่แท้จริง”⁵⁴ คนที่ได้กินเนื้อและดื่มเลือดของเราก็จะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป เราจะให้พวกเขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย⁵⁵ เพราะเนื้อของเราเป็นอาหารที่แท้จริง และเลือดของเราก็เป็นเครื่องดื่มที่แท้จริง⁵⁶ คนที่กินเนื้อและดื่มเลือดของเราก็เป็นหนึ่งเดียวกับเรา และเราก็เป็นหนึ่งในเดียวกับพวกเขา⁵⁷ พระบิดาผู้มีชีวิตอยู่ส่งเรามา และเรามีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะพระบิดา ดังนั้นคนที่กินเลือดเนื้อของเราก็จะมีชีวิตอยู่ได้เพราะเราเหมือนกัน⁵⁸ นี่คือนมมิ่งที่ส่งมาจากสวรรค์ ซึ่งไม่เหมือนกับมานาที่บรรพบุรุษของพวกคุณได้กิน แล้วสุดท้ายก็ต้องตาย แต่คนที่ได้กินนมมิ่งนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป”⁵⁹ พระเยซูพูดเรื่องเหล่านี้ ขณะที่พระองค์กำลังสอนอยู่ในที่ประชุมของยิว[†] ในเมืองคาเปอรนาอูม

ศิษย์จำนวนมากเลิกติดตามพระองค์

⁶⁰เมื่อศิษย์หลายคนได้ยินเรื่องเหล่านี้ ก็บ่นกันว่า “ใครจะไปยอมรับคำสอนยากๆ อย่างนี้ได้”

⁶¹พระเยซูรู้ว่าพวกศิษย์กำลังบ่นกันถึงเรื่องนี้ พระองค์จึงถามว่า “คำสอนเหล่านี้ ชัดกับความรู้สึกของพวกคุณหรือ”⁶² แล้วพวกคุณจะว่ายังไง ถ้าได้เห็นบุตรมนุษย์[†] ขึ้นไปสวรรค์ที่พระองค์เคยอยู่มาก่อน⁶³ ไม่ใช่พละกำลังของมนุษย์ที่เป็นผู้ให้ชีวิต แต่เป็นพระวิญญาณของพระเจ้า คำพูดที่เราได้บอกพวกคุณนี้แหละ จะนำพระวิญญาณของพระเจ้ามาให้กับคุณ เป็นพระวิญญาณที่ให้ชีวิต⁶⁴ แต่พวกคุณบางคนก็ไม่เชื่อ” (ตั้งแต่เริ่มแรก พระเยซูก็รู้แล้วว่าพวกไหนจะไม่เชื่อ และคนไหนที่จะหักหลังพระองค์)⁶⁵ แล้วพระองค์พูดว่า “ก็เพราะอย่างนี้เราถึงบอกคุณว่า ‘ไม่มีใครมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาทำให้เขาสามารถมาได้’”

⁶⁶หลังจากที่พระเยซูพูดอย่างนั้น ศิษย์จำนวนมากก็ทิ้งพระเยซูไป

⁶⁷แล้วพระเยซูได้ถามศิษย์เอก[†] ทั้งสิบสองคนว่า “พวกคุณก็จะทิ้งเราไปด้วยหรือ”

⁶⁸ซีโมน เปโตรตอบพระองค์ว่า “จะให้พวกเราทิ้งอาจารย์ไปหาใครอีกล่ะครับ อาจารย์มีคำพูดที่ให้ชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป”⁶⁹ พวกเราเชื่อและรู้แล้วว่าอาจารย์เป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า”

⁷⁰พระเยซูตอบพวกเขาว่า “เราเป็นคนเลือกพวกคุณทั้งสิบสองคนมาเองถูกไหม แต่คนหนึ่งในพวกคุณเป็นมารร้าย”⁷¹ (พระองค์หมายถึงยูดาส ลูกของซีโมน อิสคาริโอท เพราะเขาจะหักหลังพระองค์ แม้ว่าเขาเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งสิบสองคนนั้นก็ตาม)

พระเยซูและพี่น้องของพระองค์

7 หลังจากนั้น พระเยซูได้เดินทางไปทั่วแคว้นกาลิลี พระองค์ไม่ออกไปแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวจ้องที่จะฆ่าพระองค์² ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิง*แล้ว³ พี่น้องๆ ของพระเยซูจึงบอกพระองค์ว่า “พี่น้องจะไปแคว้นยูเดีย เพื่อพวกศิษย์ของพี่จะได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่พี่กำลังทำอยู่ด้วย”⁴ คนที่อยากจะมีชื่อเสียงเขาไม่แอบทำอะไรลับๆ หรือ ไหนๆ พี่ก็ทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้แล้ว แสดงตัวให้โลกรู้ไปเลยสิ⁵ (แม้แต่พี่น้องของพระองค์ก็ยังไม่เชื่อพระองค์)”⁶ พระเยซูตอบว่า “เวลานี้อย่างไม่เหมาะสำหรับพี่ แต่สำหรับพวกน้องเวลาไหนก็เหมาะทั้งนั้น”⁷ คนในโลกนี้เขาไม่

7:2 เทศกาลอยู่เพิง เป็นเทศกาลที่คนยิวเฉลิมฉลองกันทุกปีเป็นเวลา 7 วัน พวกยิวจะระลึกถึงบรรพบุรุษของพวกเขา ที่ได้อาศัยอยู่ในเต็นท์ในช่วงที่วนเวียนอยู่ในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งนี้เป็นเวลา 40 ปี ในสมัยของโมเสส

เกลียดพวกนอกรีต เพราะไม่รู้จักเกลียดไปทำไม แต่เขาเกลียดที่เพราะที่บอกพวกเขาอยู่เสมอว่า การกระทำของพวกเขาชั่วร้าย⁸ พวกนอกรีตไปกันเองเถอะ พึงยังไม่ไปนอกรีต เพราะยังไม่ถึงเวลา”⁹ หลังจากที่พูดอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็อยู่ที่แคว้นกาลิลีต่อไป

¹⁰หลังจากที่น้องๆ ของพระองค์ไปร่วมงานเทศกาลกันแล้ว พระองค์ก็ได้แอบไปที่หลังโดยไม่ให้ใครรู้ ¹¹พวกผู้นำชาวยิวต่างมองหาพระองค์ในงาน และถามกันว่า “ไอ้หมอนั้นอยู่ที่ไหน”

¹²ผู้คนซุบซิบกันมากเกี่ยวกับพระเยซู บางคนว่า “เขาเป็นคนดินะ” แต่บางคนว่า “ไม่นอกรีต เขาเป็นนักดื่ม” ¹³แต่ไม่มีใครกล้าพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกผู้นำชาวยิว

พระเยซูสั่งสอนประชาชนในเยรูซาเล็ม

¹⁴เมื่อถึงช่วงกลางเทศกาลอยู่เพิงพระเยซูได้เข้าไปในบริเวณวิหาร[†] และเริ่มสั่งสอนประชาชน ¹⁵พวกหัวหน้าชาวยิวต่างรู้สึกแปลกใจในคำสอนของพระองค์ จึงพูดว่า “ทำไมเขารู้มากอย่างนี้ละ ในเมื่อเขายังไม่เคยเรียนกับครูคนไหนมาก่อนเลย”

¹⁶พระเยซูตอบว่า “คำสอนของเรานั้นไม่ใช่ของเราเอง แต่มาจากพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา ¹⁷ใครที่อยากทำตามความต้องการของพระเจ้าจะรู้ว่าสิ่งที่เราสอนนั้นมาจากพระเจ้าหรือเราพูดขึ้นมาเองกันแน่” ¹⁸คนที่พูดตามใจตัวเองก็พยายามหาข้อเสียดังแต่ คนที่พยายามหาข้อเสียให้กับคนที่ส่งเขามา คนนั้นแหละเป็นคนที่มีจิตใจและไม่หลอกลวงใคร ¹⁹โมเสสได้ให้กฎปฏิบัติ[†] กับพวกคุณ แต่พวกคุณก็ไม่ได้ทำตามกฎนั้นสักคน แล้วทำไมพวกคุณถึงได้พยายามจะฆ่าเรา”

²⁰พวกนั้นจึงตอบว่า “แกถูกผีสิงแล้ว ใครกันที่พยายามจะฆ่าแก”

²¹พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “เราได้ทำสิ่งอัศจรรย์อย่างหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา[†] พวกคุณก็พากันตกตะลึงเพราะเรื่องนั้น” ²²โมเสสได้ให้กฎปฏิบัติกับคุณในเรื่องการทำพิธีชิลิป[†] (ความจริงแล้ว บรรพบุรุษของพวกคุณได้ทำพิธีชิลิปมาตั้งนานแล้วก่อนโมเสสเสียอีก) และถ้าวันที่คุณจะต้องทำพิธีชิลิปตรงกับวันหยุดทางศาสนา[†]พอดี พวกคุณก็ยังทำพิธีชิลิปให้ลูกชายของพวกคุณอยู่ดี ²³ถ้าคุณทำพิธีชิลิปให้กับลูกชายเพื่อจะได้ไม่ผิดกฎของโมเสส แล้วพวกคุณจะมาโกรธแค้นเราที่รักษาคนทั้งคนให้หายในวันหยุดทางศาสนาทำไม ²⁴อย่าตัดสินอะไรอย่างผิวเผิน แต่ให้ตัดสินไปตามความจริง”

ประชาชนยังสงสัยว่าพระเยซูคือพระคริสต์หรือไม่

²⁵บางคนในเมืองเยรูซาเล็มถามกันว่า “คนนี้ไม่ใช่หรือที่พวกผู้นำพยายามจะฆ่า” ²⁶แต่ดูสิ เขากำลังพูดอยู่กลางที่สาธารณะ และพวกผู้นำก็ไม่ได้ว่าอะไรเขาเลยหรือพวกผู้นำตัดสินใจกันแล้วว่าเขาคือพระคริสต์[†] ²⁷แต่พวกเรารู้นี้ว่าคนนี้มาจากไหน ถ้าพระคริสต์ตัวจริงมาละก็ จะไม่มีใครรู้หรือว่าพระองค์มาจากไหน”

²⁸ขณะที่พระเยซูสอนอยู่ในบริเวณวิหาร[†] พระองค์ตะโกนให้ทุกคนได้ยินว่า “ใช่แล้ว พวกคุณรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เราไม่ได้มาเอง มีผู้หนึ่งที่ส่งเรามาจริงๆ และพวกคุณไม่รู้จักพระองค์ผู้[†]นั้น” ²⁹แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์ และพระองค์ส่งเรามา”

³⁰พวกเขาจึงพยายามที่จะจับพระเยซู แต่ไม่มีใครจับตัวพระองค์ได้เพราะยังไม่ถึงเวลาของพระองค์ ³¹แต่ก็มีคนเป็นจำนวนมากในฝูงชนนั้นที่เชื่อพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์มาพระองค์จะทำสิ่งอัศจรรย์มากกว่าที่ชายคนนั้นทำหรือ”

พวกยิวหาโอกาสจับพระเยซู

³²เมื่อพวกฟาริสี[†] ได้ยินว่ามีคนเป็นจำนวนมากได้แอบชอบซบกันเรื่องพระเยซู หัวหน้านักบวชและพวกฟาริสีจึงส่งเจ้าหน้าที่ของวิหารไปจับตัวพระเยซู ³³พระเยซูพูดว่า “เราจะอยู่กับพวกคุณอีกสักพักหนึ่ง แล้วก็จะกลับไปหาพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา ³⁴พวกคุณจะมาตามหาเรา แต่จะหาไม่เจอ เพราะพวกคุณไม่สามารถไปในที่ที่เรา กำลังจะไป”

³⁵พวกผู้นำชาวยิวจึงถามกันว่า “เขาจะไปไหนหรือ ที่พวกเราจะหาเขาไม่เจอ เขาจะไปหาคนของพวกเราที่เมืองกรีกและสอนพวกคนกรีกที่นั่นหรือ ³⁶แล้วเขาหมายถึงอะไรนะ ตอนที่เขาพูดว่า ‘คุณจะมาตามหาเราแต่จะหาไม่เจอ’ และ ‘พวกคุณไม่สามารถไปในที่ที่เรา กำลังจะไป’”

พระเยซูพูดถึงพระวิญญานบริสุทธิ์

³⁷ในวันสุดท้ายของเทศกาลอยู่เพิง ซึ่งเป็นวันสำคัญที่สุด พระเยซูยืนขึ้นและพูดเสียงดังว่า “ถ้าใครหิวน้ำ ก็ให้มาหาเราและดื่มสิ ³⁸คนที่ไว้วางใจเราก็จะมีลำธารของน้ำที่ให้อชีวิตไหลออกมาจากหัวใจของเขา เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†]บอก” ³⁹พระเยซูกำลังพูดถึงพระวิญญานบริสุทธิ์ ซึ่งภายหลังคนที่ไว้วางใจพระองค์จะได้รับ แต่ที่ยังไม่มีใครได้รับตอนนี้ เพราะพระเยซูยังไม่ตาย และยังไม่ได้ฟื้นขึ้นมารับเกียรติอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เลย

ประชาชนเถียงกันเรื่องพระเยซู

⁴⁰เมื่อประชาชนได้ยินสิ่งที่พระเยซูพูด ก็มีบางคนพูดว่า “ชายคนนี้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าแน่ๆ”

⁴¹คนอื่น ๆ พูดว่า “เขาเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*”

แต่บางคนแย้งว่า “กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จะมาจากรอบนครูวของดาวิด[†] และมาจากหมู่บ้านเบธเลเฮม เมืองที่ดาวิดเคยอยู่ไม่ใช่หรือ” ⁴³จึงเกิดการแตกแยกกันขึ้นในหมู่ประชาชนเพราะตกลงกันไม่ได้ในเรื่องของพระเยซู ⁴⁴บางคนอยากจะจับกุมพระองค์ แต่ก็ไม่มีใครกล้าทำ

ผู้นำชาวยิวไม่ไว้วางใจพระเยซู

⁴⁵ดังนั้น เจ้าหน้าที่ของวิหารจึงกลับไปหาพวกผู้นำนักบวช และพวกฟาริสี[†] พวกเขาถามว่า “ทำไมพวกเจ้าไม่จับมันมาที่นี่”

⁴⁶พวกเจ้าหน้าที่ตอบไปว่า “พวกเราไม่เคยได้ยินใครพูดเหมือนชายคนนี้อีกเลย”

⁴⁷พวกฟาริสีถามอีกว่า “พวกแกก็ถูกมันหลอกด้วยหรือ ⁴⁸ดูซิ มีใครบ้างในกลุ่มผู้นำหรือพวกฟาริสีที่ไปหลงเชื่อมัน ⁴⁹ไอ้พวกนอกคอกที่ไม่รู้จักปฏิบัติ[†] พวกนั้นยังงี้ก็ถูกพระเจ้าสาปแช่งอยู่ดี”

⁵⁰นิโคเดมัส คนที่ไปหาพระเยซูก่อนหน้านี้ และเป็นผู้นำชาวยิวคนหนึ่งถามพวกเขาว่า ⁵¹“ตามกฎปฏิบัติของพวกเราจะไม่ตัดสินใครจนกว่าจะฟังเขาพูดและรู้ว่า เขาทำอะไรมาก ไม่ใช่หรือ”

⁵²แต่พวกเขาบอกนิโคเดมัสว่า “คุณก็มาจากกาลิลีกับเขาด้วยหรือ ลองไปค้นพระคัมภีร์[†]ดูสิ แล้วคุณจะรู้ว่าไม่มีผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ที่มาจากกาลิลีเลย”

^{53*} แล้วพวกเขาทั้งหมดก็แยกย้ายกันกลับบ้าน

7:41 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

7:53 สำเนากรีกที่ดีที่สุดและเก่าแก่ที่สุดของหนังสือยอห์นหลายฉบับไม่มีข้อ 7:53-8:11

หญิงคนหนึ่งถูกจับขณะมีชู้

8 ส่วนพระเยซูก็กลับไปที่ภูเขามะกอกเทศ* ²ตอนเช้าตรู่ พระองค์ก็กลับไปวิหารอีกครั้งหนึ่ง คนทั้งหลายก็มาหาพระองค์ พระเยซูได้นั่งลงและเริ่มสั่งสอนผู้คน ³พวกครูสอนศาสนา และพวกฟาริสี[†] ได้นำตัวหญิงคนหนึ่งมายืนอยู่ต่อหน้าคนทั้งปวง ผู้หญิงคนนั้นถูกจับได้คาหนังคาเขาขณะมีชู้อยู่ ⁴พวกเขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ ผู้หญิงคนนั้นถูกจับได้ในขณะที่กำลังมีชู้อยู่ ⁵ในกฎปฏิบัตินั้น โมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนที่ทำอย่างนี้ให้ตาย แล้วอาจารย์จะว่าอย่างไร” ⁶(ที่พวกเขาถามอย่างนี้เพื่อจะให้พระองค์หลงกลและจะได้หาเรื่องฟ้องร้องพระองค์) พระเยซูได้แต่ก้มลงใช้นิ้วขีดเขียน บนพื้นดินไปมา ⁷แต่พวกนั้นก็ยังคงยืนคะยอให้พระองค์ตอบ พระองค์จึงยืนขึ้นพูดว่า “พวกคุณคนไหนที่ไม่มีความผิดเลย ก็ให้เอาหินขว้างผู้หญิงคนนี้เป็นคนแรก” ⁸แล้วพระองค์ก็ก้มลงใช้นิ้วเขียนบนพื้นดินต่อ

⁹เมื่อได้ยินพระเยซูพูดอย่างนั้น พวกนั้นก็กลับไปละคนสองคน คนที่มีอายุมากที่สุดเริ่มเดินจากไปก่อนจนเหลือแต่พระเยซูกับผู้หญิงอยู่ที่นั่น ¹⁰พระเยซูลุกขึ้น และถามผู้หญิงคนนั้นว่า “พวกเขาไปไหนกันหมดแล้ว ไม่มีใครลงโทษคุณหรือ”

¹¹หญิงคนนั้นตอบว่า “ไม่มีค่ะ” แล้วพระเยซูก็พูดว่า “เราก็ไม่ลงโทษคุณเหมือนกัน ไปเถอะแล้วอย่าทำบาปอีก”

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก

¹²แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกที่ชุมนุมอยู่อีกครั้งหนึ่งว่า “เราเป็นความสว่างของโลก คนที่ติดตามเราจะไม่เดินอยู่ในความมืด แต่จะมีความสว่างที่นำไปสู่ชีวิต”

¹³ดังนั้นพวกฟาริสีจึงพูดกับพระองค์ว่า “แกพูดเองเออเอง คำพยานของแกเชื่อถือไม่ได้หรอก”

¹⁴พระเยซูตอบว่า “ถึงแม้ว่าเราจะเป็นพยานให้กับตัวเอง สิ่งที่เราพูดก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าตัวเราเองมาจากไหนและกำลังจะไปไหน แต่พวกคุณไม่รู้ว่าเรามาจากไหนหรือกำลังจะไปไหน ¹⁵คุณตัดสินเราตามวิธีของมนุษย์ เราไม่ตัดสินแบบนั้น ¹⁶แต่ถ้าเราจะตัดสิน คำตัดสินของเราก็ถูกต้องเพราะเราไม่ได้ตัดสินคนเดียว แต่เราตัดสินร่วมกับพระบิดาผู้ส่งเรามา ¹⁷ในกฎปฏิบัติของคุณบอกว่ถ้ามีพยานสองคนพูดตรงกันก็ถือว่าเป็นความจริง ¹⁸เราเป็นพยานให้กับตัวเอง และพระบิดาที่ส่งเรามาก็เป็นพยานให้กับเราอีกผู้หนึ่งด้วย”

¹⁹พวกเขาจึงถามว่า “แล้วไหนละพระบิดาที่แกพูดถึง”

พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่รู้จักเราหรือพระบิดาของเราหรอก เพราะถ้าคุณรู้จักเรา คุณก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”²⁰ตอนที่พระเยซูพูดเรื่องนี้ พระองค์กำลังสอนอยู่ในห้องที่เขาใช้ตั้งกล่องบริจาคเงินในบริเวณวิหาร ไม่มีใครมาจับกุมพระองค์เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

พวกยิวไม่เข้าใจพระเยซู

²¹พระเยซูพูดกับพวกประชาชนอีกว่า “พวกคุณจะมาหาเรา แต่จะตายอยู่ในความบาปของตัวเอง ที่ที่เรากำลังจะไปนั้นพวกคุณไปไม่ได้”

8:1 ภูเขามะกอกเทศ เป็นภูเขาที่อยู่ใกล้กับเมืองเยรูซาเล็ม

²²พวกผู้นำชาวยิวจึงถามกันว่า “มันกำลังจะฆ่าตัวตายหรือยังไปถึงได้พูดว่า ‘ที่ที่เราจะไปนั้น พวกคุณไปไม่ได้’”

²³พระเยซูพูดว่า “พวกคุณมาจากโลกข้างล่าง แต่เรามาจากข้างบน พวกคุณเป็นของโลกนี้ แต่เราไม่ได้เป็นของโลกนี้” ²⁴เราจึงได้บอกพวกคุณว่าคุณจะตายอยู่ในความบาปของตัวเอง ใช่แล้ว คุณจะตายอยู่ในความบาปของคุณ ถ้าไม่เชื่อว่าเราเป็นคนคนนั้นที่เรากล่าวว่าเราเป็น*”

²⁵พวกยิวจึงถามพระองค์ว่า “แล้วแกเป็นใครล่ะ” พระเยซูตอบว่า “เราเป็นคนคนนั้นที่เราได้บอกพวกคุณตั้งแต่แรกแล้วว่าเราเป็น” ²⁶ความจริงแล้วเรามีหลายเรื่องที่จะต่อว่าพวกคุณ แต่เราจะพูดเฉพาะเรื่องที่เราได้ยินมาจากพระองค์ผู้ส่งเรามาเท่านั้นและพระองค์ก็พูดความจริง”

²⁷(พวกเขาไม่รู้ว่าพระเยซูกำลังพูดถึงพระบิดา) ²⁸ดังนั้น พระเยซูจึงพูดว่า “เมื่อพวกคุณยกบุตรมนุษย์ขึ้น คุณก็จะได้ว่าเรเป็นคนคนนั้นที่เรากล่าวว่าเราเป็น เราไม่ได้ทำอะไรตามใจของตัวเอง แต่เราพูดสิ่งนี้ตามที่พระบิดาได้สั่งเรามา” ²⁹พระองค์ผู้ส่งเรามา ก็อยู่กับเรา พระองค์ไม่เคยทิ้งเราไว้ให้อยู่คนเดียว เพราะเราทำตามใจพระองค์เสมอ” ³⁰เมื่อพระเยซูพูดอย่างนี้ก็มีหลายคนไว้วางใจพระองค์

พระเยซูพูดเรื่องการหลุดพ้นจากบาป

³¹ดังนั้นพระเยซูจึงพูดกับชาวยิวที่ไว้วางใจในพระองค์ว่า “ถ้าพวกคุณยังคงทำตามคำสั่งสอนของเรา พวกคุณก็เป็นศิษย์ของเราจริงๆ” ³²พวกคุณจะรู้จักความจริงและความจริงจะทำให้พวกคุณเป็นอิสระ”

³³พวกเขาตอบว่า “พวกเราเป็นลูกหลานของอับราฮัม[†] และไม่เคยเป็นทาสใคร ทำไมอาจารย์ถึงพูดว่า ‘พวกคุณจะถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ’”

³⁴พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้แน่ๆ ว่าจริงๆ แล้วคนที่ยังทำบาปอยู่ก็เป็นทาสของความบาป” ³⁵ทาสไม่ใช่คนในครอบครัว แต่ลูกเป็นคนในครอบครัวตลอดไป” ³⁶ดังนั้นถ้าพระบุตรปลดปล่อยให้พวกคุณเป็นอิสระ พวกคุณก็จะเป็นอิสระจริงๆ” ³⁷เรารู้ว่าพวกคุณเป็นลูกหลานของอับราฮัม แต่พวกคุณพยายามจะฆ่าเรา เพราะว่าพวกคุณไม่ทำตามคำสั่งสอนของเรา” ³⁸เราได้บอกคุณถึงสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา แต่พวกคุณกลับไปทำตามสิ่งที่คุณได้ยินจากพ่อของคุณเอง”

³⁹พวกเขาพูดว่า “อับราฮัมเป็นพ่อของพวกเขา”

พระเยซูจึงพูดว่า “ถ้าพวกคุณเป็นลูกหลานของอับราฮัมจริงๆ พวกคุณจะต้องทำตามที่อับราฮัมทำ” ⁴⁰เราได้อ่านความจริงที่ได้ยินจากพระเจ้ามาบอกพวกคุณ แต่พวกคุณกลับจะฆ่าเรา อับราฮัมไม่เคยทำอย่างนั้นเลย” ⁴¹แต่คุณได้ทำตามที่พ่อของคุณทำ”

พวกยิวจึงพูดกับพระเยซูว่า “พวกเราไม่ได้เป็นลูกชู้ พระเจ้าเท่านั้นคือพ่อที่แท้จริงของเรา”

⁴²พระเยซูพูดว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพ่อของพวกคุณจริงๆ พวกคุณก็คงรักเราแล้ว เพราะเรามาจากพระเจ้า ที่เราอยู่ที่นี้ก็เพราะพระเจ้าส่งมา เราไม่ได้เป็นคนตัดสินใจเอง” ⁴³ที่พวกคุณไม่

8:24 “เราเป็น” มี 2 ความหมาย ความหมายแรก พระเยซู เป็นอยู่ก่อนแล้ว กับความหมายที่สอง คือ “เราเป็น” เป็นชื่อที่พระเจ้าใช้เรียกตัวเองกับโมเสสที่หิมไม่ไฟ ในหนังสืออพยพ 3:14 พวกยิวเห็นว่าพระเยซูใช้ชื่อของพระเจ้านี้เรียกตัวเอง จึงจะเอาหินขว้างพระองค์

เข้าใจเรื่องที่เราพูดก็เพราะพวกคุณทนฟังไม่ได้ ⁴⁴พวกคุณมาจากพ่อของพวกคุณที่เป็นมารร้าย และพวกคุณก็อยากจะทำตามใจพ่อของคุณ มันเป็นนักรฆ่าคนมาตั้งแต่แรกแล้ว และมันก็ไม่เคยอยู่ฝ่ายความจริงเลย เพราะมันไม่มีความจริงในตัวเอง มันพูดโกหกตามสันดานของมัน เพราะมันเป็นนักโกหก และเป็นพ่อของการโกหก ⁴⁵เมื่อเราพูดความจริง พวกคุณก็เลยไม่เชื่อเรา ⁴⁶มีใครบ้างในพวกคุณที่พิสูจน์ได้ว่าเราทำบาป แล้วทำไมพวกคุณถึงไม่ยอมเชื่อเราเมื่อเราพูดความจริง ⁴⁷คนของพระเจ้าจะฟังคำพูดของพระเจ้า แต่ที่พวกคุณไม่ยอมฟังเรา ก็เพราะพวกคุณไม่ได้เป็นคนของพระเจ้า”

พระเยซูพูดถึงตัวเองและอับราฮัม

⁴⁸พวกยิวได้ถามพระองค์ว่า “พวกเรารู้ผิดตรงไหนที่ว่าแกเป็นชาวสะมาเรีย† และมีผีสิง”

⁴⁹พระเยซูตอบว่า “เราไม่ได้ถูกผี*สิง เราได้ให้เกียรติพระบิดาของเราแต่พวกคุณกลับลบหลู่เรา ⁵⁰เราไม่ได้อยากเด่นอยากดังแต่พระเจ้าต้องการให้เรายิ่งใหญ่และพระองค์เป็นผู้ตัดสิน ⁵¹เราจะบอกให้รู้ไว้ ถ้าใครทำตามคำสั่งสอนของเรา คนคนนั้นจะไม่มีวันตาย”

⁵²พวกยิวพูดกับพระองค์ว่า “ตอนนี้ พวกเรารู้แล้วว่าแกถูกผีสิง เพราะทั้งอับราฮัมและผู้พูดแทนพระเจ้า† ก็ตายกันหมดแล้ว แต่แกกลับพูดว่า ‘ถ้าใครทำตามคำสั่งสอนของเรา คนคนนั้นจะไม่มีวันตาย’ ⁵³แกยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัม พ่อของเราหรือไง อับราฮัม†และผู้พูดแทนพระเจ้าก็ตายกันไปหมดแล้ว แกคิดว่าแกเป็นใคร”

⁵⁴พระเยซูตอบว่า “ถ้าเรายกย่องตัวเอง คำยกย่องนั้นก็ไม่มีความหมายอะไรเลย พระบิดาของเรา ที่พวกคุณอ้างว่าเป็นพระเจ้าของพวกคุณนั่นแหละ เป็นผู้ที่ยกย่องเรา ⁵⁵จริงๆ แล้วพวกคุณไม่รู้จักพระองค์หรอก แต่เรารู้จักพระองค์ ถ้าเราพูดว่า ‘เราไม่รู้จักพระองค์’ เราก็คจะเป็นคนโกหกเหมือนกับพวกคุณ เรารู้จักพระองค์และได้ทำตามสิ่งที่พระองค์บอก ⁵⁶อับราฮัมบรรพบุรุษของคุณดีใจที่จะได้เห็นวันที่เรามานี้ เขาได้เห็นแล้วและก็ดีใจแล้วด้วย”

⁵⁷พวกยิวพูดว่า “แกอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี จะเคยเห็นอับราฮัมได้ยังไง”

⁵⁸พระเยซูตอบว่า “ความจริงแล้วเราเป็นอยู่ ก่อนที่อับราฮัมจะเกิดเสียอีก” ⁵⁹คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาจะขว้าง*พระเยซู แต่พระองค์ได้หลีกเลี่ยงหนีออกไปจากวิหาร†

พระเยซูรักษาคนที่ตาบอดตั้งแต่เกิด

9 เมื่อพระเยซูกำลังเดินอยู่นั้น ก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งที่เกิดมาตาบอด ²พวกศิษย์ของพระองค์ได้ถามว่า “อาจารย์ ที่เขาเกิดมาตาบอดเพราะบาปกรรมของเขา หรือของพ่อแม่เขาค่ะ”

³พระเยซูตอบว่า “ไม่ใช่บาปกรรมของเขาหรือของพ่อแม่เขาหรอก แต่ที่เขาตาบอดก็เพื่อทุกคนจะได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ที่พระเจ้าจะทำให้กับเขา ⁴พวกเราต้องทำงานของพระองค์ผู้ส่งเรามาในตอนกลางวัน เพราะกลางคืนกำลังมาและจะไม่มีใครทำงานได้ ⁵ขณะที่เรายังอยู่ในโลกนี้ เราเป็นความสว่างของโลก”

⁶เมื่อพระองค์พูดแล้ว ก็ถ่มน้ำลายผสมกับดินเคล้ากันเป็นโคลน แล้วเอามาทาที่ตาของชายตาบอด ⁷พระองค์บอกเขาว่า “ไปล้างโคลนออกที่สระสิโลอัม” (สิโลอัม หมายถึงส่งไป) ชาย

8:49 ผี หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วมาหลอกหลอน

8:59 หยิบก้อนหินขึ้นมาจะขว้าง เป็นวิธีการประหารชีวิตอย่างหนึ่งในกฎปฏิบัติของยิว

คนนั้นจึงไปล้างโคลนออก เมื่อล้างแล้วกลับมาเขาก็สามารถมองเห็นได้

⁸ดังนั้น เพื่อนบ้านของชายตาบอดและคนอื่น ๆ ที่เคยเห็นเขาเป็นขอทานมาก่อน ก็พูดกันว่า “คนนี้เป็นคนที่เคยนั่งขอทานอยู่ไม่ใช่หรือ”

⁹บางคนก็บอกว่า “ใช่ เขานั้นแหละ” คนอื่น ๆ บอกว่า “ไม่ใช่เขาหรอก แต่เป็นคนอื่นที่มีหน้าตาคล้ายเขา” ชายคนนั้นจึงบอกว่า “ผมเองนั่นแหละ”

¹⁰พวกเขาจึงถามว่า “แล้วมองเห็นได้อย่างไร”

¹¹เขาตอบว่า “ชายที่ชื่อเยชู ได้ทำโคลนเอามาทาที่ตาของผม และเขาบอกว่า ‘ไปล้างโคลนออกที่สระสิโลอัม’ ผมก็ไปล้างโคลนออกที่สระนั้น และตาของผมก็มองเห็น”

¹²คนเหล่านั้นถามว่า “แล้วชายคนนั้นอยู่ที่ไหนล่ะ”

เขาก็ตอบว่า “ผมไม่รู้”

พวกฟาริสีสอบสวนคนตาบอดที่พระเยซูรักษา

¹³คนเหล่านั้นได้พาชายที่เคยตาบอดไปหาพวกฟาริสี[†] ¹⁴(วันที่พระเยซูทำโคลนรักษาชายตาบอดเป็นวันหยุดทางศาสนา)[†] ¹⁵พวกฟาริสีจึงถามเขาว่า เขามองเห็นได้อย่างไร

เขาก็ตอบว่า “เขาเอาโคลนมาทาที่ตาของผมแล้วผมก็ไปล้างโคลนออก และตอนนี้ผมก็มองเห็นแล้ว”

¹⁶พวกฟาริสีบางคนก็พูดว่า “คนที่ทำอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าหรอก เพราะไม่ได้รักษากฎวันหยุดทางศาสนา” แต่คนอื่น ๆ พูดว่า “คนบาบจะทำความอัศจรรย์อย่างนี้ได้ยังไง” ดังนั้น พวกเขาก็เลยมีความเห็นขัดกันในเรื่องนี้

¹⁷พวกฟาริสีได้ถามชายที่เคยตาบอดอีกว่า “แกคิดว่าคนที่ทำให้ตาแก่หายบอดเป็นใคร” เขาตอบว่า “เขาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า”[†]

¹⁸พวกผู้นำชาวยิวไม่เชื่อว่าเขาเคยตาบอด แล้วตอนนี้มองเห็นได้ พวกเขาก็จึงเรียกพ่อแม่ของชายคนนั้นมาถาม ¹⁹ว่า “เขาเป็นลูกที่พวกคุณบอกว่าเกิดมาตาบอดใช่ไหม แล้วทำไมเขาถึงมองเห็นแล้ว”

²⁰พ่อแม่ของเขาตอบว่า “เขาเป็นลูกของเรา เกิดมาตาบอด ²¹แต่เราไม่รู้หรอกว่าทำไมเขาถึงมองเห็นได้และใครรักษาเขา ไปถามเขาเอาเองสิ เพราะเขาก็โง่แล้วและเล่าเรื่องให้คนอื่นฟังได้แล้ว” ²²(ที่พ่อแม่ของเขาพูดอย่างนี้ เพราะกลัวพวกผู้นำชาวยิว พวกผู้นำชาวยิวได้ตกลงกันก่อนแล้วว่า ใครพูดว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์[†] ก็จะถูกไล่ออกจากที่ประชุมของยิว[†] ²³นั่นเป็นเหตุที่พ่อแม่ของเขาพูดว่า “เขาโง่แล้วไปถามเขาเอาเองเถิด”)

²⁴พวกผู้นำชาวยิว จึงเรียกชายที่เคยตาบอดมาอีกเป็นครั้งที่สอง แล้วบอกว่า “แกต้องให้เกียรติกับพระเจ้าโดยพูดความจริง เรารู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาบ”

²⁵เขาก็ตอบว่า “ผมไม่รู้หรอกว่าเขาเป็นคนบาบหรือเปล่า รู้แต่ว่าผมเคยตาบอดและตอนนี้มองเห็นแล้ว”

²⁶พวกเขาจึงถามชายที่เคยตาบอดว่า “เขาทำอะไรกับแกบ้าง เขารักษาตาแกยังไง”

²⁷เขาตอบว่า “ผมได้เล่าไปแล้วแต่พวกคุณไม่ยอมฟัง แล้วจะให้เล่าอีกทำไมละ พวกคุณอยากจะเป็นลูกศิษย์ของเขาด้วยหรือ”

²⁸พวกยิวจึงเยาะเย้ยเขาว่า “แกเป็นศิษย์ของชายคนนั้น แต่พวกเราเป็นศิษย์ของโมเสส ²⁹เรารู้ว่าพระเจ้าได้พูดกับโมเสส แต่เราไม่รู้ว่าชายคนนั้นมาจากไหน”

³⁰ชายที่เคยตามอดตอบกลับไปว่า “แปลกจริงๆ นะที่พวกคุณไม่รู้ว่าเขามาจากไหน แต่เขาก็ทำให้ผมมองเห็นได้ ³¹พวกเรารู้ว่าพระเจ้าไม่ฟังคนบาป พระองค์จะฟังคนที่เกรงกลัวและทำตามพระองค์เท่านั้น ³²ยังไม่เคยมีใครได้ยินมาก่อนเลยว่า มีใครที่จะทำให้คนที่เกิดมาตามอดมองเห็นได้ ³³ถ้าชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า เขาก็จะทำอะไรไม่ได้สักอย่างเลย”

³⁴พวกยิวจึงพูดกับชายที่เคยตามอดว่า “แกเกิดมาบาปหนา แล้วคิดที่จะมาสั่งสอนพวกเราหรือ?” แล้วพวกเขาก็ขับไล่ชายคนนั้นออกไปจากที่ประชุม[†]

ตามอดฝ่ายจิตวิญญาณ

³⁵เมื่อพระเยซูได้ยินว่าพวกเขาได้ขับไล่ชายที่เคยตามอดนั้นออกมา พระองค์ก็ไปหาเขาและถามเขาว่า “คุณไว้วางใจบุตรมนุษย์[†]ไหม”

³⁶เขาถามว่า “ใครคือบุตรมนุษย์หรือครับท่าน ผมจะได้ไว้วางใจเขาคนนั้น”

³⁷พระเยซูจึงบอกว่า “คุณก็เห็นเขาแล้ว เขาก็คือคนที่กำลังพูดอยู่กับคุณตอนนี้”

³⁸แล้วชายที่เคยตามอดก็พูดออกมาว่า “องค์เจ้าชีวิต ผมไว้วางใจท่านครับ” แล้วเขาก็ก้มลงกราบพระเยซู

³⁹พระเยซูพูดว่า “เรามาเพื่อพิพากษาโลกนี้ เรามาเพื่อคนตามอด*จะได้มองเห็น และเพื่อคนที่คิดว่าตัวเองมองเห็นจะกลายเป็นคนตามอด”

⁴⁰พวกฟาริสี[†]บางคนที่ยืนอยู่แถวๆนั้นได้ยินที่พระเยซูพูดจึงถามพระองค์ว่า “แกกำลังหาว่าพวกเราตามอดด้วยหรือ”

⁴¹พระเยซูจึงพูดว่า “ถ้าพวกคุณตามอดก็จะไม่มีความผิดบาป แต่เพราะตอนนี้พวกคุณอ้างว่า ‘เรามองเห็น’ พวกคุณก็เลยยังคงอยู่ในความบาป”

คนเลี้ยงแกะกับแกะของเขา

10 “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เข้าคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั่นคือขโมยและโจร ²คนที่เข้าคอกแกะทางประตูคือคนเลี้ยงแกะ ³คนเฝ้าประตูก็เปิดประตูให้เขาและแกะก็ฟังเสียงของเขา เขารู้จักแกะแต่ละตัว เรียกแกะตามชื่อของมันเอง และเขานำพวกแกะออกจากคอก ⁴เมื่อแกะออกจากคอกหมดแล้ว คนเลี้ยงก็เดินนำหน้า และแกะก็เดินตามเขาไป เพราะแกะจำเสียงเขาได้ ⁵ฝูงแกะจะไม่มีวันเดินตามคนแปลกหน้า พวกมันจะวิ่งหนีไป เพราะไม่คุ้นกับเสียงของคนแปลกหน้า” ⁶พระเยซูได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้พวกเขาฟัง แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์หมายถึงอะไร

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี

⁷พระเยซูพูดอีกว่า “ความจริงคือเราเป็นประตูของพวกเขาแกะ ⁸ทุกคนที่มาก่อนเรานั้นเป็นพวกขโมยและโจร แต่แกะไม่ได้ฟังเสียงของพวกเขา ⁹เราเป็นประตู คนที่เข้ามาโดยผ่านทางเราจะรอด เขาจะเข้าออกและเจอทุ่งหญ้าเขียวขจี ¹⁰ขโมยมาเพื่อลัก ฆ่า และล้างผลาญทำลาย แต่เรามาเพื่อเขาจะได้มีชีวิตแท้ คือชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุข*

¹¹เราเป็นคนเลี้ยงแกะที่ดี คนเลี้ยงแกะที่ดียอมสละชีวิตของตนเพื่อแกะของเขา ¹²ลูกจ้างที่มาเฝ้าดูแลแกะแตกต่างจากคนเลี้ยงแกะเพราะแกะไม่ได้เป็นของเขา เมื่อเขาเห็นหมาป่ามา เขาก็ทิ้งฝูงแกะและวิ่งหนีไป ปลอ่ยให้หมาป่าเข้ามาขย้ำเอาแกะและทำให้แกะที่เหลือหนีแตกกระเจิงไป ¹³ลูกจ้างวิ่งหนีไปเพราะเขาไม่ได้เป็นห่วงแกะ เขาเป็นแค่ลูกจ้างเท่านั้น

¹⁴⁻¹⁵เราเป็นคนเลี้ยงแกะที่ดี เรารู้จักแกะของเรา และแกะก็รู้จักเราด้วย เหมือนกับที่พระบิดารูจักเราและเราก็รู้จักพระบิดา เราสละชีวิตของเราเพื่อรักษาแกะของเราให้รอด ¹⁶เรายังมีแกะตัวอื่น ๆ อีกที่ไม่ได้อยู่ในตอนนี้ เราต้องนำทางแกะพวกนั้นด้วย มันก็จะฟังเสียงของเรา พวกมันจะรวมเป็นฝูงเดียวกัน และมีคนเลี้ยงเพียงคนเดียว ¹⁷พระบิดารักเรา เพราะเราสละชีวิตตัวเองเพื่อแกะของเรา และที่เราได้สละชีวิตตัวเองก็เพื่อว่าเราจะได้ชีวิตนั้นกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง ¹⁸ไม่มีใครเอาชีวิตของเราไปจากเราได้ แต่เราเต็มใจสละชีวิตของเราเอง เรามีสิทธิ์ที่จะสละชีวิตของเรา และมีสิทธิ์ที่จะเอาชีวิตของเรากลับคืนมาอีก นี่เป็นสิ่งที่พระบิดาเราสั่งให้เราทำ”

¹⁹เมื่อพระเยซูพูดอย่างนั้นความขัดแย้งก็เกิดขึ้นในหมู่พวกคนยิวอีก ²⁰พวกยิวหลายคนพูดว่า “มันถูกผีสิงจนเป็นบ้าไปแล้ว ไปฟังมันทำไม”

²¹คนอื่น ๆ แย้งว่า “คนที่ถูกผีสิงจะพูดอย่างนี้ได้ยังไง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ยังไง”

พวกยิวไม่ยอมรับพระเยซู

²²ขณะนั้นเป็นหน้าหนาว มีเทศกาลเฉลิมฉลองวิหาร* ที่เมืองเยรูซาเล็ม ²³พระเยซูกำลังเดินอยู่ที่ระเบียงของโซโลมอน* ในวิหาร ²⁴พวกยิวเข้ามาล้อมพระองค์และถามว่า “แกะจะปลอ่ยให้เราเดาว่าแกเป็นใครไปอีกนานแค่ไหน ถ้าแกเป็นพระคริสต์ ก็บอกมาตามตรงเลย”

²⁵พระเยซูตอบว่า “เราบอกไปแล้ว แต่พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อ สิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่เราทำไปตามคำสั่งพระบิดาก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเราเป็นใคร ²⁶พวกคุณไม่เชื่อ เพราะพวกคุณไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในฝูงแกะของเรา ²⁷แกะของเราจะฟังเสียงเรา และเราก็รู้จักแกะของเรา และแกะของเราจะตามเราไป ²⁸เราจะให้แกะของเรามีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป แกะของเราจะไม่วันตาย ไม่มีใครแย่งแกะของเราไปจากมือเราได้ ²⁹พระบิดาของเราที่ให้แกะกับเรานั้น ยิ่งใหญ่กว่าทุกๆ คน ไม่มีใครแย่งแกะเราไปจากมือพระองค์ได้ ³⁰พระบิดาและตัวเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

³¹พวกยิวหยิบหินขึ้นมากจะขว้างพระเยซูให้ตาย ³²พระองค์ถามว่า “พวกคุณ ก็ได้เห็นเราทำสิ่งดี ๆ ที่มาจากพระบิดาตั้งหลายอย่าง แล้วพวกคุณจะมาฆ่าเราเพราะสิ่งดีสิ่งไหน”

10:10 ชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุข พระองค์พูดถึงการอวยพรฝ่ายจิตวิญญาณมากกว่าทางร่างกาย

10:22 เทศกาลเฉลิมฉลองวิหาร หรือ เทศกาลฮานุกกาห์ ในภาษาฮีบรู เป็นเทศกาลที่มีขึ้นแปดวันในหน้าหนาวเดือนธันวาคม เป็นการระลึกถึงการอุทิศวิหารให้กับพระเจ้าใหม่อีกครั้งหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อ 200 ปีก่อนที่พระเยซูพูดกับผู้นำชาวยิวในข้อนี้

10:23 ระเบียงของโซโลมอน อยู่ทางทิศตะวันออกของวิหาร เป็นระเบียงที่มีหลังคาคลุม และมีเสามากมาย

10:34 พระเยซูอ้างจากหนังสือ สดุดี 82:6

³³พวกยิวตอบว่า “เราไม่ได้เอาหินขว้างแกเพราะการกระทำดีๆ แต่เพราะแกพูดจาดูหมิ่นพระเจ้า แกเป็นแค่มนุษย์ธรรมดา แต่มาอ้างว่าตัวเองเป็นพระเจ้า”

³⁴พระเยซูตอบว่า “ในกฎปฏิบัติ[†]ของพวกคุณมีเขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าพูดว่า พวกคุณเป็นพระเจ้าทั้งหลาย’ ³⁵ถ้าพระเจ้าเรียกคนที่รับข้อความจากพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าทั้งหลาย และพระคัมภีร์ถูกต้องเสมอ ³⁶แล้วพวกคุณจะมาหาว่าเราดูหมิ่นพระเจ้าได้อย่างไร ที่เรอบอกว่า ‘เราเป็นลูกของพระเจ้า’” ในเมื่อพระเจ้าเป็นผู้เลือกและส่งเรามาในโลกนี้เอง ³⁷ถ้าเราไม่ได้ทำในสิ่งที่พระบิดาให้เราทำก็ไม่ต้องเชื่อเรา ³⁸ แต่ถ้าเราทำอย่างเดียวกับที่พระบิดาทำถึงคุณจะไม่เชื่อเรา อย่างน้อยก็ให้เชื่อในสิ่งอัศจรรย์ที่เราได้ทำ เพื่อคุณจะได้รู้แน่ๆ ว่าพระบิดาอยู่ในตัวเราและเราก็อยู่ในพระบิดา”

³⁹พวกเขาพยายามจะจับพระเยซูอีก แต่พระองค์ก็หลบหนีไปได้

⁴⁰พระองค์ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังสถานที่ซึ่งเมื่อก่อนนี้ยอห์น[†] เคยใช้ทำพิธีจุ่มน้ำ[†] และพระองค์ก็พักอยู่ที่นั่น ⁴¹มีคนจำนวนมากมาหาพระองค์และพูดกันว่า “ยอห์นไม่ได้ทำสิ่งอัศจรรย์อะไรเลย แต่ทุกอย่างที่ยอห์นพูดถึงชายคนนี้ก็ถูกต้องหมด ⁴²และมีคนเป็นจำนวนมากมาไว้วางใจในพระเยซูที่นั่น”

ลาซารัสตาย

11 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสล้มป่วยเขามาจากหมู่บ้านเบธานีที่มารีย์และมารธาพี่สาวสองคนของเขาอาศัยอยู่ ²(มารีย์คนนี้เป็นผู้หญิงที่ต่อมาได้เทน้ำมันหอม ลงบนเท้าของพระเยซู แล้วเอาผมของเธอเช็ดเท้าให้พระองค์ ลาซารัสคนที่ป่วยนี้เป็นน้องชายของเธอ) ³ที่สาวทั้งสองก็เลยส่งคนไปบอกพระเยซูว่า “ท่านอาจารย์ คนที่อาจารย์รักกำลังล้มป่วยอยู่” ⁴เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้น พระองค์ก็บอกว่า “ในที่สุดแล้ว ผลจากการป่วยนี้จะไม่ใช้ความตาย แต่จะทำให้คนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและของพระบุตรของพระเจ้าด้วย” ⁵พระเยซูรักมารธารวมทั้งน้องสาวของเธอและลาซารัส ⁶แต่เมื่อพระองค์ได้ยินว่าลาซารัสกำลังล้มป่วย พระองค์ก็ยังคงอยู่ที่เดิมต่อไปอีกสองวัน ⁷หลังจากนั้น พระองค์จึงบอกพวกศิษย์ว่า “กลับไปแคว้นยูเดียกันเถอะ”

⁸พวกศิษย์พูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เมื่อไม่กี่วันก่อนพวกยิวที่นั่นพยายาม เอาหินขว้างอาจารย์ให้ตาย อาจารย์ยังจะกลับไปอีกหรือ”

⁹พระเยซูตอบว่า “กลางวันมีสิบสองชั่วโมงไม่ใช่หรือ ถ้าใครเดินตอนกลางวัน ก็จะไม่สะดุดล้ม เพราะมีแสงสว่างจากโลกนี้ ¹⁰ แต่ถ้าใครเดินในตอนกลางคืนก็จะสะดุดล้มเพราะไม่มีแสงสว่าง”

¹¹หลังจากที่พระองค์พูดอย่างนั้นแล้วก็บอกพวกศิษย์ว่า “ลาซารัสเพื่อนของพวกเรากำลังหลับอยู่ แต่เราจะไปที่นั่นเพื่อปลุกเขาขึ้นมา”

¹²พวกศิษย์บอกว่า “อาจารย์ ถ้าเขาหลับอยู่ก็คงจะดีขึ้น”

¹³พระเยซูหมายความว่าลาซารัสตายแล้ว แต่พวกศิษย์คิดว่าพระองค์หมายถึงการนอนหลับตามปกติ ¹⁴พระเยซูจึงต้องบอกพวกเขาตรงๆว่า “ลาซารัสตายแล้ว ¹⁵และเพราะเห็นแก่พวกคุณ เราถึงดีใจที่ไม่ได้อยู่ที่นั่น เพื่อคุณจะได้ไว้วางใจเรา พวกเราไปหาเขากันเถอะ”

16 โธมัส (ที่ใครๆเรียกว่า “แฝด”) จึงพูดกับศิษย์คนอื่นๆ ว่า “ไปพวกเรา ไปตาย ด้วยกันกับอาจารย์”

พระเยซูอยู่ในเบธานี

17 เมื่อพระเยซูไปถึงเบธานี ก็พบว่าลาซารุสถูกฝังในอุโมงค์ได้สี่วันแล้ว 18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ห่างจากเมืองเยรูซาเล็มแคสตามกิโลเมตรเท่านั้น 19 พวกยิวหลายคนก็ได้มาลอบใจมารธาและมารีย์ที่ต้องสูญเสียน้องชายไป

20 เมื่อมารธาได้ยินว่าพระเยซูมา เธอจึงออกไปหาพระองค์โดยที่มารีย์ยังอยู่ที่บ้าน 21 แล้วมารธาพูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์คะ ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของพวกเราก็คงไม่ตาย 22 แต่ถึงเดี๋ยวนี้แล้วดิฉันก็ยังรู้ว่าพระเจ้าจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่อาจารย์ขอ”

23 พระเยซูพูดว่า “น้องชายของคุณจะฟื้นขึ้นมามีชีวิตอีก”

24 มารธาพูดว่า “ดิฉันรู้ว่าเขาจะฟื้นขึ้นมาใหม่และมีชีวิตอีกครั้งในวันสุดท้ายที่ทุกคนจะฟื้นขึ้นมา”

25 พระเยซูพูดอีกว่า “เราเป็นคนที่ทำให้คนทั้งหลายฟื้นขึ้นมาใหม่และให้ชีวิตกับเขา ทุกคนที่ไว้วางใจเราแม้จะตายไปแล้วก็จะกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่อีก 26 และทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่และไว้วางใจในเราก็กจะไม่วันตาย มารธาเชื่ออย่างนั้นไหม”

27 มารธาตอบพระองค์ว่า “คะท่าน ดิฉันเชื่อว่าท่านคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ที่กำลังจะเข้ามาในโลกนี้”

พระเยซูร้องไห้

28 หลังจากที่มาตราพูดอย่างนี้แล้ว เธอก็กลับไปบอกมารีย์น้องสาวของเธอเป็นการส่วนตัว “อาจารย์มาแล้ว และถามหาน้องอยู่” 29 เมื่อมารีย์ได้ยินว่าพระเยซูมา เธอก็รีบไปหาพระองค์ 30 (พระเยซูยังไม่ได้เข้ามาในหมู่บ้าน แต่ยังคงอยู่ที่เดิมที่มาตราไปหา) 31 เมื่อพวกยิวที่ลอบใจมารีย์อยู่ในบ้านเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นออกไปจากบ้านก็ตามเธอไป เพราะคิดว่าเธอจะไปร้องไห้ที่หลุมฝังศพ 32 เมื่อมารีย์ไปถึงก็เห็นพระเยซู เธอก็มลงกราบที่เท้าของพระองค์ และคร่ำครวญว่า “อาจารย์คะ ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของดิฉันก็คงไม่ตาย”

33 เมื่อพระเยซูเห็นมารีย์ร้องไห้ และพวกยิวที่ตามเธอมาร้องไห้ด้วย พระองค์ก็รู้สึกโกรธ* และเป็นทุกข์ 34 พระองค์ถามว่า “พวกคุณเอาศพเขาไปฝังไว้ที่ไหน” พวกเขาตอบว่า “ตามมาดูสิ อาจารย์”

35 พระเยซูร้องไห้

36 พวกยิวจึงพูดว่า “ดูสิ เขารักลาซารุสมากขนาดไหน”

37 แต่บางคนก็พูดว่า “ผู้ชายคนนี้ทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ แล้วทำไมเขาจะช่วยให้ลาซารุสรอดตาย ไม่ได้ล่ะ”

11:33 พระองค์ก็รู้สึกโกรธ นักวิชาการบางคนคิดว่าพระองค์โกรธที่ความตายครอบครองมนุษย์ไว้เพราะมนุษย์ทำบาปหรืออาจจะเป็นมารีย์และพวกเพื่อนๆ ไม่เชื่อว่าพระองค์สามารถทำให้คนตายฟื้นได้

พระเยซูทำให้ลาซารัสฟื้นขึ้น

³⁸พระเยซูรู้จักโกรธอีก และเมื่อมาถึงอุโมงค์ฝังศพของลาซารัสก็มีหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์อยู่ ³⁹พระองค์จึงสั่งว่า “เลื่อนหินออกไปสิ”

มารธาพี่สาวของลาซารัสจึงบอกพระองค์ว่า “อาจารย์คะ คง همین แอ่แล้วละเพราะเขาตายมาสี่วันแล้ว” ⁴⁰พระเยซูบอกเธอว่า “คุณลืมแล้วหรือที่เราบอกว่า ถ้าคุณไว้วางใจ คุณจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”

⁴¹พวกเขาจึงเลื่อนหินออก แล้วพระเยซูก็แหงนหน้าขึ้นพูดว่า “พระบิดา ลูกขอขอบคุณพระองค์ที่ฟังลูก ⁴²ลูกรู้ว่าพระองค์ฟังลูกอยู่เสมอ แต่ที่ลูกพูดก็เพื่อว่าทุกคนที่อยู่ที่นี่จะได้เชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา” ⁴³หลังจากพระเยซูพูดจบ พระองค์ได้ร้องตะโกนเสียงดังว่า “ลาซารัส ออกมา” ⁴⁴ลาซารัสที่ตายไปแล้วก็เดินออกมา โดยที่ยังมีผ้าลินินพันมือพันเท้า ที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่รอบ พระเยซูสั่งพวกเขาวว่า “เอาผ้าพวกนั้นออกให้เขาหน่อย เขาจะได้เป็นอิสระ”

พวกยิววางแผนฆ่าพระเยซู(มธ.26:1-5;มก.14:1-2;ลก.22:1-2)

⁴⁵เมื่อพวกยิวหลายคนที่มาหา มารีย์ได้เห็นสิ่งที่พระเยซูทำ ก็พากันไว้วางใจพระองค์ ⁴⁶แต่มีบางคนในพวกนั้นไปเล่าเรื่องนี้ให้พวกฟาริสีฟัง ⁴⁷พวกหัวหน้านักบวช และพวกฟาริสีจึงเรียกประชุมสมาชิกสภาแซนฮีดริน* แล้วพูดกันว่า “พวกเราจะทำยังไงดี ชายคนนี้ได้ทำสิ่งอัศจรรย์หลายอย่าง ⁴⁸ถ้าเราชินปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปประชาชนจะแห่กันไปเชื่อเขาหมด และพวกโรมันก็จะมาทำลายวิหาร[†] และชาติของเรา”

⁴⁹แต่มีชายคนหนึ่งในหมู่พวกเขาชื่อ คายาฟาส ซึ่งเป็นหัวหน้าสูงสุดของนักบวชในปีนั้น พูดกับพวกเขาว่า “พวกคุณนี่ ช่างไม่รู้เรื่องอะไรเสียเลย ⁵⁰แถมยังไม่เข้าใจอีกว่า การที่จะให้ชายคนหนึ่งตายแทนประชาชน ก็ยังดีกว่าให้คนทั้งชาติ ต้องมาถูกทำลาย” ⁵¹คายาฟาสไม่ได้คิดที่จะพูดขึ้นมาเอง แต่พระเจ้าทำให้เขาพูดอย่างนั้น เพราะเขาเป็นหัวหน้าสูงสุดของนักบวชในปีนั้น พระเจ้าก็เลยทำให้คายาฟาสเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ว่า พระเยซูกำลังจะตายแทนชนชาติยิว ⁵²พระเยซูไม่ได้ตายแทนชนชาติยิวเท่านั้น แต่พระองค์ตายเพื่อรวบรวมลูกๆ ของพระเจ้าทุกคนที่กระจัดกระจายไปทั่วโลก ให้มาอยู่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว

⁵³ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พวกเขา ก็หาทางที่จะฆ่าพระเยซู ⁵⁴พระเยซูจึงไม่ไปไหนมาไหนอย่างเปิดเผยในหมู่คนยิวอีกเลย พระองค์ได้ออกจากหมู่บ้านเบธานีไปที่หมู่บ้านเอฟราอิม ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับที่เปเลาเปเลียวแห่งแล้ง แล้วพระองค์กับพวกศิษย์ก็ได้พักอยู่ที่นั่น

⁵⁵เมื่อใกล้ถึงเทศกาลวันปลดปล่อย มีคนมากมายจากชนบทหลังไหลเข้ามาในเมือง เยรูซาเล็มก่อนหน้าเทศกาลไม่กี่วันเพื่อชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับเทศกาลนั้น ⁵⁶ผู้คนได้เที่ยวมองหาพระเยซู และเมื่อพวกเขาอยู่ในบริเวณวิหาร ก็ถามกันว่า “เขาจะมานานนี้หรือเปล่านะ”

11:47 สภาแซนฮีดริน เป็นสภาสูงสุดของชาวยิวอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มประกอบด้วยสมาชิกทั้งหมดประมาณ 70 คน มีหน้าที่ในการออกกฎปฏิบัติต่างๆ ทั้งทางศาสนา การเมือง และตัดสินเรื่องต่างๆ

57 พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี¹ ลังผู้คนว่าถ้าใครรู้ว่า พระเยซูอยู่ที่ไหนก็ให้มาบอก เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไปจับพระองค์

พระเยซูและเพื่อนอยู่ในเบธานี

(มธ.26:6-13; มก.14:3-9)

12 หกวันก่อนถึงเทศกาลวันปลดปล่อย¹ พระเยซูได้ไปที่หมู่บ้านเบธานีเพื่อหาลาซารัส คนที่พระองค์ทำให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย² ลาซารัส และพี่สาวของเขาได้เตรียมอาหารเย็นไว้ต้อนรับพระองค์ มารธาก็คอยให้บริการแขก ลาซารัสนั่งกินอาหารอยู่ที่โต๊ะเดียวกับพระเยซู³ มารีย์เอาน้ำมันหอมมารดา*บริสุทธิ์ที่มีราคาแพงมากครึ่งลิตรมาเทลงที่เท้าทั้งสองข้างของพระเยซู และใช้ผมของตัวเองเช็ดเท้าของพระองค์จนแห้ง บ้านทั้งหลังก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันหอม

⁴ยูดาส อิสคาริโอท ศิษย์คนหนึ่งของพระเยซูที่ต่อมาได้ทรยศพระองค์พูดว่า⁵ “ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมไปขาย แล้วเอาเงินมาแจกจ่ายให้กับคนจน คงจะขายได้เงินเท่ากับค่าแรงเป็นปี *เซียวนะ”⁶ (ที่ยูดาสพูดอย่างนี้ ไม่ใช่เพราะเขาเป็นห่วงคนจน แต่เพราะเขาเป็นหัวขโมย ชอบยกยอกเงินในถุงส่วนรวมที่เขาเป็นคนดูแล)

⁷พระเยซูจึงพูดว่า “อย่ายุ่งกับนาง นางทำถูกแล้วละที่ได้เก็บน้ำมันหอมนั้นไว้จนถึงวันนี้ ซึ่งเป็นวันเตรียมฝังศพของเรา⁸ คุณจะสีคนจนอยู่ด้วยตลอดเวลา แต่เราจะไม่ได้อยู่ด้วยตลอดเวลาหรอกนะ”

แผนฆ่าลาซารัส

⁹เมื่อคนยิวเป็นจำนวนมากรู้ว่าพระเยซูอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี พวกเขา ก็พากันไปที่นั่น ไม่ใช่จะมาหาพระเยซูเท่านั้น แต่อยากจะมาดูลาซารัส คนที่พระองค์ทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายด้วย¹⁰ ดังนั้น พวกหัวหน้านักบวชจึงได้วางแผนฆ่าลาซารัสด้วย¹¹ เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นกับลาซารัสทำให้พวกยิวหลายคนทั้งหัวหน้านักบวชพวกนั้น แล้วมาไว้วางใจพระเยซู

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็ม

(มธ.21:1-11; มก.11:1-11; ลก.19:28-40)

¹²วันต่อมา คนจำนวนมากที่มาร่วมงานเทศกาลวันปลดปล่อยได้ยินว่าพระเยซูกำลังเดินทางมาที่เมืองเยรูซาเล็ม¹³ พวกเขาก็พากันถือกิ่งปาล์มออกไปต้อนรับพระองค์ และร้องตะโกนว่า “โฮโย* พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ขอพระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต

12:3 น้ำมันหอมมารดาเป็นน้ำมันหอมราคาแพง ที่ได้จากรากของต้นมารดา

12:5 ค่าแรงเป็นปี หมายถึง สามร้อยเหรียญเดนาเรียน หนึ่งในเหรียญเดนาเรียนก็จะเป็นค่าแรงหนึ่งวันของคนงานทั่วๆ ไป สามร้อยเหรียญก็เป็นค่าแรงประมาณหนึ่งปี

12:13 โฮโย ในภาษาอารเมค คือ โฮซันนา ใช้ในการอธิษฐานขอให้พระเจ้าช่วย ในที่นี้อาจจะหมายถึง เสียงตะโกนด้วยความยินดี ใช้ในการสรรเสริญพระเจ้าหรือพระเมสสิยาห์

และคนที่เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล” (สดุดี 118:25-26)

¹⁴พระเยซูเจอลาหนุ่มตัวหนึ่งจึงขึ้นที่ เหมือนกับที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

¹⁵“เมืองศิโยน*เอ๋ย ไม่ต้องกลัว

ดูนั่นสิ กษัตริย์ของเจ้ากำลังมา

พระองค์ชี้หลังลาหนุ่ม” (เศคาริยาห์ 9:9)

¹⁶(ในตอนแรกพวกศิษย์ของพระองค์ยังไม่เข้าใจเหตุการณ์นี้ แต่เมื่อพระเยซูฟื้นขึ้นมาจากความตายและรับเกียรติอันยิ่งใหญ่แล้ว พวกเขาดึงขึ้นได้ว่าพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า พวกเขาจะทำอย่างนี้ต่อพระเยซู)

¹⁷คนจำนวนมากที่อยู่กับพระเยซูตอนที่พระองค์เรียกลาซารัสออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ได้พูดต่อกันไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ¹⁸ทำให้มีคนจำนวนมากพากันมาหาพระเยซู เพราะได้ยินถึงสิ่งอัศจรรย์นี้ ¹⁹พวกฟาริสี*จึงพูดกันว่า “เห็นไหม แผนของพวกเราที่จะต่อต้านเขาล้มเหลวไม่เป็นท่า โลกทั้งโลกไปติดตามเขาหมดแล้ว”

พระเยซูพูดถึงชีวิตและความตาย

²⁰ในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อย* มีพวกกรีกบางคนก็ได้มากราบไหว้พระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มด้วย ²¹พวกกรีกได้ไปหาฟีลิป ที่มาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดว่า “คุณครับ พวกเราอยากเจอพระเยซู” ฟีลิปจึงบอกอันดรูว์ ²²แล้วเขาทั้งสองก็ไปบอกพระเยซู

²³พระเยซูบอกเขาทั้งสองว่า “ถึงเวลาแล้วที่พระเจ้าจะแสดงให้เห็นว่าบุตรมนุษย์นั้นยิ่งใหญ่แค่ไหน ²⁴เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าเมล็ดพืชไม่ตกลงดินและตาย มันก็จะเป็นแค่เมล็ดเดียวเหมือนเดิม แต่ถ้ามันตาย มันจะงอกเป็นเมล็ดพืชอีกมากมาย ²⁵คนที่รักชีวิตของตนเองก็จะสูญเสียชีวิตไป แต่คนที่เกลียดชีวิตของตนในโลกนี้ก็จะมีชีวิตไว้ให้อยู่กับพระเจ้าตลอดไปได้ ²⁶ถ้าใครรับใช้เรา เขาก็จะต้องติดตามเราไปไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ตาม คนรับใช้ของเราก็จะต้องอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าใครรับใช้เรา พระบิดาก็จะให้เกียรติคนนั้น”

พระเยซูพูดถึงความตายของพระองค์

²⁷“ตอนนี้เรากำลังลุ่มใจมาก จนไม่รู้จะพูดยังไงดี จะให้เราพูดว่า ‘พระบิดา ช่วยลูกให้พ้นจากช่วงเวลาแห่งความทุกข์นี้ด้วย’ อย่างนั้นหรือ เราเข้ามาในโลกนี้ก็เพื่อจะทนต่อความทุกข์นี้ ²⁸พระบิดา ขอให้คนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์”

ทันใดนั้น ก็มีเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า “เราได้ทำแล้ว และเราจะทำอีก”

²⁹คนที่อยู่ที่นั่นได้ยินเสียงจากท้องฟ้า บางคนบอกว่าเป็นเสียงฟ้าร้อง ส่วนคนอื่นบอกว่า “พูดสวรรค์พูดกับเขา”

³⁰พระเยซูจึงบอกว่า “เสียงที่ได้ยินนั้น เกิดขึ้นเพื่อพวกคุณไม่ใช่เพื่อเรา ³¹ถึงเวลาที่จะตัดสินลงโทษโลกนี้แล้ว เจ้าผู้ครอบครองโลกนี้*จะถูกขับไล่ออกไป ³²เมื่อเราถูกยกขึ้น*จากแผ่นดิน

12:15 ศิโยน หมายถึง กรุงเยรูซาเล็ม

12:31 เจ้าผู้ครอบครองโลกนี้ คือ ซาตาน หรือ มาร

12:32 ถูกยกขึ้น หมายถึง ถูกตรึงที่กางเขน

ดินโลก เราก็จะทำให้ทุกๆ คนมาหาเรา” ³³(พระองค์พูดอย่างนี้ เพื่อบอกให้รู้ว่าพระองค์จะต้องตายแบบไหน)

³⁴ฝูงชนจึงพูดขึ้นมาว่า “ก็ไหนพระคัมภีร์บอกว่า พระคริสต์[†]จะมีชีวิตตลอดไป แล้วทำไมท่านมาพูดว่า ‘บุตรมนุษย์ต้องถูกยกขึ้น’ ใครคือ ‘บุตรมนุษย์’[†] หรือ”

³⁵พระเยซูบอกว่า “ความสว่างจะอยู่กับพวกคุณอีกประเดี๋ยวเดียวเพราะฉะนั้น ให้เดินในขณะที่ยังมีความสว่างอยู่ เพราะเมื่อความมืดมาถึงมันจะได้อะไรไปจากพวกคุณ เพราะคนที่เดินอยู่ในความมืดจะมองไม่เห็นว่าจะไปทางไหน” ³⁶ให้ไว้วางใจในความสว่างนั้นในขณะที่พวกคุณยังมีความสว่างอยู่ แล้วพวกคุณจะได้เป็นลูกของความสว่าง” เมื่อพูดจบแล้วพระองค์ก็จากไป และได้ซ่อนตัวจากฝูงชน

พวกยิวส่วนใหญ่ไม่เชื่อพระเยซู

³⁷ทั้งๆ ที่พระเยซูทำสิ่งอัศจรรย์มากมายต่อหน้าฝูงชน แต่พวกเขายังไม่เชื่อพระองค์ ³⁸ซึ่งเป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“องค์เจ้าชีวิต มีใครบ้างที่เชื่อเรื่องที่เรอบอก

และมีใครบ้างที่เห็นฤทธิ์อำนาจขององค์เจ้าชีวิต” (อิสยาห์ 53:1)

³⁹และที่พวกเขาไม่เชื่อ ก็เพราะพระเจ้าได้พูดผ่านทางอิสยาห์ว่า

⁴⁰“เราทำให้ตาของพวกเขาบอด และใจของพวกเขาดื้อตัน

เพื่อตาของพวกเขาก็จะได้มองไม่เห็น

และใจของพวกเขาก็จะไม่เข้าใจ

เขาจะได้ไม่หันกลับมาให้เรารักษา” (อิสยาห์ 6:10)

⁴¹อิสยาห์พูดอย่างนี้เพราะเขาเห็นแล้วว่าต่อไปภายหน้าพระเยซูจะยิ่งใหญ่แค่ไหน

⁴²มีพวกยิวหลายคนรวมทั้งพวกผู้นำชาวยิวได้มาเชื่อพระเยซู แต่พวกเขาไม่กล้ายอมรับพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกฟาริสี[†] และไม่ยอมถูกไล่ออกจากที่ประชุมชาวยิว[†]

⁴³พวกเขารักเกียรติที่มาจากมนุษย์มากกว่าเกียรติที่มาจากพระเจ้า

คำสอนของพระเยซูตัดสินโทษประชาชน

⁴⁴พระเยซูได้ตะโกนว่า “ใครไว้วางใจเรา ก็ไว้วางใจพระบิดาที่ส่งเรามาด้วย ไม่ใช่แค่ไว้วางใจเราเท่านั้น” ⁴⁵คนที่มองเห็นเราก็มองเห็นพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย ⁴⁶เราเข้ามาเป็นแสงสว่างให้กับโลกนี้เพื่อว่าทุกคนที่ไว้วางใจเราจะไม่อยู่ในความมืดอีกต่อไป ⁴⁷สำหรับคนที่ฟังคำสั่งสอนของเราแต่ไม่ทำตาม เราก็มิตัดสินลงโทษเขาหรอก เพราะเราไม่ได้มาเพื่อตัดสินลงโทษโลกนี้ แต่เรามาเพื่อจะช่วยให้โลกนี้ให้รอด ⁴⁸แต่จะมีสิ่งหนึ่งที่จะตัดสินลงโทษคนที่ไม่ยอมรับเราและคำพูดของเรา นั่นก็คือคำพูดของเราเองที่จะลงโทษคนเหล่านั้นในวันสุดท้าย* ⁴⁹เพราะคำพูดเหล่านั้นเราไม่ได้พูดเอาเอง แต่พระบิดาผู้ส่งเรามาเป็นผู้สั่งให้พูด ⁵⁰และเรารู้ว่าคำสั่งนี้ของพระองค์จะนำไปถึงชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป เราถึงพูดตามที่พระบิดาสั่ง”

12:48 วันสุดท้าย อ้างถึง การตัดสินลงโทษทุกคนเป็นครั้งสุดท้ายในวันสุดท้ายของโลก

พระเยซูล้างเท้าให้ศิษย์

13 ก่อนจะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย[†] พระเยซูรู้ว่าถึงเวลาแล้ว ที่พระองค์จะจากโลกนี้ กลับไปหาพระบิดา พระองค์รักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์ในโลกนี้ พระองค์ได้ทำให้เห็นว่าพระองค์รักพวกเขามากแค่ไหน

²ขณะที่กำลังกินอาหารเย็น มารร้ายได้ตลใจยูดาส ลูกของซีโมน อิสคาริโอท ให้ทรยศพระองค์แล้ว ³พระเยซูรู้ว่าพระบิดาให้พระองค์มีอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง และพระองค์รู้ว่าตัวเองมาจากพระเจ้า และกำลังจะกลับไปหาพระเจ้า ⁴พระองค์จึงลุกจากโต๊ะอาหาร ถอดเสื้อคลุมออกแล้วเอาผ้าเช็ดตัวมามัดเอวไว้ ⁵พระองค์เทน้ำใส่อ่าง แล้วเอาไปล้างเท้าให้พวกศิษย์ของพระองค์ แล้วเอาผ้าที่มัดเอวเช็ดเท้าให้พวกเขา

⁶เมื่อมาถึงซีโมน เปโตร เขาถามพระเยซูว่า “อาจารย์จะล้างเท้าของผมหรือ”

⁷พระเยซูตอบว่า “ตอนนี้คุณไม่เข้าใจหรอกว่าเรากำลังทำอะไร แต่ทีหลังคุณจะเข้าใจเอง”

⁸เปโตรจึงบอกว่า “ไม่มีทางที่ผมจะยอมให้อาจารย์ล้างเท้าของผมหรอก”

พระเยซูบอกว่า “ถ้าเราไม่ได้ล้างคุณ คุณก็ไม่ได้เป็นของเรา”

⁹ซีโมน เปโตร จึงบอกว่า “อาจารย์ ถ้าอย่างนั้น อย่าแค่ล้างเท้าเลย ล้างทั้งมือและหัวของผมด้วยนะครับ” ¹⁰พระเยซูพูดกับเขาว่า “คนที่อาบน้ำก็สะอาดทั้งตัวแล้ว ล้างแต่เท้าก็พอ พวกคุณบางคนก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน” ¹¹(พระองค์รู้ว่าใครจะทรยศพระองค์ พระองค์ถึงพูดว่า “ไม่ใช่พวกคุณทุกคนที่สะอาด”)

¹²เมื่อพระองค์ล้างเท้าให้พวกศิษย์ทุกคนแล้วพระองค์ก็ใส่เสื้อคลุมและกลับมานั่งที่โต๊ะอาหาร แล้วถามพวกเขาว่า “พวกคุณเข้าใจหรือเปล่าว่าเราทำอะไร” ¹³พวกคุณเรียกเราว่า ‘อาจารย์’ และ ‘องค์เจ้าชีวิต’ ที่คุณเรียกอย่างนั้นก็ถูกต้องแล้วเพราะเราเป็นอย่างนั้นจริงๆ ¹⁴ถ้าเราที่เป็นองค์เจ้าชีวิตและอาจารย์ของพวกคุณล้างเท้าให้กับพวกคุณ พวกคุณก็ควรจะล้างเท้าให้แกกันและกันด้วย ¹⁵เราได้ทำเป็นตัวอย่างให้คุณแล้ว พวกคุณก็ควรจะทำตาม ¹⁶เราจะบอกให้รู้ว่าทาสไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่านาย และคนส่งข่าวก็ไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่าคนที่ส่งเขามา ¹⁷ถ้าคุณเข้าใจสิ่งเหล่านี้แล้ว และทำตามนั้นคุณก็มีเกียรติจริงๆ

¹⁸เราไม่ได้พูดถึงพวกคุณทุกคน เรารู้จักคนที่เราได้เลือกไว้ แต่สิ่งที่พระคัมภีร์[†] บอกไว้ว่า ‘คนที่กินอาหารของเรา กลายเป็นศัตรูของเรา’* จะต้องเป็นจริง ¹⁹ตอนนี้มันยังไม่เกิดขึ้น แต่เราบอกไว้ก่อนล่วงหน้า พอมันเกิดขึ้นคุณจะได้เชื่อว่าเราคือคนที่เราบอกว่าเราเป็น ²⁰เราจะบอกให้รู้ว่าใครก็ตามที่ยอมรับคนที่เราส่งไปก็เท่ากับยอมรับเราด้วย และใครก็ตามที่ยอมรับเราก็คือเท่ากับยอมรับผู้คนที่ส่งเรามาด้วย”

พระเยซูบอกว่าใครจะหักหลังพระองค์

(มธ.26:20-25; มก.14:17-21; ลก.22:21-23)

²¹เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว พระองค์ก็ก้มใจมาก และพูดออกมาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่าคนหนึ่งเ็นพวกคุณจะหักหลังเรา”

13:18 “คนที่กิน...ศัตรูของเรา” อ้างจาก หนังสือ สดุดี 41:9

²²พวกศิษย์ต่างหันไปมองหน้ากัน สงสัยว่าพระองค์พูดถึงใคร ²³พอศิษย์คนหนึ่งที่พระองค์รักเป็นพิเศษนั่งเอนตัวติดอยู่กับพระเยซูที่โต๊ะ ²⁴ซีโมน เปโตรจึงพยักหน้าให้เขาถามพระองค์ว่าพระองค์กำลังพูดถึงใคร

²⁵ศิษย์คนนั้นจึงเอนตัวมาใกล้กับอกของพระเยซู แล้วถามว่า “อาจารย์พูดถึงใครครับ”

²⁶พระเยซูตอบว่า “คนที่เราจะยื่นขนมปังที่จุ่มในถ้วยนี้ให้” แล้วพระองค์ก็เอาขนมปังจุ่มลงในถ้วยยื่นให้ยูดาส ลูกของซีโมน อิสคาริโอท ²⁷เมื่อยูดาสหยิบขนมปังขึ้นนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงเขา พระเยซูจึงพูดกับยูดาสว่า “จะทำอะไร ก็รีบทำซะ” ²⁸ทุกคนที่นั่งเอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหารก็ไม่ว่าทำไมพระเยซูถึงพูดกับยูดาสอย่างนั้น ²⁹บางคนคิดว่าเพราะยูดาสเป็นคนดูแลเงิน พระเยซูถึงบอกให้เขาไปซื้อของที่ต้องใช้ในงานเทศกาล หรือว่าพระองค์อาจจะบอกให้ยูดาสแจกของให้กับคนจนบ้าง

³⁰เมื่อยูดาสรับขนมปังขึ้นนั้น เขาก็ออกไปทันที ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืนแล้ว

³¹หลังจากที่ยูดาสออกไปแล้วพระเยซูได้พูดว่า “ถึงเวลาแล้วที่คนจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของบุตรมนุษย์ และสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุตรมนุษย์นี้จะทำให้คนเห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” ³²เพราะอย่างนี้พระเจ้าก็จะทำให้คนเห็นความยิ่งใหญ่ของบุตรมนุษย์¹ และพระองค์จะทำทันที

³³ลูกรๆ ที่รัก เราจะอยู่กับพวกคุณอีกประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น แล้วคุณก็จะตามหาเรา เราจะบอกกับพวกคุณอย่างที่เราเคยบอกพวกยิวแล้วว่าที่ที่เรากำลังจะไปนั้น พวกคุณไปไม่ได้

³⁴เราจะให้คำสั่งใหม่กับพวกคุณ คือให้รักซึ่งกันและกัน พวกคุณต้องรักกันเหมือนกับที่เรารักคุณ ³⁵ถ้าพวกคุณรักกัน ทุกคนก็จะรู้ว่าพวกคุณเป็นลูกศิษย์ของเรา”

พระเยซูบอกว่ายอห์นจะปฏิเสธพระองค์

(มธ.26:31-35; มก.14:27-31; ลก.22:31-34)

³⁶ซีโมน เปโตรถามว่า “อาจารย์จะไปไหนหรือครับ”

พระเยซูตอบเขาว่า “ที่ที่เราจะไปนั้นตอนนี้คุณตามเราไปไม่ได้ แต่คุณจะมาตามเราไปทีหลัง”

³⁷เปโตรเลยถามอีกว่า “อาจารย์ ทำไมผมถึงตามไปตอนนี้ไม่ได้ล่ะครับ ผมพร้อมที่จะตายเพื่ออาจารย์”

³⁸พระเยซูตอบว่า “คุณพร้อมที่จะตายเพื่อเราหรือ เราจะบอกให้รู้ว่า พรุ่งนี้เช้า ก่อนที่ฉันคุณจะบอกว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

พระเยซูปลอบเหล่าศิษย์

14 “อย่ากลัวใจไปเลย ขอให้วางใจพระเจ้าและวางใจเราด้วย ²ในบ้านของพระบิดาของเรามีห้องหลายห้อง ถ้าหากไม่มีเราก็คงไม่บอกคุณหรือกว่าเรากำลังจะไปเตรียมที่ไว้ให้ ³พอเราเตรียมเสร็จแล้วก็กลับมารับคุณไปอยู่กับเรา ⁴คุณก็รู้จักทางนั้นแล้วนี่ ทางที่จะนำไปถึงที่ที่เราจะไป”

⁵โธมัสบอกว่า “อาจารย์ครับ พวกเรายังไม่รู้เลยว่าอาจารย์จะไปไหน แล้วพวกเราจะไปรู้จักทางนั้นได้อย่างไร”

⁶พระเยซูบอกว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีใครไปถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา⁷ ถ้าพวกคุณรู้จักเรา คุณก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และนับตั้งแต่นี้ไปคุณก็เป็นคนที่รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์แล้ว”

⁸ฟิลิปพูดว่า “อาจารย์ ขอให้พวกผมได้เห็นพระบิดาหน่อยสิครับ แค่นี้พวกผมก็พอใจแล้ว”

⁹พระเยซูจึงพูดว่า “ฟิลิป คุณน่าจะรู้จักเราแล้วนะ เพราะเราได้อยู่กับคุณมาตั้งนานแล้ว ใครก็ตามที่เห็นเราก็เห็นพระบิดาด้วย แล้วทำไมคุณยังพูดว่า ‘ขอให้พวกผมได้เห็นพระบิดา’ ¹⁰คุณไม่เชื่อใช่ไหม ว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาก็อยู่ในตัวเรา สิ่งที่เราได้สอนพวกคุณนั้นไม่ได้สอนตามใจตัวเอง แต่พระบิดาที่อยู่ในตัวเราได้ทำงานของพระองค์ผ่านทางเรา ¹¹เชื่อเราสิ เมื่อเรบอกว่าคุณอยู่ในพระบิดาและพระบิดาก็อยู่ในตัวเรา หรือไม่งั้นก็ให้เชื่อในสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้ทำไป¹² เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่วางใจเราก็จะทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้เหมือนกับที่เราทำ และเขาจะทำการที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดา ¹³ดังนั้นไม่ว่าอะไรก็ตามที่คุณขอจากการที่คุณเป็นคนของเรา เราก็จะทำการนั้นให้ เพื่อที่พระบุตรจะได้แสดงความยิ่งใหญ่ของพระบิดาให้เห็น ¹⁴เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามที่คุณขอ เพราะคุณเป็นคนของเรา”

พระเยซูสัญญาว่าจะส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาให้

¹⁵“ถ้าพวกคุณรักเรา คุณก็จะทำตามคำสั่งของเรา ¹⁶แล้วเราจะขอพระบิดาและพระองค์ก็จะส่งผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งมาให้พวกคุณ ผู้ช่วยนี้จะอยู่กับคุณตลอดไป ¹⁷ผู้ช่วยองค์นี้คือพระวิญญาณแห่งความจริง โลกนี้ไม่สามารถยอมรับพระองค์ได้ เพราะโลกนี้มองไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ แต่พวกคุณรู้จักพระองค์เพราะเดี๋ยวนี้พระองค์ได้อยู่กับพวกคุณแล้ว และจะอยู่ในตัวพวกคุณในอนาคตด้วย

¹⁸เราจะไม่ปล่อยให้พวกคุณเป็นเหมือนเด็กกำพร้า เราจะกลับมาหาพวกคุณ ¹⁹ในเร็วๆ นี้ โลกจะไม่เห็นเราอีกต่อไปแล้ว แต่พวกคุณจะเห็นเราเพราะเรามีชีวิตอยู่ และพวกคุณก็จะมีชีวิตอยู่ด้วย ²⁰ในวันนั้นที่จะมาถึง คุณจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา คุณอยู่ในตัวเรา และเราอยู่ในตัวคุณ ²¹คนที่รู้จักคำสั่งสอนของเราและทำตามก็เป็นคนที่รักเรา พระบิดาจะรักคนที่รักเราด้วย เราก็จะรักพวกเขาและจะปรากฏตัวให้พวกเขาเห็น”

²²ยูดาส (ไม่ใช่ ยูดาส อิสคาริโอท) จึงถามว่า “อาจารย์ครับ ทำไมอาจารย์ถึงจะปรากฏตัวให้พวกเราเห็น แต่ไม่ปรากฏตัวให้โลกเห็นล่ะครับ”

²³พระเยซูตอบว่า “ถ้าใครรักเรา เขาก็จะทำตามคำสั่งสอนของเรา พระบิดาของเราจะรักเขาแล้วพระบิดากับตัวเราก็จะมาปรากฏตัวให้เขาเห็น และอยู่กับเขา ²⁴คนไหนไม่รักเราก็จะไม่ทำตามคำสั่งสอนของเรา คำสั่งสอนที่พวกคุณได้ยินนี้ ไม่ใช่เป็นคำสั่งสอนของเรา แต่เป็นคำสั่งสอนของพระบิดาผู้ที่เราส่งมา

²⁵เราได้เล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกคุณฟังตอนที่เรายังอยู่กับคุณ ²⁶เมื่อพระบิดาได้ส่งผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์มาแทนเราแล้ว พระวิญญาณนี้จะสอนคุณทุกอย่าง และจะทำให้คุณจำทุกอย่างที่เราเล่าให้ฟังได้

²⁷ เราได้ให้สันติสุขไว้กับคุณ สันติสุขที่เราให้นี้ไม่เหมือนกับที่โลกให้ ดังนั้นคุณจึงไม่ต้องทุกข์ใจ หรือหวาดกลัวเลย ²⁸ คุณได้ยินที่เราพูดว่าเรากำลังจะจากไปและจะกลับมาหาคุณอีกถ้าคุณรักเรา คุณก็มักจะดีใจว่าเรากำลังจะกลับไปหาพระบิดา เพราะพระบิดานั้นยิ่งใหญ่กว่าเรา ²⁹ ตอนนี้เราบอกเรื่องนี้กับคุณไว้ก่อนล่วงหน้า เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นจริงๆ คุณจะดีใจ ³⁰ เราเหลือเวลาพูดกับพวกคุณอีกนิดเดียว เพราะเจ้าผู้ครอบครองโลก*นี้กำลังมา มันไม่มีอำนาจเหนือเราหรอก ³¹ แต่เพื่อให้โลกรู้ว่าเรารักพระบิดาเราจึงทำตามที่พระบิดาสั่งให้ทำทุกอย่าง ลุกขึ้นแล้วไปกันเถอะ”

พระเยซูคือเถาองุ่นที่แท้จริง

15 “เราเป็นเถาองุ่นที่แท้จริง และพระบิดาของเราเป็นผู้ดูแลสวน ² พระองค์จะตัดกิ่ง*ของเราที่ไม่ออกลูกทิ้งไป และจะแต่งกิ่งที่ออกลูกให้สะอาดเพื่อให้ออกลูกมากขึ้น ³ พวกคุณก็สะอาดแล้วเพราะคำสั่งสอนของเรา ⁴ ให้ติดสนิทกับเราและเราก็จะติดสนิทกับคุณ กิ่งจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดสนิทกับเถาเท่านั้น คุณก็เหมือนกับกิ่ง คุณจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดสนิทกับเรา

⁵ เราเป็นเถาองุ่น พวกคุณเป็นกิ่งถ้าคุณติดสนิทกับเราและเราติดสนิทกับคุณ คุณจะออกลูกมาก ถ้าไม่มีเราคุณจะทำอะไรไม่ได้เลย ⁶ ถ้าใครไม่ได้ติดสนิทกับเรา เขาก็จะเหมือนกับกิ่งที่ถูกตัดทิ้งให้เหี่ยวแห้งตาย และถูกเก็บไปเผาไฟ

⁷ ถ้าพวกคุณติดสนิทกับเรา และคำสั่งสอนของเราติดสนิทกับคุณ ไม่ว่าจะคุณทำอะไรมันก็จะเป็นอย่างนั้น ⁸ เมื่อคุณเกิดผลมาก แสดงว่าคุณเป็นศิษย์ของเรา และคุณได้ทำให้คนเห็นความยิ่งใหญ่ของพระบิดาของเรา ⁹ เรารักคุณเหมือนกับที่พระบิดารักเรา ขอให้ยึดมั่นอยู่กับความรักของเรา ¹⁰ ถ้าคุณทำตามที่เราสั่ง ก็แสดงว่าคุณยังยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนกับที่เราทำตามคำสั่งของพระบิดา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ ¹¹ เราบอกเรื่องนี้กับคุณ เพื่อว่าคุณจะได้มีความสุข เหมือนกับที่เรามีและมืออย่างสันเหลือ ¹² คำสั่งของเราคือ ให้รักกันเหมือนกับที่เรารักคุณ ¹³ ไม่มีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว คือการที่คนคนหนึ่งจะยอมตายเพื่อเพื่อนของตน ¹⁴ พวกคุณก็เป็นเพื่อนของเราถ้าทำตามที่เราสั่ง ¹⁵ เราจะไม่เรียกพวกคุณว่า “ทาส” อีกต่อไป เพราะทาสจะไม่รู้ว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกพวกคุณว่า “เพื่อน” เพราะเราได้บอกให้พวกคุณรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ยินจากพระบิดาของเราแล้ว ¹⁶ พวกคุณไม่ได้เลือกเราหรอก แต่เราต่างหากที่เลือกพวกคุณ และแต่งตั้งคุณให้ออกไปและเกิดผล เป็นผลที่ยั่งยืนตลอดไป แล้วพระบิดาจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณขอเพราะคุณเป็นคนของเรา ¹⁷ คำสั่งของเราคือ ให้รักกันและกัน”

พระเยซูเตือนพวกศิษย์

¹⁸ “ถ้าโลกนี้เกลียดชังพวกคุณ ก็ให้จำไว้ว่าโลกนี้เกลียดชังเราก่อน ¹⁹ ถ้าพวกคุณเป็นของโลกนี้ โลกก็จะรักพวกคุณเพราะคุณเป็นของมันเอง แต่เราได้เลือกพวกคุณออกจากโลกนี้ คุณเลยไม่เป็นของโลกนี้อีกแล้ว โลกเลยเกลียดชังคุณ ²⁰ จำได้ไหมที่เราเคยบอก ว่า ‘ทาสไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่านาย’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกคุณด้วย ถ้าพวกเขาทำตามคำสั่งสอนของเรา พวก

เขาก็จะทำตามคำสั่งสอนของพวกคุณด้วย ²¹พวกเขาชมเชงพวกคุณก็เพราะเรา เพราะเขาไม่รู้จักรบองค์ผู้ที่ส่งเรามา ²²ถ้าเราไม่ได้มาพูดกับพวกเขา พวกเขาก็คงจะไม่มีคามพิตบาอะไร แต่ตอนนี้พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับบาปของพวกเขากอีกต่อไป ²³คนที่เกลียดเรากก็เกลียดพระบิดาของเราด้วย ²⁴เราได้ทำลิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน ในหมู่พวกเขา ถ้าเราไม่ได้ทำลิ่งอัศจรรย์นี้ พวกเขาก็คงจะไม่มีคามพิตบา แต่ตอนนี้ทั้งๆที่พวกเขาเห็นลิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราทำไปแล้ว แต่พวกเขาก็ยังคงเกลียดเราและพระบิดาของเรา ²⁵แต่อย่างไรก็ตาม ลิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามข้อพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่า ‘พวกเขาเกลียดเราโดยไม่มีเหตุผล’*

²⁶เราจะส่งผู้ช่วยจากพระบิดามาให้คุณ พระองค์คือพระวิญญาณแห่งความจริง พระองค์จะประกาศเกี่ยวกับเรา ²⁷พวกคุณเองก็ต้องประกาศให้คนอื่นรู้เกี่ยวกับเราด้วย* เพราะพวกคุณได้อยู่กับเรามาตั้งแต่แรกแล้ว”

16 “เราได้บอกลิ่งเหล่านี้กับพวกคุณล่วงหน้า เพื่อคุณจะไม่เลิกไว้วางใจในตัวเรา ²พวกเขาจะไล่คุณออกจากที่ประชุม อีกไม่นานทุกคนที่ฆ่าคุณ ก็จะคิดว่านั้นเป็นการรับใช้พระเจ้า ³ที่พวกเขาทำอย่างนี้ ก็เพราะพวกเขาไม่รู้จักรบองค์บิดาและไม่รู้จักเรา ⁴เราบอกลิ่งเหล่านี้กับพวกคุณตอนนี้เพื่อที่ว่เมื่อมันเกิดขึ้นจริง พวกคุณจะได้หนีออกมาที่เราเคยเตือนพวกคุณแล้ว”

งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“ที่เราไม่ได้บอกลิ่งนี้กับพวกคุณตั้งแต่แรกก็เพราะเรายังอยู่กับคุณ ⁵ตอนนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา แต่ไม่มีใครถามเราว่า ‘อาจารย์จะไปไหน’ ⁶เพราะคุณกำลังลุ่มใจในเรื่องที่เราบอก ⁷แต่เราจะบอกให้รู้ว่ มันจะดีกับคุณถ้าเราไป เพราะถ้าเราไม่ไป ผู้ช่วยพระองค์นั้นก็จะไม่มา แต่ถ้าเราไป เราก็จะส่งผู้ช่วยมาให้คุณ ⁸เมื่อผู้ช่วยนั้นมา พระองค์จะทำให้โลกรู้ความจริงเกี่ยวกับความบาป ให้โลกรู้ว่ที่เราพูดและทำนั้นถูกต้อง และให้โลกรู้ว่พระเจ้าจะตัดสินลงโทษโลก ⁹ในเรื่องความบาปนั้นเกิดจากคนไม่ยอมไว้วางใจเรา ¹⁰ในเรื่องความถูกต้องของเรากับพระเจ้านั้นก็คือการที่เราได้กลับไปหาพระบิดากครั้งหนึ่ง จึงทำให้พวกคุณไม่เห็นเราอีก ¹¹ในเรื่องการตัดสินลงโทษนั้นก็คือการที่เจ้าผู้ครอบครองโลก*นี้ได้ถูกตัดสินลงโทษแล้ว

¹²เรายังมีอีกหลายเรื่องที่จะบอก แต่ถ้าพูดเดี๋ยวนี้มันจะมากเกินไปว่ที่พวกคุณจะรับได้ ¹³แต่เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงมาถึง พระองค์จะนำพวกคุณไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์ไม่ได้พูดตามใจตัวเอง แต่จะพูดในลิ่งที่พระองค์ได้ยินมา และพระองค์จะบอกให้พวกคุณรู้ว่อะไรกำลังจะเกิดขึ้น ¹⁴พระองค์จะทำให้คุณเห็นความยิ่งใหญ่ของเรา เพราะพระองค์จะบอกลิ่งที่พระองค์ได้ยินจากเรา ให้คุณฟัง ¹⁵ทุกลิ่งทุกอย่างที่เป็นของพระบิดาเป็นของเรา นั้นเป็นสาเหตุที่เราพูดว่ ผู้ช่วยจะบอกลิ่งที่พระองค์ได้ยินจากเราให้คุณฟัง”

15:25 ‘พวกเขาเกลียดเราโดยไม่มีเหตุผล’ อ้างจากหนังสือ สดุดี 35:19, 69:4

15:27 ประกาศให้คนอื่นรู้เกี่ยวกับเราด้วย หมายถึง การเป็นพยานให้กับพระเยซู

16:11 เจ้าผู้ครอบครองโลก เป็นชื่อที่ยอห์นใช้เรียกมาร หรือ ซาตาน

ความเศร้าจะเปลี่ยนเป็นความสุข

16 “อีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลังจากนั้นอีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะเห็นเราอีก”

17 พวกศิษย์บางคนถามกันเองว่า “อาจารย์หมายถึงอะไร ที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยว หนึ่งพวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลังจากนั้นอีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะเห็นเราอีก’ กับที่ว่า ‘เรากำลังจะไปหาพระบิดา’” 18 พวกเขายังถามกันอีกว่า “อาจารย์หมายถึงอะไรที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยวหนึ่ง’ ไม่เห็นรู้เรื่องเลยว่าอาจารย์พูดถึงอะไร”

19 พระเยซูรู้ว่าพวกเขาอยากถามเรื่องนี้ พระองค์จึงถามว่า “พวกคุณกำลังสงสัยกันอยู่ไหมใหม่ที่เราหมายถึงอะไรที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยวหนึ่ง พวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลังจากนั้นอีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะเห็นเราอีก’” 20 เราจะบอกให้รู้ว่าคุณจะร้องไห้ โศกเศร้าเสียใจ แต่โลกจะรื่นเริงยินดี คุณจะทุกข์ใจ แต่ความทุกข์ใจนั้นจะกลับกลายเป็นความดีใจ 21 เหมือนกับผู้หญิงที่ถึงกำหนดคลอดก็เป็นทุกข์เพราะความเจ็บปวดทรมาน แต่เมื่อเธอคลอดลูกแล้วก็ลืมความเจ็บปวดไปหมด เพราะดีใจที่ได้เห็นลูกเกิดมาในโลกนี้ 22 พวกคุณก็เหมือนกัน ตอนนี้คุณทุกข์ใจ แต่เมื่อเรากลับมาหาพวกคุณอีก พวกคุณก็จะดีใจ และไม่มีใครจะแยงเอาความดีใจนั้นไปจากคุณได้ 23 ในวันนั้นคุณจะไม่ต้องถามอะไรเราอีกแล้ว เราจะบอกให้รู้ว่าคุณสิ่งทุกอย่างที่คุณขอเพราะคุณเป็นคนของเรา พระบิดาก็จะให้กับคุณ 24 ตั้งแต่คุณเป็นคนของเราจนถึงเดี๋ยวนี้ พวกคุณยังไม่เคยขออะไรเลยในฐานะคนของเรา ขอสิแล้วคุณจะได้ เพื่อคุณจะได้มีความสุขอย่างเต็มที่”

ชัยชนะเหนือโลก

25 “เราได้เล่าเรื่องเหล่านี้โดยใช้เรื่องเปรียบเทียบ อีกไม่นานเราจะไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบแล้ว แต่เราจะบอกพวกคุณตรงๆเลยเกี่ยวกับพระบิดา 26 ในวันนั้นพวกคุณจะไม่ต้องขออะไรโดยผ่านทางเราอีกแล้ว คุณขอจากพระเจ้าได้โดยตรงเลย เพราะคุณเป็นคนของเรา 27 เพราะพระบิดาเองก็รักพวกคุณ พระองค์รักพวกคุณทุกคนเพราะว่าพวกคุณรักเรา และเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า 28 เรามาจากพระบิดา และเข้ามาในโลกนี้ ตอนนี้เรากำลังจะไปจากโลกนี้ เพื่อกลับไปหาพระบิดา”

29 แล้วพวกศิษย์ก็พูดว่า “ดูสิ อาจารย์พูดกับพวกเราตรงๆ โดยไม่ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบแล้ว 30 ตอนนี้พวกเราารู้แล้วว่าอาจารย์รู้ทุกอย่าง อาจารย์รู้ว่าจะตอบอะไรก่อนที่เราจะถามเสียอีก ถึงไม่ถามอาจารย์ก็รู้อยู่แล้วว่าเราคิดอะไร แค่นี้เราก็เชื่อแล้วว่าอาจารย์มาจากพระเจ้า”

31 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “ในที่สุดพวกคุณก็เชื่อแล้วหรือ 32 คอยดูสิเวลากำลังจะมาถึง ที่จริงเวลามาถึงแล้วด้วยซ้ำ เป็นเวลาที่พวกคุณทุกคนจะหนีกระเจิดกระเจิงไปทางไหนทางมัน และจะทิ้งเราไว้คนเดียว แต่เราไม่ได้อยู่คนเดียวหรอก เพราะพระบิดาอยู่กับเราด้วย

33 เราพูดเรื่องพวกนี้เพื่อว่าคุณจะได้มีสันติสุขจากการที่มีส่วนในเรา ในโลกนี้คุณจะมีปัญหาเดือดร้อนสารพัด แต่ให้เข้มแข็งไว้ เพราะเราชนะโลกแล้ว”

พระเยซูอธิษฐานให้พวกศิษย์

17 หลังจากพระเยซูพูดจบแล้ว พระองค์ได้เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าและพูดว่า “พระบิดา ถึงเวลาแล้วที่จะเปิดเผยความยิ่งใหญ่ของพระบุตร เพื่อที่พระบุตรจะได้เปิดเผยความ

ยิ่งใหญ่ของพระองค์ ²พระองค์ได้ให้ลูกลมิลิทธิและอำนาจเหนือมนุษย์ทุกคน เพื่อให้ลูกจะได้ให้ทุกคนที่พระองค์ฝากไว้กับลูกนั้นมีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป ³ชีวิตกับพระองค์ตลอดไปนั่นก็คือการรู้จักพระองค์ ผู้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ผู้ที่พระองค์ส่งมา ⁴ลูกได้ทำให้คนในโลกนี้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์โดยได้ทำงานทุกอย่างที่พระองค์ให้ลูกทำจนเสร็จหมดแล้ว ⁵พระบิดา ตอนนี้ขอให้ลูกได้รับความยิ่งใหญ่กลับมาเหมือนเดิมอีกครั้งต่อหน้าพระองค์ คือความยิ่งใหญ่ที่ลูกมีร่วมกับพระองค์ก่อนที่พระองค์จะสร้างโลกนี้

⁶ลูกได้นำคนในโลกนี้ที่พระองค์ได้ฝากไว้กับลูก มารู้จักพระองค์แล้ว คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์ พระองค์ฝากพวกเขาไว้กับลูก และพวกเขาก็ทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ ⁷ตอนนี้พวกเขาก็รู้ทุกอย่างที่ลูกได้รับจากพระองค์แล้ว ⁸ลูกเอาคำพูดที่พระองค์ให้กับลูกไปให้พวกเขา และพวกเขาก็ยอมรับมันไว้ พวกเขาเชื่อว่าลูกมาจากพระองค์จริง และเชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา ⁹ลูกได้อธิษฐานให้พวกเขา ไม่ใช่ว่าลูกอธิษฐานให้คนในโลกนี้ แต่ลูกได้อธิษฐานให้คนที่พระองค์ฝากลูกไว้ เพราะพวกเขาคือคนของพระองค์ ¹⁰ทุกอย่างของลูกก็เป็นของพระองค์ และทุกอย่างของพระองค์ก็เป็นของลูก คนเหล่านี้ทำให้โลกเห็นความยิ่งใหญ่ของลูก ¹¹ลูกจะไม่อยู่ในโลกนี้อีกแล้ว แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ ลูกกำลังจะไปหาพระองค์ พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอโปรดใช้อำนาจที่พระองค์ให้ลูกนั้นคุ้มครองเขาด้วย เพื่อที่พวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนกับที่พระองค์และลูกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ¹²เมื่อลูกยังอยู่กับพวกเขา ลูกได้ดูแลคุ้มครองพวกเขาด้วยอำนาจของพระองค์ที่พระองค์ให้กับลูก ลูกได้ปกป้องพวกเขาไว้ และไม่มีใครหลงหายไปเลยสักคน ยกเว้นคนเดียวที่ต้องพินาศเพื่อจะได้เป็นจริงตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้

¹³ตอนนี้ ลูกกำลังมาหาพระองค์ แต่ลูกพูดเรื่องพวกนี้ ในขณะที่ลูกยังอยู่ในโลก เพื่อพวกเขาจะได้มีความสุขเต็มที่เหมือนกับที่ลูกมี ¹⁴ลูกได้ให้คำสอนของพระองค์แก่พวกเขาแล้ว แต่โลกนี้เกลียดพวกเขาเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เป็นของโลก เหมือนกับที่ลูกไม่ได้เป็นของโลกนี้ ¹⁵ลูกไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลกนี้ แต่ลูกขอให้พระองค์คุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากมารร้ายตัวนั้น ¹⁶พวกเขาไม่ได้เป็นของโลกเหมือนกับที่ลูกไม่ได้เป็นของโลก ¹⁷คำสอนของพระองค์เป็นความจริง ขอให้คำสอนนี้ทำให้พวกเขาเป็นของคนของพระองค์แต่ผู้เดียว ¹⁸ลูกได้ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกเหมือนกับที่พระองค์ส่งลูกเข้ามาในโลกนี้ ¹⁹ลูกได้มอบตัวเองให้เป็นของพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเพราะเห็นแก่พวกเขา เพื่อว่าความจริงนั้นจะทำให้พวกเขามอบตัวเองให้พระองค์แต่เพียงผู้เดียวด้วย

²⁰อย่างไรก็ตาม ลูกไม่ได้อธิษฐานให้คนพวกนี้เท่านั้น แต่ลูกยังอธิษฐานให้คนที่จะเชื่อในตัวลูกโดยผ่านทางคำสอนของพวกเขาด้วย ²¹ลูกขอให้พวกเขาทั้งหมดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนกับพระองค์พระบิดาอยู่ในตัวลูก และลูกอยู่ในพระองค์ ขอให้พวกเขาอยู่ในพวกเขาด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา ²²ลูกทำให้พวกเขามีเกียรติอันยิ่งใหญ่ เหมือนกับที่พระองค์ได้ทำให้ลูกลมิลิทธิ เพื่อว่าพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนกับที่ลูกกับพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วย ²³ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหมายถึงลูกอยู่ในพวกเขาและพระองค์ก็อยู่ในลูก เพื่อว่าพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างเต็มที่ เพื่อที่โลกจะรู้ว่าพระองค์ส่งลูกมา และรู้ว่าพระองค์รักพวกเขาเหมือนกับที่พระองค์รักลูก

²⁴พระบิดา ในที่ที่ลูกอยู่นั้น ลูกอยากให้คนพวกนี้ที่พระองค์ให้กับลูกอยู่ที่นั่นกับลูกด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ที่พระองค์ให้กับลูก เพราะพระองค์รักลูกก่อนที่พระองค์จะสร้างโลกนี้ ²⁵พระบิดา พระองค์ลี้ภัยชื่อ โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ลูกรู้จักพระองค์ และพวกศิษย์เหล่านี้ก็รู้ว่าพระองค์ส่งลูกมา ²⁶ลูกทำให้เขารู้จักพระองค์ และลูกก็จะทำอย่างนี้ต่อไป เพื่อว่าความรักที่พระองค์มีต่อลูกจะอยู่ในตัวพวกเขา และเพื่อว่าลูกก็จะอยู่ในตัวพวกเขาด้วย

พระเยซูถูกจับ

(มธ.26:47-56; มก.14:43-50; ลก.22:47-53)

18 เมื่อพระเยซูอธิษฐานเสร็จแล้ว พระองค์ออกไปกับพวกศิษย์ของพระองค์ ข้ามหุบเขา ซิดโรด เข้าไปที่สวนแห่งหนึ่ง ²ยูดาส คนที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนแห่งนี้ เพราะว่าพระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์มาพบกันที่นั่นบ่อยๆ ³แล้วยูดาสก็ได้นำพวกทหารโรมันกลุ่มหนึ่ง และพวกผู้คุมวิหารที่พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี[†] ส่งมาเข้ามาหาพระเยซู พวกเขาถือตะเกียง คบไฟ และอาวุธมาด้วย

⁴พระเยซูรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพระองค์บ้าง พระองค์จึงเดินออกมาหาพวกเขา แล้วถามว่า “มาตามหาใครกัน”

⁵พวกเขาตอบว่า “เยซู ชวานาซาเรีธ”

พระองค์จึงพูดว่า “เราเอง” (ยูดาสคนที่หักหลังพระองค์ก็ยืนอยู่ที่นั่นกับพวกนั้น) ⁶เมื่อพระองค์พูดว่า “เราเอง” พวกเขา ก็ถอยหลังกรูหล่มลงกับพื้น

⁷พระเยซูถามอีกครั้งว่า “มาตามหาใครนะ”

และพวกเขาก็ตอบว่า “เยซู ชวานาซาเรีธ”

⁸พระเยซูตอบว่า “ก็บอกแล้วว่าเป็นเราเอง ถ้าพวกคุณตามหาเราก็คงปล่อยให้พวกเราไปซะ” ⁹ที่พระองค์พูดอย่างนี้ เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่พระองค์ได้พูดไว้ก่อนแล้วว่า “ลูกไม่ได้สูญเสียคนที่พระองค์ได้ฝากไว้กับลูกไปแม้แต่คนเดียว”

¹⁰ซีโมน เปโตรมีดาบอยู่ จึงชักออกฟันทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชสูงสุด[†] ถูกหูขวาของเขาขาดไป (ทาสคนนั้นชื่อมัลคัส) ¹¹พระเยซูห้ามเปโตรว่า “เก็บดาบซะ จะไม่ให้เราตีมดด้วย *แห่งความทุกข์ที่พระบิดาเตรียมไว้ให้เราได้ยังงั้น”

พระเยซูถูกนำไปพบหัวหน้านักบวชสูงสุด

(มธ.26:57-58; มก.14:53-54; ลก.22:54)

¹²พวกทหารโรมัน นายพันของพวกเขา และพวกผู้คุมวิหารชาวยิวได้จับพระเยซู มัดไว้ ¹³แล้วนำพระองค์ไปพบอันนาสก่อน อันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดในปีนั้น ¹⁴(คายาฟาสเป็นคนที่ได้บอกชาวยิวว่า ให้คนคนเดียวตาย ดีกว่าคนทั้งชาติต้องตาย)

เปโตรปฏิเสธว่าไม่รู้จักพระเยซู

(มธ.26:69-70; มก.14:66-68; ลก.22:55-57)

¹⁵ซีโมน เปโตรและศิษย์อีกคนหนึ่งได้ตามพระเยซูไป ศิษย์คนนี้รู้จักกับหัวหน้านักบวชสูงสุด จึงทำให้เขาเข้าไปในลานบ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุดกับพระเยซูได้ ¹⁶ส่วนเปโตรต้องรออยู่

18:11 ด้วย หมายถึง พระเยซูกำลังพูดถึงสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ ซึ่งเป็นการยากที่จะยอมรับ สิ่งเหล่านี้ เปรียบเหมือนกับการตีมืออะไรสักอย่างที่มีรสชาติที่แย่มาก

ด้านนอกข้างๆ ประตู แล้วศิษย์คนนั้นก็ได้ออกมาพบกับหญิงที่เฝ้าประตู เธอจึงยอมให้เปโตรเข้าไปข้างใน ¹⁷สาวใช้ที่เฝ้าประตูได้ถามเปโตรว่า “แกเป็นศิษย์ของชายคนนั้น ไม่ใช่หรือ”

เปโตรตอบว่า “เปล่า ผมไม่ได้เป็น”

¹⁸พวกทาสและพวกผู้คุมวิหารได้ก่อกองไฟแล้วยืนผิงไฟกันอยู่เพราะอากาศหนาว เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่กับพวกเขาด้วย

หัวหน้านักบวชสูงสุดสอบสวนพระเยซู

(มธ.26:59-66; มก.14:55-64; ลก.22:66-71)

¹⁹หัวหน้านักบวชสูงสุด ได้สอบสวนพระเยซูเกี่ยวกับพวกศิษย์และคำสอนของพระองค์ ²⁰พระองค์ตอบว่า “เราได้พูดอย่างเปิดเผยกับทุกคน เรามักจะสอนอยู่ในที่ประชุมและในวิหาร ซึ่งเป็นที่ที่พวกยิวทั้งหมดมาชุมนุมกัน และเรื่องอะไรที่เราสอนในที่ลับ เราก็สอนในที่แจ้งด้วย ²¹มาถามเราทำไม ไปถามคนที่ได้ยินเอาเองสิว่าเราสอนอะไรกับพวกเขา”

²²เมื่อพระองค์พูดอย่างนั้น ผู้คุมวิหารคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ตบหน้าพระองค์ และพูดว่า “กล้าดียังไงไปตบหัวหน้านักบวชสูงสุดอย่างนั้น”

²³พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ถ้าพูดอะไรผิดก็ให้บอกมาเลยว่ามีผิดตรงไหน แต่ถ้าไม่ได้พูดอะไรผิด มาตบหน้าเราทำไม”

²⁴อันนาสก็ได้ส่งพระเยซูที่ถูกมัดเหมือนกับนักโทษไปให้คายาฟาสที่เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด

เปโตรปฏิเสธอีกว่าไม่รู้จักรพระเยซู

(มธ.26:71-75; มก.14:69-72; ลก.22:58-62)

²⁵ขณะที่ซีโมน เปโตรยืนผิงไฟอยู่นั้น พวกเขาได้ถามว่า “แกแน่ใจหรือว่าไม่ได้เป็นศิษย์ของคนนั้น”

เปโตรตอบปฏิเสธว่า “ไม่ ผมไม่ได้เป็น”

²⁶ทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชชั้นสูงสุด ซึ่งเป็นญาติของชายที่ถูกเปโตรฟันหูขาดได้พูดกับเปโตรว่า “แกอยู่กับชายคนนั้นในสวนนี้”

²⁷เปโตรได้ปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และทันใดนั้นก็กักซัน

พระเยซูถูกนำตัวไปหาปีลาต

(มธ.27:1-2, 11-31; มก.15:1-20; ลก.23:1-25)

²⁸ในตอนเช้ามีตพวกเขาได้นำตัวพระเยซูจากบ้านของคายาฟาสไปที่วังของเจ้าเมืองโรมัน* พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในวังนั้น เพราะจะทำให้พวกเขาไม่สะอาด* ตามพิธีกรรมทางศาสนาแล้วจะทำให้พวกเขาไม่สามารถร่วมฉลองในเทศกาลวันปลดปล่อย ได้ ²⁹ปีลาตจึงออกมาหาพวกเขาข้างนอกและถามว่า “พวกเจ้าจะฟ้องร้องเขาด้วยเรื่องอะไรกัน”

³⁰พวกเขาตอบปีลาตว่า “ถ้ามันไม่ได้เป็นผู้ร้ายพวกเราก็คงจะไม่เอาตัวมันมาให้ท่านหรอก”

³¹ปีลาตจึงบอกกับพวกเขาว่า “ถ้าฉันพวกคุณก็เอาเขาไปตัดสินลงโทษตามกฎปฏิบัติของ

18:28 วังของเจ้าเมืองโรมันหรือศาลปริโทเรียม คือ ศาลที่อยู่ในวังของปีลาต

18:28 ไม่สะอาด หรือ เป็นมลทิน พวกยิวเชื่อกันว่า การเข้าไปในสถานที่ที่ไม่ได้เป็นของพวกยิวจะทำให้พวกเขาไม่สะอาด (ดู ยอห์น 11:55)

พวกคุณเอาเองสิ”

พวกยิวบอกปีลาตว่า “แต่ตามกฎหมายของโรมันไม่อนุญาตให้เราประหารชีวิตใคร” ³²ที่เป็นอย่างนี้เพื่อให้เป็นจริงตามที่พระเยซูได้พูดไว้ว่าพระองค์จะต้องตายอย่างไร

³³ปีลาตกลับเข้าไปในวังของเขา และเรียกพระเยซูมาถามว่า “แกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ”

³⁴พระเยซูตอบว่า “คุณคิดขึ้นมาเองหรือคนอื่นบอกคุณล่ะ”

³⁵ปีลาตจึงตอบว่า “แกคิดว่าเราเป็นคนยิวหรือไง คนของแกและพวกหัวหน้านักบวชนั้นแหละที่มอบตัวแกมาให้กับเรา แกทำอะไรผิดมา”

³⁶พระเยซูตอบว่า “อำนาจในการปกครองของเรา ไม่ได้มาจากโลกนี้ เพราะถ้าหากเป็นอย่างนั้น คนของเราก็คงจะต่อสู้ไม่ให้พวกยิวจับเรา แต่จริงๆ แล้วอำนาจในการปกครองของเราไม่ได้มาจากโลกนี้”

³⁷ปีลาตจึงบอกพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้น แกก็เป็นกษัตริย์นะสิ”

พระเยซูตอบว่า “คุณพูดถูกแล้วว่าเราเป็นกษัตริย์ นี่เป็นเหตุที่เรามาเกิดและเข้ามาในโลกนี้ เพื่อบอกคนเกี่ยวกับความจริง และทุกๆ คนที่เป็นของความจริง ก็ฟังเสียงของเรา”

³⁸ปีลาตได้ถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” เมื่อเขาถามแล้วก็ได้ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกพวกเขาว่า “เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดตรงไหน” ³⁹พวกคุณมีธรรมเนียมที่จะให้เราปล่อยนักโทษคนหนึ่งในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อยพวกคุณอยากให้เราปล่อยตัว ‘กษัตริย์ของชาวยิว’ รีเปล่า”

⁴⁰แต่พวกยิวร้องตะโกนว่า “อย่าปล่อยมัน ขอให้ปล่อยบารับบัสแทน”(บารับบัสเป็นผู้ก่อการจลาจลการเมือง)

19 ปีลาตจึงสั่งให้เอาพระเยซูไปเขียน ²พวกทหารได้เอากิ่งหนามมาสานเป็นมงกุฎสวมหัวของพระองค์ เอาเลื้อยคลุ้มสีม่วงมาใส่ให้ ³และพวกเขา ก็เวียนกันเข้ามาหาพระองค์

หลายรอบพร้อมกับเยาะเย้ยว่า “กษัตริย์ของชาวยิวจงเจริญ” แล้วพวกเขาก็ตบหน้าพระเยซู

⁴ ปีลาตได้ออกมาพูดกับพวกยิวว่า “ดูนี่ เรากำลังจะเอาเขาออกมาให้พวกคุณ เพื่อพวกคุณจะได้รู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขาทำผิดตรงไหน” ⁵แล้วพระเยซูก็ออกมา พระองค์สวมมงกุฎหนามและใส่เลื้อยคลุ้มสีม่วง ปีลาตบอกกับพวกยิวว่า “เขาอยู่นี่ไง”

⁶เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้คุมวิหารเห็นพระเยซูก็ร้องตะโกนว่า “ตรึงมัน ตรึงมัน” แต่ปีลาตตอบว่า “พวกคุณไปตรึงกันเอาเองก็แล้วกัน เพราะเราไม่เห็นว่าเขาทำผิดตรงไหนเลย”

⁷พวกยิวตอบว่า “ตามกฎหมายปฏิบัติของยิว บอกว่ามันทำผิดสมควรตายเพราะอ้างว่าเป็นบุตรของพระเจ้า”

⁸เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้นก็ลัวจนตัวสั่น ⁹แล้วเขาก็กลับเข้าไปในวังอีกครั้ง ปีลาตได้ถามพระเยซูว่า “แกมาจากไหน” แต่พระองค์ไม่ตอบ ¹⁰ปีลาตจึงพูดกับพระองค์ว่า “แกไม่ยอมพูดกับเราหรือ แกไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะปล่อยหรือตรึงแกก็ได้”

¹¹พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ถ้าพระเจ้าไม่ได้ให้อำนาจนั้นกับคุณ คุณก็ไม่มีอำนาจเหนือเราหรอก

ดังนั้นคนที่มอบตัวเราให้กับคุณ ก็มีความผิดบาปร้ายแรงกว่าคุณ”

¹²เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้น เขาก็พยายามที่จะปล่อยพระเยซูอีก แต่พวกยิวร้องตะโกนว่า “ถ้าท่านปล่อยมัน ท่านก็ไม่ใช่เพื่อนของซีซาร์* เพราะคนที่อ้างตัวเองเป็นกษัตริย์นั้นเป็นศัตรูกับซีซาร์”

¹³เมื่อปีลาตได้ฟังอย่างนั้นจึงพาพระเยซูออกมา และเขาก็นั่งลงบนบัลลังก์ที่พากษัตริย์เรียกว่า “ลานหิน” (ซึ่งในภาษาอารเมค* เรียกว่า “กับบาธา”)

¹⁴วันนั้นเป็นวันศุกร์ เป็นวันจัดเตรียมสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย ประมาณเที่ยงวัน ปีลาตได้บอกกับพวกยิวว่า “นี่ไง กษัตริย์ของพวกคุณ” พวกยิวร้องตะโกนว่า

¹⁵“เอาตัวไป เอาตัวไปตรึงที่กางเขน”

ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “จะให้เรตรึงกษัตริย์ของพวกคุณหรือ”

พวกหัวหน้านักบวชตอบว่า “เราไม่มีกษัตริย์อื่น นอกจากซีซาร์”

¹⁶แล้วปีลาตก็ได้มอบตัวพระเยซูให้พวกเขาเอาไปตรึงกางเขน

พระเยซูถูกประหารชีวิตบนไม้กางเขน

(มธ.27:32-44; มก.15:21-32; ลก.23:26-43)

พวกทหารได้มาเอาตัวพระเยซูไป ¹⁷พระองค์ต้องแบกไม้กางเขนที่จะใช้ตรึงพระองค์เองไปถึงที่แห่งหนึ่งเรียกว่า “กะโหลกศิระะ” (ในภาษาอารเมค เรียกว่า กลโกธา) ¹⁸แล้วพวกเขาก็จับพระเยซูตรึงบนไม้กางเขนที่นั่น พวกเขาได้ตรึงนักโทษชายอีกสองคนด้วย พระเยซูอยู่ระหว่างนักโทษสองคนนั้น ¹⁹ปีลาตได้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขนว่า “เยซู ชาวนาซาเรธ กษัตริย์ของชาวยิว” ²⁰คนยิวเป็นจำนวนมากได้อ่านป้ายนี้ เพราะที่ที่พระเยซูถูกตรึงนี้อยู่ใกล้กับตัวเมือง และป้ายนั้นเขียนเป็นภาษา อารเมค ลาตินและกรีก ²¹พวกหัวหน้านักบวชพูดกับปีลาตว่า “อย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของชาวยิว’ แต่ให้เขียนว่า ‘ชายคนนี้อ้างว่า เป็นกษัตริย์ของชาวยิว’”

²²ปีลาตจึงตอบว่า “อะไรที่เราเขียนไปแล้ว ก็ให้ปล่อยเลยตามเลย”

²³เมื่อพวกทหารตรึงพระเยซูแล้ว ก็ได้เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาแบ่งกันในหมู่ทหารสี่คน โดยได้ไปคนละชิ้น ส่วนเสื้อชั้นในของพระเยซูเป็นผ้าทอชิ้นเดียวกันตลอดทั้งตัวไม่มีตะเข็บ ²⁴พวกเขาพูดกันว่า “อย่าฉีกเลย จับฉลาก* กันดีกว่า ดูสิว่าใครจะได้” เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นจริงเหมือนที่พระคัมภีร์ เขียนว่า

“เขาเอาเสื้อผ้าของเราไปแบ่งกัน

แล้วเอาชุดของเรามาจับฉลากกัน” (สดุดี 22:18)

และพวกทหารก็ทำอย่างนั้น

²⁵แม่ของพระเยซู นางสาวของพระองค์ มารีย์เมียของโคลบัส และมารีย์ชวามักดาลายืนอยู่ข้างๆ ไม้กางเขน ²⁶เมื่อพระเยซูเห็นแม่ของพระองค์และศิษย์ที่พระองค์รัก* พระเยซูจึงพูดกับแม่ว่า “แม่ครับ รับเขาเป็นลูกด้วย” ²⁷แล้วพระองค์ก็พูดกับศิษย์คนนั้นว่า “รับนางเป็นแม่ด้วย” ศิษย์คนนั้นจึงพาแม่ของพระองค์ไปอยู่ที่บ้านของเขาตั้งแต่นั้นมา

19:12 ซีซาร์ เป็นชื่อเรียกตำแหน่งจักรพรรดิของโรมัน

19:13 ภาษาอารเมค เป็นภาษาพูดของชาวยิวในประเทศปาเลสไตน์ ในสมัยของพระเยซู

พระเยซูตาย

(มธ.27:45-56; มก.15:33-41; ลก.23:44-49)

²⁸หลังจากนั้นพระเยซูรู้ว่าทุกอย่างเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้วเพื่อให้คำต่างๆ ในพระคัมภีร์เกิดขึ้นจริง พระองค์พูดว่า “เราทิวน้ำ”^{*} ²⁹มีโหลใส่เหล้าองุ่นเปรี้ยวถูๆ อยู่ทีนั้น พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นถูๆ นี้ ใส่ปลายกิ่งไม้หุสบแล้วชูขึ้นให้โดนปากของพระองค์ ³⁰เมื่อพระองค์ได้ชิมเหล้าองุ่นถูๆ แล้ว จึงได้ร้องว่า “สำเร็จแล้ว” จากนั้นก็อပ်ลงข้างหน้าและสิ้นใจตาย

³¹วันนั้นเป็นวันศุกร์ และวันรุ่งขึ้นก็จะเป็นวันหยุดพิเศษทางศาสนา พวกเขาไม่อยากให้ศพค้างอยู่บนไม้กางเขนในวันหยุดทางศาสนา ก็เลยขอให้ปีลาตสังหารของเขาให้ทักขาคคนที่ถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขนเพื่อจะได้ตายเร็วขึ้น และจะได้เอาศพออกไป ³²พวกทหารจึงมาหักขาโจรสองคนที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซู ³³แต่เมื่อมาถึงพระเยซู พวกเขาเห็นว่าพระองค์ตายแล้ว จึงไม่ได้หักขาพระองค์ ³⁴แต่ทหารคนหนึ่งเอาดอกแทงที่สี่ข้างของพระเยซู เลือดและน้ำก็ไหลทะลักออกมา ³⁵(คนที่เห็นเหตุการณ์ได้เล่าว่าเขาเห็นอะไร โดยเรื่องที่เขาเล่านั้นเป็นความจริง เขาเล่าให้ ฟิงก็เพื่อว่าท่านจะได้เชื่อ) ³⁶สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะเป็นจริงตามที่พระคัมภีร์เขียนว่า “กระดูกของพระองค์จะไม่หักแม้แต่ชิ้นเดียว”^{*} ³⁷และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า “พวกเขาจะมองดูคนที่พวกเขาได้แทง”^{*}

พระเยซูถูกฝัง

(มธ.27:57-61; มก.15:42-47; ลก.23:50-56)

³⁸หลังจากนั้น โยเซฟชาวอาริมาเธียได้ขออนุญาตปีลาตนำศพพระเยซูไป โยเซฟ เป็นศิษย์ลับๆ ของพระเยซู เพราะเขากลัวพวกยิว เมื่อปีลาตอนุญาต โยเซฟจึงมาเอาศพของพระองค์ไป

³⁹นิโคเดมัสก็มาด้วย เขาเคยมาหาพระเยซูก่อนหน้านั้นในตอนกลางคืน เขานำเครื่องหอมคือมดยอบ กับกฤษณา*หนักประมาณสามลิบ กิโลกรัมมาด้วย ⁴⁰โยเซฟและนิโคเดมัสได้เอาศพพระเยซูมาและห่อด้วยผ้าลินินพร้อมกับเครื่องหอมตามธรรมเนียมการฝังศพของยิว⁴¹ใกล้ๆ กับที่ที่พระเยซูถูกตรึงนั้นมีส่วนอยู่แห่งหนึ่ง และในส่วนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพ*ใหม่เอี่ยมที่ยังไม่เคยใช้วางศพใครมาก่อน ⁴²พวกเขาวางศพของพระองค์ไว้ในอุโมงค์นั้นเพราะมันอยู่ใกล้ๆ และถึงเวลาที่จะต้อง เตรียมตัวสำหรับวันหยุดทางศาสนาแล้ว

ศพหายไปจากอุโมงค์ฝังศพ

(มธ.28:1-10; มก.16:1-8; ลก.24:1-12)

20 ตอนเช้ามีดของวันอาทิตย์* มารีย์ ชาวมักดาลาได้ไปที่อุโมงค์ฝังศพและพบว่าหินใหญ่ที่ปิดทางเข้าอุโมงค์นั้นได้ถูกเคลื่อนออกไป ²เธอจึงรีบวิ่งไปหาซีโมน เปโตร กับศิษย์อีกคนหนึ่งที่พระเยซูรัก และบอกพวกเขาว่า “พวกเขาเอาศพขององค์เจ้าชีวิตไปจากอุโมงค์แล้ว ไม่รู้ว่าเขาเอาศพไปไว้ที่ไหนด้วย”

19:36 “กระดูก...ชิ้นเดียว” อ้างจากหนังสือ สดุดี.34:20, อพยพ.12:46, กันดารวิถี.9:12

19:37 “พวกเขา...ได้แทง” อ้างจากหนังสือ เศคาริยาห์12:10

19:39 มดยอบกับกฤษณา คือ เครื่องเทศที่มีกลิ่นหอมใช้สำหรับทำน้ำหอม และห่อศพก่อนที่จะนำไปฝัง

19:41 อุโมงค์ฝังศพ หลุมฝังศพที่ขุดเข้าไปในหิน

20:1 วันอาทิตย์ ที่จริงคือ “วันแรกของสัปดาห์”

³เปโตรและศิษย์คนนั้นจึงไปที่อุโมงค์ฝังศพ ⁴ทั้งสองคนวิ่งไป แต่ศิษย์คนนั้นวิ่งเร็วกว่า เปโตรจึงไปถึงก่อน ⁵แต่ไม่ได้เข้าไปข้างใน ได้แต่ก้มดูเข้าไปและเห็นผ้าลินินวางอยู่ ⁶เมื่อซีโมน เปโตรมาถึงเขาก็เข้าไปในอุโมงค์ฝังศพ และเห็นผ้าลินินวางอยู่ ⁷ส่วนผ้าพันศีรษะของพระเยซู ไม่ได้วางอยู่กับผ้าลินิน แต่พับวางไว้ต่างหาก ⁸ศิษย์ที่มาถึงก่อนตามเปโตรเข้าไปข้างในด้วย เขา เห็นและเชื่อ ⁹(เพราะพวกเขายังไม่เข้าใจพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์ต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย)

พระเยซูมาปรากฏให้มารีย์ชาวมัคดาลาได้เห็น

(มก.16:9-11)

¹⁰หลังจากนั้นทั้งสองก็กลับไปบ้าน ¹¹ส่วนมารีย์ยังคงยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ฝังศพนั้น ขณะที่เธอกำลังร้องไห้อยู่นั้นก็ได้ก้มลงมองข้างในอุโมงค์ฝังศพ ¹²เธอเห็นทูตสวรรค์สององค์ใส่ชุดสีขาวนั่งอยู่ตรงที่เคียวศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่ทางหัว อีกองค์อยู่ทางเท้าของศพ

¹³ทูตสวรรค์ถามเธอว่า “คุณร้องไห้ทำไม” เธอบอกว่า “พวกเขาเอาองค์เจ้าชีวิตของฉันไป และฉันก็ไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” ¹⁴เมื่อเธอพูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับไปและเห็นพระเยซูยืนอยู่ที่นั่น แต่เธอไม่รู้ว่ามันเป็นพระเยซู

¹⁵พระองค์ได้ถามเธอว่า “คุณร้องไห้ทำไม กำลังตามหาใครอยู่หรือ”

มารีย์คิดว่าพระเยซูเป็นคนสวนจึงพูดว่า “คุณคะ ถ้าคุณเอาเขาไป ช่วยบอกหน่อยว่าคุณเอาเขาไปไว้ที่ไหน ฉันจะได้ไปรับ”

¹⁶พระเยซูจึงพูดขึ้นว่า “มารีย์”

เธอหันมาและเรียกพระองค์เป็นภาษาอารมาแควว่า “รับโบนี่” (ซึ่งแปลว่า “อาจารย์”)

¹⁷พระองค์พูดกับเธอว่า “อย่าหน่วงเหนี่ยวเราไว้ เพราะเราไม่ได้กลับไปหาพระบิดา ให้คุณกลับไปหาพี่น้องของเราและบอกพวกเขาว่า เรากำลังจะกลับไปหาพระบิดาของเรา และพระบิดาของคุณด้วย คือไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกเขาด้วย”

¹⁸มารีย์ ชาวมัคดาลา จึงได้ไปบอกพวกศิษย์ของพระเยซูว่า “ฉันได้เห็นองค์เจ้าชีวิตแล้ว” แล้วเธอก็ได้เล่าว่าพระองค์ได้พูดอะไรกับเธอบ้าง

พระเยซูได้มาปรากฏให้พวกศิษย์เห็น

(มธ.28:16-20; มก.16:14-18; ลก.24:36-49)

¹⁹ในเย็นวันอาทิตย์นั้น พวกศิษย์ได้มาอยู่รวมกันและปิดประตูลงกลอนบ้านของเขา เพราะกลัวพวกยิว พระเยซูก็ได้มายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและพูดว่า “ขอให้มีสันติสุข” ²⁰เมื่อพระองค์พูดอย่างนี้แล้ว พระองค์ก็ได้ให้พวกเขาดูมือและซี่ข้างของพระองค์ พวกศิษย์พากันดีใจที่ได้เห็นองค์เจ้าชีวิต

²¹แล้วพระเยซูพูดอีกว่า “ขอให้มีสันติสุข ตอนนี้เราก็จะส่งพวกคุณไปเหมือนกับที่พระบิดาได้ส่งเรามา” ²²เมื่อพระองค์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็ระบายลมหายใจรดพวกเขาและพูดว่า “รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไป” ²³ถ้าคุณยกโทษให้กับความบาปของใคร คนนั้นก็จะได้รับการยกโทษ แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้ใคร คนนั้นก็จะได้รับการยกโทษด้วย”

พระเยซูปรากฏให้โรมัสเห็น

²⁴โรมัส ที่คนเรียกกันว่าแฝด ศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนไม่ได้อยู่กับพวกเขาในตอนพระเยซูมาหา ²⁵เมื่อศิษย์คนอื่นๆมาบอกเขาว่า “พวกเราได้เห็นองค์เจ้าชีวิตแล้ว” เขากลับตอบว่า “ผมไม่เชื่อหรอก จนกว่าผมจะเห็นรอยตะปูที่มือของอาจารย์ และได้เอานิ้วแยงเข้าไปในรอยตะปูและแผลที่สีข้างของอาจารย์ด้วย”

²⁶วันอาทิตย์ต่อมา ขณะที่พวกศิษย์ของพระองค์อยู่ในบ้าน และโรมัสก็อยู่ด้วย พระเยซูได้เข้ามาในห้องถึงแม้ว่าประตูจะลงกลอน พระองค์มายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและพูดว่า “ขอให้มีสันติสุข” ²⁷พระองค์พูดกับโรมัสว่า “โรมัส เอานิ้วมาวางที่นี่และดูมือของเรา เอามือมาแตะที่สีข้างของเรา เลิกสงสัยสิ แล้วเชื่อเถิด”

²⁸โรมัสร้องว่า “องค์เจ้าชีวิตของผม และพระเจ้าของผม”

²⁹พระเยซูพูดว่า “ที่ว่าคุณเชื่อ เพราะคุณได้เห็นเรา ส่วนคนที่ไม่ได้เห็นเราแต่เชื่อนั้น ก็มีเกียรติจริงๆ”

ทำไมยอห์นถึงเขียนหนังสือเล่มนี้

³⁰ยังมีสิ่งอัศจรรย์อีกมากมายที่พระเยซูทำต่อหน้าพวกศิษย์ แต่ไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้³¹ เท่าที่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้ลงไปก็เพื่อคุณจะได้เชื่อว่า พระเยซูคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อคุณไว้วางใจแล้ว คุณก็จะมีชีวิตเพราะพระองค์

พระเยซูปรากฏให้ศิษย์เจ็ดคนเห็น

21 ต่อมา พระเยซูก็ได้ปรากฏตัวให้พวกศิษย์ของพระองค์เห็นอีกครั้งที่ทะเลสาบทิเบเรียส เรื่องมีอยู่ว่า²ขณะที่ซีโมน เปโตร โรมัส (หรือที่คนเรียกกันว่าแฝด) นารานาเอล (ที่มาจากหมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี) ลูกสองคนของเศเบดี และศิษย์อีกสองคนของพระเยซูอยู่รวมกัน³ซีโมนพูดกับพวกเขาว่า “ผมจะไปจับปลา”

พวกเขาบอกซีโมน เปโตรว่า “ไปด้วย” พวกเขาทั้งหมดก็เลยออกเรือไป แต่คืนนั้นทั้งคืนพวกเขาจับปลาไม่ได้เลย

⁴เช้าตรู่ของอีกวันหนึ่งพระเยซูยืนอยู่บนฝั่ง แต่พวกศิษย์ไม่รู้ว่าเป็นพระองค์ ⁵พระเยซูถามพวกเขาว่า “ไงเพื่อน จับปลาได้หรือเปล่า”

พวกเขาตอบว่า “ไม่ได้เลย”

⁶พระองค์จึงพูดกับพวกเขาว่า “เหวี่ยงแหไปทางขวาของเรือสิ แล้วจะได้ปลา” พวกเขาจึงเหวี่ยงแหลงไป แล้วได้ปลามากมายจนลากอวนขึ้นมานเรือไม่ไหว

⁷ศิษย์คนที่พระเยซูรักได้บอกกับเปโตรว่า “องค์เจ้าชีวิตนี่” เมื่อซีโมนได้ยินว่าเป็นองค์เจ้าชีวิต เขาก็หีบเสื่อที่ทอดไว้ตอนทำงานมาใส่ กระโดดลงไปในทะเลสาบแล้วว่ายน้ำเข้าฝั่ง ⁸แต่ศิษย์คนอื่นๆ นั้นนั่งเรือมาที่ฝั่ง พวกเขาลากแหที่มีปลาอยู่ท้ายเรือ (เพราะพวกเขาอยู่ไม่ห่างฝั่งนัก ประมาณร้อยเมตรเท่านั้น) ⁹เมื่อพวกเขามาถึงฝั่ง ก็เห็นขนมปังและปลาปังอยู่บนกองถ่านที่ติดไฟ ¹⁰พระเยซูพูดว่า “เอาปลาที่เพิ่งจับได้มาหน่อยสิ”

¹¹ซีโมน เปโตร จึงลงไปในเรือและลากแหขึ้นฝั่ง มีปลาตัวใหญ่เต็มไปหมดนับได้ถึงหนึ่ง

ร้อยห้าสิบสามตัว แต่ถึงจะมีปลามากมายขนาดนั้นอวนก็ไม่ขาด¹² พระเยซู ได้พูดกับพวกเขาว่า “มากินอาหารเข้ากันเถอะ” แต่ไม่มีใครสักคนกล้าถามพระองค์ว่า “คุณเป็นใคร” เพราะพวกเขา รู้อยู่แล้วว่าเป็นองค์เจ้าชีวิต¹³ พระเยซูเข้ามาหยิบ ขนมปังและปลาแจกให้พวกเขา¹⁴ นี่เป็น ครั้งที่สามที่พระเยซูได้ให้พวกศิษย์เห็นพระองค์หลังจากฟื้นขึ้นมาจากความตาย

พระเยซูคุยกับเปโตร

¹⁵เมื่อพวกเขากินอาหารเข้าอ้อมแล้ว พระเยซูได้พูดกับซีโมน เปโตรว่า “ซีโมน ลูกของยอห์น คุณรักเรามากกว่าศิษย์พวกนี้รักเราหรือเปล่า”

เปโตรจึงตอบพระองค์ว่า “ครับองค์เจ้าชีวิต พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระเยซูจึงสั่งเขาว่า “ให้เลี้ยงดูลูกแกะ*ของเรา”

¹⁶แล้วพระองค์ก็ได้ถามเขาเป็นครั้งที่สองว่า “ซีโมน ลูกของยอห์น คุณรักเราหรือเปล่า”

เปโตรตอบพระองค์ว่า “ครับองค์เจ้าชีวิต พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระเยซูจึงสั่งเขาว่า “ให้ดูแลพวกแกะของเรา” แล้วพระองค์ก็ได้ถามเขาเป็นครั้งที่สามว่า ¹⁷“ซีโมน ลูกของยอห์น คุณรักเราหรือเปล่า”

เปโตรรู้สึกเสียใจที่พระองค์ถามเขาถึงสามครั้งว่า “คุณรักเราหรือเปล่า” เขาจึงบอกพระองค์ว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระเยซูจึงสั่งเขาว่า “ให้เลี้ยงดูแกะของเรา¹⁸ เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อคุณยังหนุ่มคุณคาด เข็มขัดเองและไปไหนมาไหนตามต้องการ แต่เมื่อคุณแก่ลง คุณจะยื่นมือออกมาแล้วคนอื่นก็จะมัดคุณ และพาคุณไปในที่ที่คุณไม่อยากไป”¹⁹ (พระเยซูพูดอย่างนี้ เพื่อบอกให้รู้ว่าเปโตรจะตายแบบไหนเพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าให้คนเห็น) แล้วพระเยซูก็ได้พูดกับเปโตรว่า “ตามเรามา”

²⁰เปโตรหันไปเห็นศิษย์คนที่พระองค์รักซึ่งกำลังเดินตามมา (คือศิษย์คนที่เอนตัวไปที่อกของพระองค์ ตอนกินอาหาร แล้วถามพระองค์ว่า “อาจารย์ คนที่จะทรยศอาจารย์เป็นใครกันครับ”)

²¹เมื่อเปโตรเห็นเขาอยู่ข้างหลัง เขาถามพระเยซูว่า “องค์เจ้าชีวิต แล้วเขาละ จะเป็นยังไง”

²²พระเยซูตอบเปโตรว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรากลับมา แล้วมันเรื่องอะไรของคุณด้วย ตามเรามาเถอะ”

²³เรื่องนี้จึงรำลือกันไปทั่วในหมู่พี่น้องว่าศิษย์คนนี้จะไม่ตาย แต่พระเยซูไม่ได้พูดว่าเขาจะไม่ตาย แต่พูดว่า “ถ้าเราอยากให้เขาอยู่จนเรากลับมา แล้วมันเรื่องอะไรของคุณด้วยละ”

²⁴ศิษย์คนนั้นเองที่เป็นคนเล่าและเขียนเรื่องทั้งหมดนี้ และพวกเราเชื่อว่าเขาเล่าความจริง

²⁵ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่เราได้ทำเอาไว้ ถ้าจะเขียนไว้ทั้งหมดนั้น เราคิดว่าโลกทั้งโลกก็ไม่ใหญ่พอที่จะเก็บหนังสือทั้งหมดที่จะเขียนนั้นได้

License Agreement for Bible Texts

World Bible Translation Center

Last Updated: September 21, 2006

Copyright © 2006 by World Bible Translation Center

All rights reserved.

These Scriptures:

- Are copyrighted by World Bible Translation Center.
- Are not public domain.
- May not be altered or modified in any form.
- May not be sold or offered for sale in any form.
- May not be used for commercial purposes (including, but not limited to, use in advertising or Web banners used for the purpose of selling online ad space).
- May be distributed without modification in electronic form for non-commercial use. However, they may not be hosted on any kind of server (including a Web or ftp server) without written permission. A copy of this license (without modification) must also be included.
- May be quoted for any purpose, up to 1,000 verses, without written permission. However, the extent of quotation must not comprise a complete book nor should it amount to more than 50% of the work in which it is quoted. A copyright notice must appear on the title or copyright page using this pattern: "Taken from the HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™ © 2006 by World Bible Translation Center, Inc. and used by permission." If the text quoted is from one of WBTC's non-English versions, the printed title of the actual text quoted will be substituted for "HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™." The copyright notice must appear in English or be translated into another language. When quotations from WBTC's text are used in non-saleable media, such as church bulletins, orders of service, posters, transparencies or similar media, a complete copyright notice is not required, but the initials of the version (such as "ERV" for the Easy-to-Read Version™ in English) must appear at the end of each quotation.

Any use of these Scriptures other than those listed above is prohibited. For additional rights and permission for usage, such as the use of WBTC's text on a Web site, or for clarification of any of the above, please contact World Bible Translation Center in writing or by email at distribution@wbtc.com.

World Bible Translation Center

P.O. Box 820648

Fort Worth, Texas 76182, USA

Telephone: 1-817-595-1664

Toll-Free in US: 1-888-54-BIBLE

E-mail: info@wbtc.com

WBTC's web site – World Bible Translation Center's web site: <http://www.wbtc.org>

Order online – To order a copy of our texts online, go to: <http://www.wbtc.org>

Current license agreement – This license is subject to change without notice. The current license can be found at: <http://www.wbtc.org/downloads/biblelicense.htm>

Trouble viewing this file – If the text in this document does not display correctly, use Adobe Acrobat Reader 5.0 or higher. Download Adobe Acrobat Reader from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/readstep2.html>

Viewing Chinese or Korean PDFs – To view the Chinese or Korean PDFs, it may be necessary to download the Chinese Simplified or Korean font pack from Adobe. Download the font packs from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/acrrasianfontpack.html>